BESTSELLER #1 NEW YORK TIMES

CINE MINTE PRIMUL

virtual-project.eu

ASHLEY ELSTON

BOOKZONE

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ELSTON, ASHLEY
Cine minte primul / Ashley Elston. – București: Bookzone, 2024
ISBN 978-630-305-289-2

821.111
Traducător: **Bogdan Ghiurco**
Redactori: **Roxana Nacu, Justina Ene**
Grafician copertă: **Cezar Mandă**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

FIRST LIE WINS
Ashley Elston – 2024
Published in agreement with Sterling Lord Literistic
Inc, through ANA Sofia Ltd.

Bookzone 2024, pentru prezenta ediție

ASHLEY ELSTON
CINE MINTE PRIMUL

Traducere în limba română de

Bogdan Ghiurco

– 2024 –

Pentru Miller, Ross și Archer

CAPITOLUL 1

Totul începe cu lucrurile mărunte: o periuță de dinți în plus în suportul de sticlă de lângă chiuvetă, câteva articole de îmbrăcăminte în cel mai mic sertar dintre toate, încărcătoarele de telefon de ambele părți ale patului. Apoi lucrurile mărunte se transformă în lucruri ceva mai mari: te chinui să faci loc aparatelor de ras, apei de gură și anticoncepționalelor în dulapul cu medicamente și întrebarea se transformă din „Vii pe la mine?” în „Ce gătim pentru cină?”

Și, oricât de groază mi-ar fi, următorul pas este inevitabil.

Este prima dată când mă întâlnesc cu oamenii care stau acum în jurul mesei și pe care Ryan îi cunoaște din copilărie, dar toți au observat că m-am înșurubat cu totul în viața lui. Din momentul în care intră pe ușă, orice femeie remarcă micile schimbări pe care o altă femeie le face în locuința unui bărbat, cum ar fi pernele asortate de pe canapea sau mirosul discret de iasomie pulverizat de aparatul de pe raftul de cărți.

Sunetul unei voci plutește pe deasupra mesei cu lumânări, ocolește ornamentul central pentru care am primit asigurări că este „delicat, dar o alegere sigură” și zăbovește în aerul dinaintea mea.

— Evie, ce nume neobișnuit.

Mă întorc spre Beth, cumpănind dacă să răspund la întrebarea ei, care nu este, de fapt, o întrebare.

— Vine de la Evelyn. Așa o chema pe bunica mea.

Femeile se privesc pe furiș, comunicând mutește pe deasupra mesei. Fiecare răspuns pe care îl dau este cântărit și inventariat pentru o discuție ulterioară.

— Ah, îmi place la nebunie! chițăie Allison. Și pe mine m-au botezat după bunica. De unde spuneai că ești?

Nu le-am spus și ele știu asta foarte bine. Ca niște păsări de pradă, mă vor ciuguli încet-încet toată noaptea, până vor primi răspunsurile dorite.

— Dintr-un orășel din Alabama, le răspund eu.

Înainte să apuce să întrebe care orășel din Alabama, Ryan schimbă subiectul.

— Allison, am văzut-o pe bunica ta săptămâna trecută, la magazin. Cum o duce cu sănătatea?

Mi-a oferit un respiro prețios, timp în care Allison povestește cum se simte bunica ei după moartea soțului ei. Dar în curând voi fi iarăși în centrul atenției.

Nu trebuie să-i cunosc pe acești oameni ca să știu totul despre ei. Sunt foști colegi de grădiniță și cercul lor de prieteni a rămas strâns unit până au absolvit liceul. Au plecat din oraș în grupuri de câte doi sau trei și au studiat la universități din apropiere. Toți s-au înscris în frățiile studențești, unde au cunoscut alte grupuri de două sau trei persoane cu un trecut asemănător și nu s-au îndepărtat niciodată prea mult de acest orășel din Louisiana, închizând din nou cercul. Au schimbat literele grecești ale frățiilor pe abonamente la Liga de Baseball pentru Juniori, dineuri și partide de golf în după-amiezile de sâmbătă, dar au avut grijă ca acest program să nu intre în conflict cu meciurile de fotbal din Conferința de Sud-Est.

Nu îi condamn că sunt așa cum sunt. Îi invidiez. Invidiez ușurința cu care se comportă în astfel de situații, că știu exact la ce să se aștepte și ce așteptări au alții de la ei. Invidiez grația pe care o capeți odată ce știi că toată lumea din oraș te-a văzut în cele mai nasoale ipostaze și încă te acceptă.

— Cum v-ați cunoscut? întreabă Sara și ajung iarăși în centrul atenției.

Este o întrebare nevinovată, dar a atins o coardă sensibilă.

Zâmbetul de pe chipul lui îmi spune că Ryan știe cum mă simt când aud întrebarea asta și o să vrea să răspundă iar în locul meu, dar nu îl las.

Mă șterg încetișor la gură cu unul dintre șervetele de pânză albă pe care le-am cumpărat special pentru această ocazie și spun:

— M-a ajutat să schimb roata la mașină.

Ryan le-ar fi spus mai mult decât merită să afle și de-asta l-am oprit. Nu le spun că ne-am cunoscut în popasul pentru camionagii de la marginea orașului, unde lucram într-un mic bar-restaurant, slujba mea fiind să mă asigur că niciun pahar nu apucă să se golească. Și nu le spun că, în vreme ce ei cunosc o mulțime de acronime – de la MBA la MRS – singurul acronim cu care sunt familiarizată este GED.[11]

Poate că oamenii ăștia, prietenii lui, nu ar face-o cu bună știință, dar mi-ar purta sâmbetele din cauza asta. Ar face-o, probabil, inconștient.

I-am spus lui Ryan că mă tem să nu mă judece pentru că provin dintr-un mediu atât de diferit de al lor. Mi-a garantat că nu îi pasă ce cred ei, dar știu că nu-i așa. Faptul că a cedat și i-a invitat pe toți aici, ba mai mult, a petrecut o săptămână întreagă ca să mă ajute să aleg meniul *ideal* îmi spune mai mult decât cuvintele șoptite în întuneric – că îi place cât de diferită sunt de fetele cu care s-a obișnuit.

Allison se întoarce spre Ryan și îi spune:

— Măi să fie, dar ce săritor ești.

Mă uit la Ryan. Am rezumat toată întâlnirea noastră într-o singură frază și, deocamdată, mi-a trecut-o cu vederea.

Mă privește și pe chip îi apare un ușor zâmbet prin care îmi spune că – pentru moment – mă lasă să îmi fac numărul și este dispus să îmi cânte în strună.

Cole, soțul lui Allison, adaugă:

— Nu m-aș mira să-ți fi spart chiar el roata doar ca să te ajute s-o repari.

Cei de la masă izbucnesc în râs și, judecând după felul cum își duce mâna într-o parte, Cole a primit un cot în coaste de la soția lui. Ryan neagă din cap, fără să-și ia ochii de la mine.

Zâmbesc și râd și eu, nici prea zgomotos, nici prea mult, dar suficient cât să arăt că și pe mine mă amuză gândul că Ryan ar fi în stare de gesturi extreme doar ca să mă cunoască.

Mă amuză că *cineva* l-ar fi putut studia într-atât încât să știe că își face plinul la popasul pentru camionagii în fiecare joi seară, după ce a petrecut toată ziua în biroul său din estul Texasului. Mă amuză că cineva ar putea ști că preferă pompele de pe partea vestică a clădirii și că aproape de fiecare dată ochii îi zăbovesc asupra femeilor care trec pe lângă el, mai ales cele cu fuste scurte. Mă amuză că acel cineva ar putea observa detaliile mărunte, precum șapca de baseball LSU de pe bancheta din spate, tricoul frăției studențești care se întrezărește prin cămașa lui albă sau autocolantul clubului country lipit în colțul din stânga jos al parbrizului, pentru a se asigura că are subiecte de conversație când se întâlnește cu o persoană

străină. Mă amuză că cineva ar putea ține un cui în supapa unei anvelope, așteptând să iasă tot aerul.

În fine, mă amuză gândul că există oameni care ar putea depune atâta efort ca să cunoască pe cineva.

— Mi-a ieșit perfect, spun eu, scufundând ultima farfurie în chiuveta plină cu apă și detergent.

Ryan vine în spatele meu și mă mângâie în treacăt pe șolduri, în timp ce mă îmbrățișează. Își sprijină bărbia pe umărul meu și își lipește buzele de un anume loc de pe gâtul meu pentru că știe că mă face să îmi pierd mințile de plăcere.

— I-ai dat pe spate, îmi șoptește.

Nu-i adevărat. În cel mai bun caz, le-am potolit primul val de curiozitate. Îmi și imaginez că, înainte ca prima mașină să plece de pe alee, toate femeile care au urcat pe scaunul din dreapta au și intrat pe grupul lor de mesaje ca să disece fiecare aspect al întâlnirii și au înroșit bara de căutare a site-urilor de socializare, încercând să afle cine sunt și din ce orășel din Alabama mă trag.

— Tocmai mi-a scris Ray. Sara vrea numărul tău de telefon ca să te invite la prânz săptămâna viitoare.

S-a întâmplat mai rapid decât m-am așteptat. Bănuiesc că al doilea val de curiozitate se revarsă deja tumultuos în direcția mea, stârnit de faptul că nu au descoperit mare lucru despre mine și că ard de curiozitate să afle mai multe.

— I l-am trimis. Sper că nu te deranjează, spune Ray.

Mă întorc cu fața spre el și îmi plimb mâinile pe pieptul lui până îi cuprind chipul în palme.

— Bineînțeles că nu. Doar sunt prietenii tăi. Sper să devină și prietenii mei.

Mă așteaptă, așadar, un prânz la care întrebările vor fi mai directe, pentru că Ryan nu va fi acolo ca să mă protejeze.

Mă ridic pe vârfuri și îl trag mai aproape de mine, până când gura mea este la doar câțiva centimetri de gura lui. Amândurora ne place această parte – anticiparea –, când răsuflarea mea se contopește cu răsuflarea lui și ochii mei căprui se uită în ochii lui albaștri. Suntem aproape, dar nu suficient. Își strecoară

mâinile pe sub marginea cămășii mele și își înfige degetele în pielea moale a șoldurilor, în timp ce eu îi mângâi ceafa și îmi afund degetele în părul lui brunet. Are părul mai lung decât atunci când ne-am cunoscut și am început să-l privesc mai atent. I-am spus că îmi place așa. Că îmi place să am ceva de care să mă țin, așa că nu și l-a mai scurtat. Mi-am dat seama că prietenii lui au fost surprinși când l-au văzut, fiindcă din câte am observat de pe rețelele de socializare, nu a avut niciodată părul până în dreptul gulerului. Apoi s-au uitat la mine și le-am ghicit întrebările nerostite. *De ce s-a schimbat Ryan*? *Oare s-a schimbat din cauza fetei ăsteia*?

Își coboară mâinile, mă prinde de coapse pe sub fusta scurtă și mă ridică în așa fel încât să îmi încolăcesc picioarele în jurul lui.

— Rămâi la mine? spune în șoaptă, deși nu mai este nimeni în casă în afară de noi.

Îmi pune întrebarea asta în fiecare seară.

— Da, îi spun tot în șoaptă.

Răspunsul meu este întotdeauna același.

Ryan își apropie gura de buzele mele și rămâne la doar câțiva milimetri distanță de ele. Nu-i mai pot vedea fața. Deși ard de nerăbdare, îl aștept să șteargă granița dintre noi.

— Nu vreau să te mai întreb de acum înainte. Vreau să știu că ești aici în fiecare seară, pentru că este și casa ta. Accepți? Să devină și casa ta?

Îmi înfig degetele și mai adânc în părul lui și mă încolăcesc tot mai strâns în jurul lui.

— Credeam că nu mai întrebi odată.

Îi simt zâmbetul pe buze. Mă sărută, apoi mă scoate în brațe din bucătărie, străbate holul și intră în dormitor.

Dormitorul nostru.

CAPITOLUL 2

De acum cinci zile, când mi-a cerut să mă mut cu el și eu am acceptat, Ryan a devenit foarte nerăbdător. A doua zi dimineață după serată, m-a trezit discuția lui la telefon cu firma de mutări. Grație unei anulări de ultim moment, a reușit să facă o rezervare pentru acea zi.

L-am convins să mai aștepte cel mult o săptămână ca să fie sigur că își dorește asta cu adevărat și că nu este o hotărâre de moment, luată după o cină cu vin scump și mușchi de vită gătit la perfecție. În plus, i-am spus eu, punea carul înaintea boilor, fiindcă eu nu îmi împachetasem nimic.

— Dacă n-ai vrea de fapt să te muți cu mine, mi-ai spune-o, nu?

Ryan stă în fața oglinzii din baie și își înnoadă cravata bleumarin cu dungi gri, încercând să se comporte de parcă mi-ar fi cerut o nimica toată.

Pufnește. Face asta când lucrurile nu ies așa cum vrea el.

Mă cocoț pe blatul chiuvetei din marmură albă și alunec ușor până ajung față în față cu el. Se uită peste umărul meu ca și cum ar putea urmări în continuare ce face în oglinda din spatele meu. Se poartă ca un copil în dimineața asta.

Îi știu chipul pe de rost, și totuși îl studiez cu fiecare ocazie, căutând orice mic detaliu pe care l-am omis. Este un bărbat atrăgător, de o frumusețe clasică. Are părul des și închis la culoare și, așa cum este tuns acum, vârfurile șuvițelor sunt ușor ondulate. Ochii lui albaștri sunt uluitori și, cu toate că abia s-a bărbierit, știu că până diseară, când îl voi revedea, obrazul îi va fi deja umbrit de barbă și îmi va înfiora pielea când se va freca de gâtul meu.

Îi dau mâinile la o parte și îl ajut să-și facă nodul la cravată.

— Normal că vreau să mă mut cu tine. Ce ți-a venit?

Ryan lasă ochii în jos și își îndreaptă inutil cravata, doar ca să aibă ceva de făcut. Nu m-a atins în această dimineață și aproape că nici nu s-a uitat la mine. Chiar că se poartă ca un copil.

Pentru că nu îmi răspunde, adaug:

— Dar *tu*? Încă vrei să mă mut cu tine? Știu că ți se pare că am evitat să îmi fac bagajele, dar mi-am rezervat ziua de azi special pentru asta. Cei de la asociația Goodwill vin să ia lucrurile de care nu mai am nevoie. Dar pot să îi sun și să anulez…

În sfârșit, ochii și mâinile lui se îndreaptă spre mine.

— Da, încă vreau să te muți cu mine. Nu știam că asta ți-ai propus să faci astăzi. Doar că ai ales singura zi în care nu te pot ajuta. Sunt ocupat până peste cap.

Azi e joi și, până diseară, va fi la optzeci de kilometri depărtare, în biroul său din estul Texasului. Ca în fiecare joi, de altfel.

— Știu, mi-am ales un moment prost. Dar nu-mi puteam lua liber în altă zi și nici cei de la Goodwill nu puteau trimite altă dată camionul. Nu am multe lucruri, așa că nu va dura mult, chiar dacă nu mă ajută nimeni.

Mă strânge de mijloc în timp ce se apleacă să mă sărute pe buze. I-a trecut îmbufnarea, așa că îmi petrec picioarele după coapsele lui și îl trag spre mine.

— Aș putea să îi anunț că sunt bolnav. La urma urmei, eu sunt șeful și ar fi cazul să abuzez de putere, spune el râzând.

Chicotesc printre săruturile lui.

— Lasă că îți iei concediu medical cu o ocazie mai specială decât împachetatul lucrurilor mele. Serios, nu am cine știe ce de cărat, pentru că donez aproape totul, îi spun aruncând o privire în dormitor. Lucrurile mele nu sunt așa de frumoase ca ale tale, deci nu am niciun motiv să le păstrez.

Îmi cuprinde fața în palme.

— Ți-am zis că poți să aduci orice vrei. Găsim noi loc pentru toate. Nu trebuie să le arunci.

— Nu cred că vrei să îți aduc în sufragerie canapeaua mea nașpa la mâna a doua, îi spun mușcându-mi buza de jos.

— De unde știi tu că nu vreau o canapea nașpa la mâna a doua în sufragerie? Nu m-ai lăsat niciodată s-o văd.

Încerc să evit această conversație delicată și-mi feresc privirea, dar mă prinde cu degetele de bărbie, până ne privim iarăși în ochi.

— Nu ai de ce să îți fie rușine.

— Ba am, îi spun, înfruntându-i privirea, apoi mă aplec și îl sărut repede ca să nu se îmbufneze din nou. Vei vedea sâmbătă, când ne vom întâlni cu cei de la firma de mutări. Am făcut ieri programare. Apoi, toată duminica vom încerca să facem loc pentru lucrurile mele în locuința ta. Păstrează-ți concediul medical pentru luni, când vom fi amândoi epuizați și sunt convinsă că vom avea nevoie de o zi în pijamale. Mă rog, pijamalele sunt opționale.

Își lipește fruntea de a mea. Are un zâmbet contagios.

— Avem întâlnire, deci.

Și, cu un ultim sărut, se desprinde de mine și iese tacticos din baie.

La douăzeci de minute după ce Chevroletul Tahoe al lui Ryan părăsește aleea din fața casei, plec și eu cu Toyota mea 4Runner veche de zece ani. Lake Forbing este un oraș nu prea mare din nordul Louisianei, cunoscut pentru terenurile agricole fertile și zăcămintele bogate de gaze naturale. Se câștigă bani frumoși în această zonă, însă puțini știu asta. Am nevoie de cincisprezece minute ca să ajung de la casa lui Ryan la complexul de apartamente Lake View și, din câte îmi dau eu seama, lacul după care a fost numit orașul nu poate fi zărit nicăieri prin preajmă.

Parchez în locul rezervat pentru apartamentul 203, lângă camionul celor de la Goodwill, care așteaptă cu motorul pornit.

— Ai ajuns mai devreme, Pat, îi spun șoferului după ce coborâm din mașini.

Pat încuviințează din cap.

— Am rezolvat prima cursă mai repede decât ne-am așteptat. Unde stai?

Pat urcă după mine în apartament, în timp ce ajutorul lui rămâne să deschidă ușile din spate ale camionului. Mă opresc în fața ușii și scot cheia din geantă.

— Aici.

Pat încuviințează din nou și se îndreaptă spre scări. Nu reușesc să deblochez încuietoarea din prima. Pentru că n-o deschid prea des, a înțepenit. Chiar în momentul în care izbutesc să răsucesc cheia în broască, aud *bufnetul* cărucioruluimetalic care țopăie pe scări.

Țin ușa deschisă pentru ca Pat și ajutorul lui să poată strecura căruciorul prin cadrul îngust al ușii.

— Unde vrei să le punem? mă întreabă el.

Arunc o privire prin apartamentul gol și îi răspund:

— Puneți-le și voi în mijlocul camerei.

Mă uit la primul teanc de cutii, pline cu lucruri pe care le-am ales în ultimele patru zile. Lucruri pe care Pat le-a depozitat pentru mine în camion până când am fost pregătită să le aduc aici. Lucruri pe care le voi căra sâmbătă în casa lui Ryan. Lucruri pe care el va crede că le am de ani buni, nu doar de câteva zile.

Trebuie să facă două drumuri ca să urce toate cutiile. Scot cinci bancnote de douăzeci din buzunarul de la spate și i le întind. Goodwill nu oferă astfel de servicii, dar în schimbul unui bacșiș, Pat m-a ajutat bucuros.

Băieții sunt pe picior de plecare, când îi întreb:

— Ah, ați adus și celelalte cutii?

Pat ridică din umeri și întoarce capul spre ajutorul lui, care spune:

— Da, sunt în spatele camionului. Vrei să le aduc aici?

Niciunul dintre ei nu spune nimic, chiar dacă probabil că li se pare ciudat.

— Nu. Lasă-le pe trotuar, în fața mașinii mele.

Merg în urma lor până în fața blocului. În timp ce ei descarcă un teanc de cutii de carton pliate, mă duc în spatele mașinii și scot din portbagaj o geantă mică, neagră. Le mulțumesc iarăși când se urcă în camion. Mai am doar câteva lucruri de rezolvat.

Configurația apartamentului este simplă. Dincolo de ușa de la intrare, e o sufragerie mică, în spatele căreia, lângă perete, este amenajată bucătăria. Un hol îngust duce către baie și dormitor. Covorul bej se asortează cu linoleumul și pereții de aceeași culoare.

Merg în bucătărie, desfac geanta neagră și scot patru meniuri de la restaurantele învecinate și trei poze cu Ryan și cu mine pe care le-am imprimat la un chioșc, plus șapte magneți cu care le fixez pe frigider. În continuare, iau recipientele cu condimente și vărs jumătate din conținutul lor în scurgerea chiuvetei, apoi le pun ordonat pe ușa frigiderului. Intru în baie, cu geanta neagră după mine, scot șamponul și balsamul și torn jumătate din conținutul lor în gura de scurgere, așa cum am făcut cu condimentele, apoi aranjez recipientele pe marginea căzii.

Scot din ambalaj un săpun Lever 2000, îl așez deasupra scurgerii chiuvetei, deschid apa și îl întorc o dată la câteva minute, până când logoul dispare și marginile se tocesc, apoi îl pun în suportul încorporat în peretele dușului. Pasta de dinți este ultima. Încep de jos, storc o parte din ea, dar las câțiva stropi pe marginea chiuvetei, așa cum fac acasă la Ryan, cu toate că știu că se enervează. Fără să-i pun capacul la loc, las tubul pe blat, lângă robinet.

Ultima haltă, dormitorul. Scot un set de umerașe din sârmă și plastic, ultimele articole rămase în geantă, și le agăț pe bara metalică goală. Mă întorc în sufrageria mică și împrăștii pe podea teancul ordonat de cutii de carton. Aleg două cutii, una cu cărți, cealaltă cu tot felul de sticle vechi de parfum, și le deschid. Cutia cu cărți se desface ușor, așa că, un minut mai târziu, așez lângă ea câteva volume, de parcă nu aș fi avut timp să le împachetez încă.

Cu sticlele de parfum durează ceva mai mult. Pun cutia pe blatul mic din bucătărie și scot cele patru recipiente de deasupra, apoi le așez pe suprafața Formica. Lumina din fereastră cade exact pe ele, iar sticla subțire și colorată acționează ca o prismă, îmbogățind încăperea sărăcăcioasă cu nuanțe de albastru, violet, roz și verde.

Dintre toate cumpărăturile pe care le-am făcut săptămâna asta, sticlele de parfum au fost cel mai greu și, în mod surprinzător, cel mai distractiv articol după care am umblat. Este o întâmplare că a trebuit să caut așa ceva, însă, după ce am descoperit o postare de pe Facebook în care era etichetat Ryan, am știut că acesta era exact genul de obiect pe care trebuia să-l „colecționez”. Anul trecut, îi cumpărase unul mamei lui, de ziua ei. Era o piesă *Art Deco*, un glob de sticlă gravat, placat cu argint și împodobit cu oglinzi mici, pătrate. Părea exact tipul de cadou pe care Jay Gatsby i l-ar fi oferit lui Daisy. Era frumos și, judecând după zâmbetul de pe chipul ei, mamei lui îi plăcea la nebunie.

Iar dacă eu trebuia să fiu genul de fată care colecționează lucruri, atunci nu aveam cum să nu am un asemenea obiect.

Arunc în jur o ultimă privire. Totul arată fix așa cum vreau. Pare că am împachetat totul, cu excepția câtorva mărunțișuri, câtorva obiecte aleatorii, de care nu am reușit încă să mă ocup.

— Cioc, cioc, aud în pragul ușii un glas de femeie și mă întorc pe călcâie.

Este doamna care lucrează la recepția complexului de apartamente, cea de la care am închiriat apartamentul luni după-amiază.

Intră în cameră și se uită la harababura de pe podea.

— Mi-am făcut griji când am văzut că, de luni încoace, n-a mai venit nimeni.

Îmi bag mâinile în buzunarele din față și mă sprijin cu spatele de peretele de lângă blatul bucătăriei, încrucișându-mi gleznele. Mișcările mele sunt lente, dar calculate. Mă îngrijorează prezența ei, faptul că mă verifică și că va simți probabil aceeași nevoie și sâmbătă, când va veni Ryan să mă ajute să mă mut. Am ales un loc în care vecinii nu se obosesc să se cunoască între ei, iar chiria include utilitățile, fiindcă aceste apartamente pot fi închiriate pentru o săptămână. Și nu aveam nevoie de mai mult de o săptămână.

Cred că i-am stârnit interesul când am închiriat una dintre puținele locuințe nemobilate. De obicei, dacă cineva face efortul să își aducă singur mobila, are de gând să stea mai mult de șapte zile, dar eu nu vreau ca Ryan să creadă că viața mea este atât de instabilă, încât nu am nici măcar o canapea, așa că apartamentul mobilat nu era o alegere bună. Și acum, iată-mă în ziua a patra, fără altă dovadă a ședерii mele în afara celor opt cutii, împrăștiate strategic prin cameră.

Femeia își plimbă mâna de-a lungul primei cutii care îi iese în cale și se uită la sticlele de parfum de pe blat. Cunosc genul ei. E machiată puternic, poartă haine strâmte și, cândva, a fost frumoasă, dar trecerea anilor n-a cruțat-o. Absoarbe cu privirea tot ce vede în jur. De obicei, astfel de locuințe sunt închiriate în scopuri dubioase, iar aici ea este stăpână, încercând să speculeze orice situație în avantajul ei. Acum a traversat parcarea și a urcat țintă în apartamentul meu, fiindcă știe că pun ceva la cale, dar încă nu își dă seama cum să profite de pe urma mea.

— Voiam să mă asigur că te-ai acomodat, spune ea.

— M-am acomodat, răspund eu, apoi mă uit la ecusonul ei, prins de bluza decoltată. Shawna, îți faci griji degeaba. Și suspiciunea ta mă deranjează.

Încremenește. Tonul meu tăios este în opoziție cu poziția mea relaxată. A intrat aici crezând că este stăpână

pe situație, că o înțelege într-o anumită măsură, dar am băgat-o complet în ceață.

— Presupun că vei părăsi apartamentul și vei returna cheia până duminică, la ora 17:00? întreabă ea.

— Și eu presupun că nu voi mai avea parte de vizite neanunțate, îi răspund, arătând cu capul spre ușă și zâmbind ușor.

Scoate un plescăit, apoi face stânga-mprejur. Mă abțin cu greu să nu încui ușa în urma ei. Dar aproape că mi-am terminat treaba aici și mai am multe de rezolvat înainte ca Ryan să treacă granița statului Louisiana, în după-amiaza asta, la cinci și jumătate.

CAPITOLUL 3

Bunicul lui Ryan a murit acum trei ani, la doar un an după soția sa, și i-a lăsat lui Ryan moștenire casa și toate lucrurile, de la mobilier până la vasele din dulap și pozele de pe perete. A, și o sumă mare de bani.

Ryan povestește că, într-o zi, a trecut pe la bunicul lui ca să vadă ce face și a descoperit că murise liniștit în somn. S-a mutat în casă după numai o săptămână. Nu și-a adus cu el decât hainele, articole de toaletă și o saltea nouă pentru dormitor. Ar fi găsit probabil loc și pentru o canapea urâtă la mâna a doua… dacă aș fi avut așa ceva.

Strada pe care locuiește este mărginită de stejari mari, iar ramurile lor nu lasă nici un centimetru de trotuar neumbrit. Toți vecinii lui sunt mai bătrâni și mai statornici decât el și adoră să spună că îl cunosc pe „băiatul ăsta simpatic” de când era copil. Este genul de casă în care te muți după ce ai reușit în viață. După ce ai făcut vreo doi copii și nu te mai sufocă teama aia presantă că nu poți să-ți plătești facturile.

Dar casa e prea mare pentru Ryan. Are două etaje, o verandă largă, o curte spațioasă, obloane vopsite în alb și verde închis, straturi îngrijite de flori și o alee din cărămidă până în dreptul intrării. Ai nevoie de câteva minute ca să treci prin fiecare cameră. Este atât de mare, încât dacă ar intra cineva pe ușa garajului, nu l-ai auzi din dormitorul principal.

Parchez cu spatele pe aleea din fața garajului ca să pot căra cutiile pe o distanță mai scurtă. Abia când deschid portbagajul, observ că vecinii din stânga, Ben și Maggie Rogers, mă privesc de pe veranda lor. Și-au respectat programul la virgulă. Plimbarea lor de dimineață coincide cu plecarea noastră la serviciu, iar la sfârșitul zilei, când ne întoarcem acasă, își beau cocktailul de seară pe verandă. Aceasta este atmosfera generală a străzii, fiindcă majoritatea vecinilor sunt fie pensionari, fie în pragul pensiei.

Doamna Rogers mă urmărește în timp ce scot prima cutie din portbagajul Toyotei mele 4Runner. Acest indiciu clar că nu mai sunt o simplă musafiră de o noapte va deveni o știre pe care o va comunica tuturor vecinilor de

pe stradă mâine, în timpul plimbării matinale. Soții Rogers duc conceptul de patrulă civilă la un cu totul alt nivel.

Mă privesc în tăcere cum descarc toate cutiile. Ryan parchează pe alee chiar în momentul în care o ridic pe ultima. Coboară din mașină și vine în fugă spre mine ca să mă ajute.

— Lasă-mă pe mine, spune.

Mă ridic pe vârfuri și îl sărut, iar din cauza cutiei ne atingem doar cu vârful buzelor.

Înainte să intre în casă, îi salută pe soții Rogers.

— Bună seara!

Doamna Rogers se ridică și se apropie de marginea verandei, având grijă să nu cadă între tufele ei de azalee.

— Văd că aveți multă treabă! strigă ea.

Fiindcă are mâinile ocupate, Ryan nu poate decât să arate din cap spre mine:

— Evie se mută cu mine.

Zâmbetul lui larg mă tulbură ușor și nu pot decât să îi răspund cu un zâmbet la fel de generos.

„Ți-am zis eu”, spune privirea pe care doamna Rogers i-o aruncă soțului ei după ce suspiciunile ei au fost confirmate.

— Ah. Ei bine, cred că voi, tinerii, săriți câțiva pași importanți astăzi, spune ea râzând forțat ca să atenueze înțepătura.

Ryan nu se lasă descurajat.

— Ne facem pașii în altă ordine, dar nu sărim niciunul.

Oftez ușor, incapabilă să mă stăpânesc, și mă forțez să nu dau prea multă importanță replicilor zeflemitoare pe care și le dau.

Domnul Rogers se apropie de soția sa, la marginea verandei.

— Păi, atunci, să-i urăm bun-venit lui Evie în cartier! Să treceți pe la noi într-o după-amiază, la un cocktail.

Dacă domnul Rogers este deranjat cumva de evoluția recentă a situației, se pricepe de minune să ascundă acest lucru.

— Ne-ar face mare plăcere. Săptămâna viitoare, poate? răspunde Ryan pentru amândoi.

Domnul Rogers zâmbește sincer când spune:

— Am un aparat nou de afumat whisky-ul pe care abia aștept să-l folosesc.

Ryan izbucnește în râs.

— A trecut ceva timp de când n-am mai băut împreună un pahar de Old Fashioned. Abia aștept.

Apoi se ciocnește ușor de umărul meu ca să mă facă să mă îndrept spre casă.

Ajungem în sfârșit înăuntru și Ryan pune cutiile lângă celelalte în holul larg din spate.

— Mi-am adus deja hainele și pantofii. Cum a fost ziua ta?

— Lungă, ridică el din umeri. Aș fi preferat să mi-o petrec împachetând cu tine.

Ryan este întotdeauna foarte discret când trebuie să vorbească despre ce face joia. Și cu toate că dimineață a glumit că vrea să tragă chiulul azi, am știut amândoi că n-o va face.

Activitatea lui de joi este importantă.

Se uită la cutiile mele. Cutiile neasamblate pe care băieții mi le-au lăsat dimineață pe trotuar sunt acum pline cu singurele mele posesiuni adevărate, pe care am de gând să le păstrez aici. Îmi scoate o șuviță de păr din cocul dezordonat și o răsucește pe deget.

— Ai avut multe de făcut în apartamentul tău?

Îi zâmbesc larg.

— Da! Am chemat camionul sâmbătă, dar, sinceră să fiu, cred că ne descurcăm doar cu mașinile noastre. Am donat tot mobilierul. Mi-au mai rămas doar vreo 8-10 cutii, spun eu, lovind cu piciorul cutia de lângă mine.

Pare confuz și un pic trist.

— Evie, îmi rostește încetișor numele. Chiar ai donat totul?

Îi alung încruntarea plimbându-mi degetul pe fruntea lui.

— Locuiești într-o casă în care fiecare piesă de mobilier înseamnă ceva pentru tine. O amintire. Ai crescut în preajma acestor lucruri, așa că ele fac parte din tine. Eu nu pot spune asta despre obiectele mele. Mă foloseam de ele și atât. Ca să nu stau direct pe podea, nimic mai mult. Le-am dat fără niciun regret.

Chiar dacă nu am donat astăzi mobilierul despre care vorbesc, sentimentele mele sunt sincere.

Ryan își scoate telefonul din buzunar și formează un număr. Îl privesc, întrebându-mă ce are de gând.

— Alo, Ryan Sumner la telefon. Evie Porter a rezervat un serviciu de transport pentru sâmbătă, dar vreau să anulez programarea.

Cu mâna liberă, mă trage și mă lipește de șoldul lui. Ascultă ce i se spune, apoi mulțumește și închide telefonul.

— Hai să mergem să luăm celelalte lucruri. Acum. Le car eu pe toate, pentru că știu că ești frântă de oboseală. Dă-mi doar cinci minute ca să mă schimb.

Dau să protestez, dar își lipește buzele de gura mea și rămân fără cuvinte. Mă sărută suficient de mult, încât să ne gândim amândoi să ne schimbăm planurile, dar apoi se trage înapoi și iese din cameră.

— Cinci minute! strigă, dispărând în interiorul casei.

Mă sprijin cu spatele de perete și mă uit la ceasul de la mână. Este șase și jumătate. Recepția complexului Lake View Apartments este închisă, iar femeia care lucrează acolo a plecat deja acasă.

Ryan merge în urma mea cu Chevroletul Tahoe. Mă bucur că nu sunt în aceeași mașină cu el când își dă seama încotro mergem, dar știu că ideea că mi-e rușine cu locuința mea pare sinceră.

Parchează lângă mine și sare din mașină. Înainte să apuc să deschid portiera, se proțăpește în dreptul meu.

— Trebuia să-mi fi spus că locuiești aici.

Cercetează parcarea ca și când ar vrea să depisteze pericolul nevăzut despre care știe că pândește aici.

Îl prind de găicile curelei și îl trag spre mine.

— Tocmai de asta nu ți-am spus.

Îmi pun mâna dreaptă în mâna lui stângă și el mi-o strânge puternic în timp ce îl conduc pe scări. Observă becurile arse de pe fiecare etaj.

Încuietoarea cedează mai ușor de data asta și, în secunda în care ușa se deschide, Ryan se grăbește să intrăm și închide ușa în urma noastră. Se plimbă prin apartament cu mâinile în șold. Urăsc s-o recunosc, dar îmi place mârâitul lui nemulțumit, iar instinctul protector care l-a cuprins este, pentru mine, pe cât de străin, pe atât de binevenit.

Mă las în jos lângă teancul de cărți și încep să le bag în cutia goală pe care am lăsat-o la îndemână.

— Am uitat că mai am câteva lucruri de împachetat.

Ryan se apropie de blatul bucătăriei și ia de pe el prima sticlă de parfum. O ridică, o privește atent, apoi

face același lucru cu celelalte trei.

— Colecționezi chestiile astea?

— Da, îi spun încântată, și dau să îi povestesc că le colecționez pentru că îmi amintesc de bunica mea, dar minciuna îmi moare pe vârful limbii.

Îi spun în schimb:

— Am văzut odată una într-o fotografie, dar nu mi-am dat seama cât de minunate… și de diferite pot fi. Nu am uitat imaginea. Am început să le colecționez mai târziu. Cea mov este preferata mea.

Cel mai bine este ca minciuna să conțină un sâmbure de adevăr și să oferi cât mai puține detalii cu putință, dar de data asta e diferit. Nu vreau să-l mint decât dacă este absolut necesar.

Nu îmi spune că și mama lui colecționează sticle de parfum sau că avem ceva în comun și nu vreau să analizez cum mă simt din cauză că nu îmi dezvăluie asta. Pune sticla la locul ei și începe să deschidă sertarele din bucătărie, apoi se uită la frigider. Ia una dintre pozele cu noi și o studiază. Este un selfie pe care l-am făcut la puțin timp după ce ne-am cunoscut. Afară era frig și stăteam cuibăriți în fața vetrei mici din curtea lui. Adusesem ingrediente ca să facem bezele și eram murdari de zahăr și de ciocolată pe față. În fotografie, stau în poala lui și zâmbim larg, cu obrazul lipit de al lui.

— A fost o noapte frumoasă, spune el.

— Așa este, îi răspund.

A fost prima noapte pe care am petrecut-o în casa lui. Prima dată când am dormit în patul lui. Se uită în continuare la fotografie și nu pot să nu mă întreb ce îi trece prin minte când se gândește la acea noapte.

În cele din urmă, ia toate pozele și meniurile și le stivuiește pe blat înainte să deschidă frigiderul.

— Ți-au mai rămas câteva chestii aici, mă anunță el.

— Ah, drace! Eram sigură că am făcut curat. Vrei să le arunci la gunoi, te rog?

Îl aud cum adună recipientele și deschide dulapul de sub chiuvetă, unde se găsește coșul de gunoi. Aruncă resturile deasupra cutiilor de mâncare și celorlalte deșeuri pe care le-am luat dintr-un container de pe stradă. Ryan scoate coșul și spune:

— Mai ai ceva de aruncat înainte să duc gunoiul?

Mă gândesc încruntată.

— Da, cred că au mai rămas niște lucruri prin baie de care nu mai am nevoie.

Vine în urma mea pe hol până la baie. Iau săpunul uzat din duș și îl arunc în coș. Apoi ridic recipientele de șampon și balsam, le cântăresc în mână, ca și cum aș încerca să decid dacă merită păstrate, apoi le arunc și pe ele.

Ryan caută prin sertare și dulapuri, verificând fiecare locșor. Este mai minuțios decât aș fi crezut.

După ce ne întoarcem în camera de zi, aruncă o privire în câteva dintre cutiile pe care le-am umplut mai devreme în cursul zilei. Dar nu este o simplă privire. Se poartă de parcă ar căuta ceva.

După ce scotocește în trei dintre cutii, îl întreb:

— Cauți ceva anume?

Își înalță capul și privirile noastre se întâlnesc. Zâmbetul ușor îi scoate la iveală gropițele din obraji.

— Încerc doar să aflu totul despre tine.

Sunt cuvinte pe care vrea să le audă orice fată, dar mie mi se par cumpănite. Grele. Și mă întreb dacă își alege cuvintele la fel de atent ca și mine.

CAPITOLUL 4

Există o groază de motive pentru care nu am trecut pe aici în ultima săptămână – cumpărăturile, împachetatul, mutarea –, dar nu mai pot amâna. Mai sunt cincisprezece minute până la ora închiderii și, cu toate că mă pot autentifica și intra și după orele de program, nu vreau să las nicio dovadă că am făcut asta.

La fel ca o treime din femeile pe lângă care trec, sunt îmbrăcată în colanți negri, tricou și pantofi sport. Mi-am strâns părul lung și negru într-un coc pe care l-am prins sub cureaua din spate a șepcii de baseball. Înclin capul în jos și spre stânga ca să nu rămână vreo imagine clară cu mine pe camera de filmat din colțul încăperii. Mai multe persoane stau la coadă, așteptând să îi ajute un vânzător, inclusiv o femeie care se luptă cu un teanc de cutiuțe, care se clatină dintr-o parte în alta până când, în cele din urmă, se împrăștie toate pe podea. Cei doi oameni din fața ei se aplecă să o ajute să-și ridice pachetele, încercând în același timp să nu le scape pe ale lor. Ocolesc tot acest haos și mă duc în spatele magazinului, unde, lângă perete, sunt aliniate cutiile poștale.

Colțul din dreapta jos. Cutia poștală 1428.

Am nevoie de un cod, nu de cheie, așa că folosesc articulația mijlocie a degetului ca să tastez cele șase cifre. Ușa se deschide, dar nu complet. O deschid larg folosind iarăși degetele mâinii drepte.

Scot un plic pe care îl ascund sub betelia colanților și, după ce ezit câteva secunde, îl strecor în cutie.

Închid ușa și reintroduc codul, apoi ies din magazin la fel de repede cum am intrat.

CAPITOLUL 5

Am întârziat la prânzul cu fetele. În ultimele zile, eu și Sara ne-am trimis o mulțime de mesaje, încercând să găsim o zi potrivită pentru toată lumea și, deși ar fi scutit mult timp dacă m-ar fi adăugat în grupul lor de mesaje, o cină nu era de ajuns ca să primesc această invitație.

Au vrut să ne întâlnim într-o mică ceainărie din spatele unui magazin cu tot felul de cadouri, de la bijuterii artizanale până la haine de bebeluși și produse de ultimă generație pentru îngrijirea pielii. Cunoșteau fiecare persoană de la fiecare masă și fiecare cumpărător care trecea pe lângă noi, în drum spre zona de luat masa.

Deși sunt dispusă să fiu interogată de femeile pe care Ryan le consideră prietenele lui, nu am chef să vorbesc despre mine cu nimeni altcineva. Cel puțin, deocamdată. Mai întâi, trebuie să aflu mai multe despre ele decât vor ști ele vreodată despre mine.

Așa că, în schimb, urmează să ne întâlnim într-un mic restaurant, aproape de locul meu de muncă. La doar o săptămână după ce l-am cunoscut, Ryan m-a convins să găsesc un nou job, unul despre care să le vorbească fără ezitare prietenilor lui dacă l-ar fi întrebat unde lucrez. Sunt asistenta organizatorului de evenimente al unei mici galerii de artă din centrul orașului. Este o slujbă ușoară și, din moment ce șeful, domnul Walker, este unul dintre clienții lui Ryan, am scăpat de partea în care trebuia să vin cu trei scrisori de recomandare și să vorbesc despre experiența mea profesională.

Beth, Allison, Sara și o femeie care nu a fost la cină, dar știu din fotografii că face parte din grupul lor restrâns de prietene, sunt deja așezate la masă.

Le văd prin geam, de pe trotuar, când mă apropii. Localul este mai degrabă un bufet și majoritatea clienților sunt îmbrăcați în costume sau cu robele din poliester pe care toți angajații tribunalului sunt obligați să le poarte. Femeile sunt stânjenite și, judecând după felul cum se uită de jur împrejur, îmi dau seama că încearcă să înțeleagă cum de au ajuns în locul ăsta în care mirosul de prăjeală li se va imprima în păr, piele și haine pentru tot

restul zilei. Este un loc în care nu vor mai sta prea mult după ce terminăm de mâncat.

Sara se ridică atunci când mă vede și-mi face semn să vin lângă ele. Toate cele patru femei profită de minutul în care străbat încăperea ca să mă măsoare din cap până-n picioare.

Se uită la fanta laterală a fustei mele maxi, de un albastru puternic, la tricoul alb, subțire ca hârtia, care nu îmi poate ascunde sutienul albastru deschis, la nenumăratele șiraguri de brățări care zdrăngăne la fiecare pas. Mi-a luat ceva timp ca să mă hotărăsc ce imagine să le ofer: cineva care tânjește după prietenia lor sau cineva care vrea să iasă în evidență.

Astăzi sunt greu de ignorat.

— Bună, Evie, mă bucur să te revăd, îmi spune Sara înainte să se așeze. Le mai ții minte pe Beth și pe Alison, nu-i așa? întreabă gesticulând spre femeile de la masă.

— Bineînțeles, răspund, încuviințând din cap către amândouă.

— Ea este Rachel Murray. Rachel, ea este Evie Porter.

Rachel ridică mâna și îmi face un semn prietenos pe deasupra mesei.

— Bună, mă bucur să te cunosc. Am auzit foarte multe despre tine.

Sunt convinsă.

— Și eu mă bucur să te cunosc.

Pare puțin cam bizar, dar Ryan a decis să nu o invite la cină. A vorbit despre ea, dar în ultima clipă a hotărât s-o excludă pentru că, după cum a spus el, uneori „îl calcă pe bătături”. În plus, este singură și acest lucru ar fi încurcat numărătoarea locurilor la masă.

Chiar în clipa în care îmi pun poșeta pe podea, lângă scaun, simt vibrația telefonului. Am primit un mesaj. Arunc repede o privire și observ că este de la Ryan:

Distracție plăcută și nu te lăsa hărțuită de ele. Sună-mă după ce termini.

Îmi mușc limba ca să îmi ascund zâmbetul.

— Mulțumesc că ați acceptat să ne întâlnim aici. Pauza mea de masă nu este foarte lungă, spun ridicând meniul laminat, care este fixat între cutia de zahăr și sticla de ketchup.

Sara pune mâna pe unul dintre meniuri și spune:

— Nicio problemă. Noi nu ajungem niciodată în centru, așa că ni se pare distractiv.

Cred că celelalte abia s-au abținut să nu-și dea ochii peste cap. Nu sunt în mediul lor. Nici pe departe.

— OK, deci sâmbătă bem un pahar la noi acasă înainte de petrecerea derby, spune Beth.

De două săptămâni mă tot uit la invitația de pe frigiderul lui Ryan. Chiar dacă nu suntem în Kentucky, am fost invitați la o petrecere derby la o fermă de cai din vecinătatea orașului, unde ni se promitea să fim serviți cu lichior de mentă și sandvișuri Hot Brown. În invitație, participanții erau rugați să poarte pălării, *cu cât mai mari, cu atât mai bine.*

Fetele încearcă să mă includă în discuțiile lor, dar este clar că nu cunosc oamenii, locurile sau evenimentele despre care vorbesc, așa că prefer să le urmăresc în tăcere. Sunt atentă la felul cum interacționează, la gesturile lor, la cuvintele pe care le aleg. Ele cred că ne-am întâlnit la acest prânz ca să afle mai multe despre mine, dar, la final, eu voi pleca cu mult mai multe informații decât ele.

După ce dăm comanda – apă și salată pentru toată lumea – cele patru femei se aplecă spre mine și trag aer în piept gândindu-mă la ce mă așteaptă.

În mod deloc surprinzător, Rachel preia inițiativa:

— Deci, fiindcă am lipsit de la cină, pune-mă la curent! Spune-mi totul despre tine.

Mă las pe spătarul scaunului, dorindu-mi să măresc cât mai mult distanța dintre noi.

— Nu am multe de spus.

Se așteaptă să continui, să le dau măcar câteva detalii, dar vor trebui să depună mai mult efort pentru asta.

Sara se joacă nervos cu paharul, cu șervetul, cu telefonul.

— E din Alabama, răspunde în locul meu, uitându-se la Rachel.

Sara este genul de om care vrea ca toată lumea să se înțeleagă bine. A avut probabil trandafiri roz deschis la nunta ei și a ales intenționat același serviciu de masă din porțelan ca și soacra ei.

— De unde din Alabama? întreabă Beth.

— Din apropiere de Tuscaloosa, răspund eu.

— Ai studiat la Universitatea din Alabama? întreabă Allison, tocmai când Rachel se hotărăște să fie mai directă.

— Cum se numește orașul tău natal?

Mă uit la Allison și iau decizia să răspund la întrebarea mai puțin agresivă.

— Am studiat o vreme.

Privirile lor obosite îmi dezvăluie cât de nemulțumite sunt.

Există o vorbă din bătrâni: „Cine minte primul câștigă.” Nu se referă la cel care spune o minciună mică și nevinovată, aproape fără să-și dea seama; se referă la cel care spune o minciună gogonată. O minciună capabilă să schimbe complet jocul. O minciună deliberată. O minciună care pregătește scena pentru tot ceea ce urmează. Odată ce o rostești, majoritatea oamenilor ajung să creadă în ea. Prima minciună trebuie să fie cea mai puternică. Cea mai importantă. Indispensabilă.

— Sunt din Brookwood, un fel de suburbie a orașului Tuscaloosa. Am făcut câțiva ani de facultate la Universitatea din Alabama, dar nu am absolvit. Eu și părinții mei am suferit un accident grav în urmă cu câțiva ani. Doar eu am supraviețuit. După ce m-am externat din spital, mi-am dat seama că am nevoie de o schimbare și m-am mutat aici.

Expresiile lor s-au schimbat instantaneu. Este un semn că ar trebui să renunțe la întrebări, altfel vor părea niște ticăloase.

— Condoleanțe pentru părinții tăi, spune Sara, și se vede că e sinceră.

Dau din cap și îmi mușc buza de jos, fără să întâlnesc privirea niciuneia dintre ele, în vreme ce limbajul meu corporal le transmite că, dacă sunt nevoită să mai vorbesc despre asta, risc să izbucnesc în plâns.

Rachel îmi zâmbește ușor, ca și cum ar înțelege tristețea mea, iar celelalte trei se foiesc pe scaunele lor, vizibil stânjenite. Se așteptau să afle niște bârfe, poate ceva care să le ajute să sape mai adânc și, eventual, să dezgroape vreo mizerie pe care s-o poată folosi împotriva mea mai târziu, la nevoie. Dar acum își dau seama că s-ar putea să rămână cu mine pe cap, pentru că nu ai cum să fugi de o biată orfană, nu-i așa?

Pentru o clipă, la masă se așterne o liniște deplină, apoi Rachel continuă să mă descoasă, fără să-i pese cât de

deplasate sunt întrebările ei.

— Și cum ai ajuns în Lake Forbing?

Încep să înțeleg de ce i se pare lui Ryan că îl calcă pe bătături. Sunt mereu foarte atentă la răspunsul pe care îl dau la întrebarea asta. Nu-i un oraș prea mare și nimeni nu ar alege să se mute aici dacă n-ar avea deja rude sau prieteni.

— Am găsit un job pe internet. Mi-am trimis CV-ul, m-au angajat și m-am mutat. Până la urmă, jobul n-a mers, dar fiindcă eram deja aici, a trebuit să mă descurc.

— Unde ai lucrat? întreabă Rachel.

— La spital, răspund eu.

— O, spune Rachel. La ce departament?

Da, chiar că te calcă pe bătături fata asta. Celelalte își dau coate, îndemnându-se una pe alta să pună capăt acestei catastrofe.

— La casierie, îi răspund.

Sara, vizibil sătulă de schimbul nostru de replici, intervine:

— Nici nu pot să-mi imaginez cât de greu ți-a fost. Dar mă bucur că tu și Ryan v-ați găsit unul pe celălalt.

Ni se aduce comanda și pot să-mi trag sufletul în timp ce ele încep să mănânce. Rachel mă privește din când în când, încercând să mă descifreze. Îi urez succes.

După câteva minute, înfige o furculiță într-o roșie și o îndreaptă spre mine.

— Mi se pare surprinzător că Ryan a devenit brusc atât de serios. Beth mi-a spus că te-ai mutat deja la el. Dar de când vă cunoașteți? De două luni?

M-am săturat să fiu amabilă.

— Rachel… îi șoptește Allison.

Ridic mâna ca să-i arăt lui Allison că mă descurc și singură.

— Am priceput. Pe bune. Îl cunoști pe Ryan dintotdeauna și acum am apărut eu, de nicăieri, îi spun, toată numai zâmbet. Are noroc că exiști în viața lui. Că are prieteni care țin atât de mult la el.

O privesc țintă pe Rachel și adaug:

— Așa că întrebați-mă ce vreți să știți de fapt. Credeți că mă interesează banii lui? Adică, asta e grija voastră, nu? Că mă folosesc de el?

— Nu, nu, nu… se bâlbâie Sara.

Dar Rachel spune:

— Mă tem să nu gândească cu ce are în pantaloni, nu cu mintea.

Allison își ascunde capul în palme, vădit stânjenită, iar Beth dă ochii peste cap și spune:

— Rachel, ajunge.

În acest moment, sunt probabil bucuroase că nu cunosc pe nimeni din restaurant.

Adevărul este că, deși mă enervează, Rachel este cea mai de admirat.

Mă aplec și dau la o parte farfuria ca să-mi pot sprijini brațele pe masă. Ele repetă instinctiv gestul meu.

— Nu aveți de ce să aveți încredere în mine. Nu aveți niciun motiv să credeți că am intenții bune. Dar vă rog să aveți încredere în prietenul vostru. Nu mă simt în largul meu ca să vă spun tot ce vreți să știți, dar aflați că lui i-am spus. Mai mult de atât nu vă pot oferi astăzi.

După acest moment, nu mai rămân multe de zis. Dacă le-am citit bine, Beth, Sara și Allison se vor întoarce la partenerii lor de viață și le vor povesti cât de umilite au fost de comportamentul lui Rachel, uitând să-și mai facă griji din cauza intențiilor pe care le-aș putea avea față de Ryan. Și, de vreme ce n-a fost invitată la cină, nu mă tem de ce influență ar putea avea Rachel asupra lui Ryan. Iar lucrul cel mai important este că nimeni nu se îndoiește cine sunt și de unde vin.

Cine minte primul câștigă.

Terminăm repede de mâncat fără să discutăm prea multe și, la final, se întrec care să plece prima. Rămân pe trotuar și le privesc cum se împrăștie care încotro, pășind cu hotărâre spre locurile în care și-au lăsat mașinile.

Cu prietenii ai întotdeauna cel mai mult de furcă. Îmi scot telefonul și caut pe Google „Evie Porter” și „Brookwood, Alabama”, așa cum știu că vor face și ele în secunda în care vor ajunge în mașini, unde nu le vede nimeni. Prima pagină e plină de articole vagi în care este menționat accidentul, unul pe care locuitorii actuali ai orașului Brookwood nu și-l pot aminti, dar nu ar recunoaște asta nici în ruptul capului, pentru că ce fel de om uită când doi membri ai comunității lor mor? Articolele sunt datate în urmă cu câțiva ani, dar, în realitate, au fost publicate abia acum câteva luni. Au fost create ca să-mi ofere credibilitate și un motiv pentru care nu-mi place să vorbesc despre trecutul meu.

Închid ecranul telefonului, îl pun în geantă și străbat pe jos cele două străzi până la serviciu.

CAPITOLUL 6

Ryan se sprijină de ușa deschisă a micului atelier din subsolul galeriei.

Prânzul s-a încheiat cu mai puțin de două ore în urmă, așa că sunt impresionată cât de repede a aflat veștile.

— Am auzit că ați avut un prânz grozav, spune el cu un zâmbet pe care îl recunosc, dar cu o privire străină.

Astăzi s-a îmbrăcat lejer. Poartă o pereche de blugi pe care o are probabil din facultate și o cămașă scoasă din pantaloni, care știu că este moale la atingere. Îi stă bine așa. Pare lipsit de griji și mai tânăr decât este.

Nu l-am întrebat dimineață, când ne-am îmbrăcat, de ce nu își ia costum și cravată, nici de ce nu își aranjează perfect părul, iar el nu s-a oferit să îmi spună.

— Absolut grozav, îi răspund, zâmbindu-i la rândul meu.

Pe masa din fața mea sunt împrăștiate șaptezeci și cinci de cartonașe cu numele participanților de la prânzul de mâine, pe care trebuie să le împart pe categorii, după un cod de culori. Ryan se așază pe scaunul de lângă mine, lipindu-și piciorul de piciorul meu, și ridică două cartonașe de lângă el.

— Astea două trebuie să stea cât mai departe una de alta.

Citesc numele de pe bucățile de carton. Am fost deja informată că s-ar putea să fie o problemă dacă le așez la aceeași masă, dar am decis să ignor recomandarea. La urma urmei, oricărui eveniment intitulat „Colecționarea de artă – curs introductiv” i-ar prinde bine un pic de adrenalină.

— Am luat la cunoștință, îi răspund.

Pune cartonașele la loc pe masă și spune:

— Sunt surprins că nu m-ai sunat după.

Mă răsucesc pe scaun cu fața spre el.

— Nu s-a întâmplat ceva ce nu puteam gestiona.

— Nici nu trebuia.

Mă prinde de mână și mă trage în poala lui. Mă uit la ușa deschisă, sperând să nu ne surprindă nimeni așa. M-au angajat doar de câteva săptămâni și toată lumea știe că

am primit slujba doar ca să îi facă o favoare lui Ryan, nimic mai mult.

— Asta nu-mi sporește credibilitatea aici, îi spun, dar mă cuibăresc mai aproape de el.

Mă îmbrățișează, lipindu-mă de trupul lui. Urmărește cu degetul conturul marginii de sus a tricoului meu.

— Mă ucide chestia asta, să știi.

Mă sprijin pe brațul lui și el aruncă o privire spre holul pustiu ca să se asigure că suntem în continuare singuri, dar înainte să-i vină vreo idee năstrușnică, îi spun:

— Știu că ești prea ocupat ca să vii să vezi cum mă simt.

Îmi trec degetele printre degetele lui ca să-i opresc explorarea.

— Cine te-a sunat?

Pun pariu că Sara.

— Sara. Se teme să nu începi să le urăști.

Râde ușor, apoi expresia lui se schimbă. Devine serios.

— Vrei să vorbim despre asta? mă întreabă.

Clatin din cap.

— Nu. Nu-mi pasă ce cred ele, îi spun întorcându-mă ca să îl pot privi în față. Dar îmi pasă ce crezi tu.

Ryan își trece mâna prin părul meu, înfășurând vârfurile șuvițelor în jurul pumnului. Îmi ține fața la câțiva centimetri de a lui.

— Eu cred că ești minunată.

— Ei bine, și eu cred că ești minunat.

Și, pentru prima dată, nu spun asta doar ca să-mi promovez cauza. Chiar sunt sinceră.

În astfel de momente, mi-aș dori ca lucrurile să stea altfel. Mi-aș dori ca aceasta să fie viața reală și cea mai mare problemă să fie dramoleta dintre mine și prietenele lui din copilărie. Mi-aș dori să fiu o fată a cărei mașină a rămas în pană și el mi-a sărit întâmplător în ajutor. Mi-aș dori să ne aștepte un viitor autentic.

Există o mulțime de lucruri pe care nu le știe. O mulțime de lucruri pe care nu pot să i le spun. Și nu i le voi spune niciodată.

Ryan se uită la harababura de pe masă.

— Presupun că nu poți pleca mai devreme.

— Nu. Trebuie să pregătesc astea pentru mâine și să mă asigur că toate mesele au șervete.

Mă ridic din poala lui și mă întorc pe scaunul meu.

Se apleacă spre mine ca și cum nu ar suporta să existe o distanță prea mare între noi.

— Vino să lucrezi pentru mine. Așa, vom putea pleca mai devreme când ne taie capul.

Nu este prima oară când Ryan îmi face această propunere, dar acum pare sincer.

Îmi fac de lucru ordonând cartonașele pe categorii.

— Dacă am lucra împreună, ar fi perturbator. Pentru amândoi, spun eu râzând ușor și evitând să-l privesc.

Își încolăcește piciorul în jurul piciorului meu.

— Ai dreptate. N-am termina niciodată nimic. Aș umbla toată ziua după tine și i-aș neglija pe ceilalți, spune el.

Se aude sunetul înfundat al telefonului său care vibrează, iar Ryan se uită la ceas ca să vadă cine îl sună. Oftează ridicându-se de pe scaun și își scoate mobilul din buzunarul de la spate.

— Iartă-mă o secundă, îmi spune, și iese în hol ca să răspundă la telefon.

E liniște, așa că nu trebuie să mă chinui să aud ce spune.

— Confirmare? întreabă și, peste câteva clipe, spune: o zi este mai mult decât suficient. Trimiteți costul estimativ și programați sosirea pentru joi, la ora unsprezece.

Joi.

— A intervenit ceva? întreabă el.

Văd cum i se încordează spatele în timp ce ascultă spusele interlocutorului său. Anticipez că-mi va arunca o privire peste umăr, așa că tot ce vede este chipul meu concentrat asupra graficului cu distribuția locurilor. Se îndepărtează cu încă un pas. Tonul vocii lui e coborât. Nu deslușesc cuvintele, dar este vizibil nemulțumit și nu o ascunde. Aproape că mârâie în telefon. Nu l-am mai văzut niciodată așa.

— Găsește-o, spune cu glas puternic înainte să închidă telefonul.

Și acum sunt curioasă ce a pierdut.

— Toate bune? îl întreb în timp ce bagă telefonul în buzunar și se apropie de mine.

Scutură din cap, apoi îmi zâmbește în felul acela care îi scoate în evidență gropițele.

— Da, o mică problemă de serviciu.

Se așază pe scaun lângă mine.

Mă întorc cu fața spre el.

— Dacă aș lucra pentru tine, cred că aș putea să te ajut să rezolvi astfel de probleme.

Dar problema cu care se confruntă nu ar face parte din fișa postului meu.

Este încordat, dar se apleacă spre mine și își strecoară mâna în palma mea.

— M-ai refuzat, deci se pare că trebuie să mă descurc singur.

Ne învârtim amândoi în jurul lucrurilor pe care nu le putem dezvălui.

Sentimentele mele pentru el mă conduc pe un drum imposibil de urmat, așa că acest moment care îmi reamintește că tot ceea ce ascunde de mine și eu de el este binevenit.

— Când crezi că termini aici? îmi șoptește, sărutându-mă delicat.

Mă trag puțin înapoi ca să îi pot răspunde.

— Peste vreo oră. Tu când termini?

— Tot cam atunci.

Mă sărută încă o dată și se ridică. Când să iasă pe ușă, se întoarce și adaugă:

— Știi că poți să-mi spui orice, da?

Încuviințez din cap, foindu-mă pe scaun.

— Știu.

Mă privește fix câteva secunde, suficient ca partea irațională din mine să creadă că el ar putea vedea dincolo de stratul exterior perfect lustruit pe care l-am creat. Apoi spune:

— Chiar și atunci când prietenele mele se comportă ca niște nemernice.

— Chiar și atunci, îi răspund zâmbind. Nu-ți face griji, nu mă sperii cu una, cu două. Ne vedem acasă puțin mai încolo.

Aruncă iar o privire scurtă în telefon, apoi ridică ochii spre mine.

— Îmi place cum sună chestia asta.

Îl urmăresc cum străbate holul și dispare după colț.

Am terminat de aranjat cartonașele cu nume. Doamna Roberts și doamna Sullivan vor sta față în față la masa 1, și sunt convinsă că ceilalți vor sta cu ochii pe ele. M-am achitat de sarcinile de serviciu, dar înainte să îmi închei ziua, trebuie să dau un telefon.

Îmi răspunde după al doilea țârâit.

— Bună, Rachel, îi spun. Sunt eu, Evie. Ai un minut?

Liniște. Apoi:

— Sigur. Ai nevoie de ceva?

Mă las pe spătarul scaunului și mă uit spre hol ca să mă asigur că nu e nimeni prin preajmă.

— Am început cu stângul relația noastră și nu mă împac cu gândul ăsta.

Aștept o secundă, apoi adaug:

— Mi-ar plăcea să mai facem o încercare.

Tace, apoi o aud râzând încetișor.

— După telefoanele pe care le-am primit legat de prânzul nostru, trebuie să recunosc că nu mă așteptam deloc să mă suni.

Aproape sigur că Ryan a sunat-o, dar nu avea cum să fie o surpriză pentru ea. Sunt curioasă ce i-a spus.

— Eu sunt vinovată pentru felul cum au decurs lucrurile, îi spun. Îmi vine foarte greu să vorbesc despre trecutul meu.

— Nu, n-ar fi trebuit să fiu atât de băgăcioasă. Am fost foarte *insensibilă.*

Rostește ultimul cuvânt de parcă acesta ar fi singurul reproș pe care i-l puteam aduce în urma discuțiilor de mai devreme.

— Facem pace? întreb eu.

— Sigur, facem pace, răspunde reținută.

Oftez ușurată în așa fel încât să mă audă.

— Minunat! Ei bine, presupun că ne vedem sâmbătă la petrecerea derby.

— Abia aștept asta, spune Rachel și pune capăt convorbirii.

Zâmbesc și dau drumul telefonului în poșetă.

Rachel stă probabil sprijinită de spătarul scaunului și rememorează discuția noastră, privind pe fereastra micului ei birou, aflat la trei uși distanță de încăperea din colț după care sunt convinsă că râvnește din prima zi în care a pășit pe holurile celei mai prestigioase firme de avocatură din oraș: biroul rezervat partenerilor. Este

vorba despre aceeași firmă la care și-a făcut stagiatura în zilele libere, când era studentă la Drept, și în care și-a tras-o într-un weekend cu un partener junior. Aceeași firmă de avocatură care se ocupă de orice are nevoie Ryan.

Sigur îmi descoase povestea, căutând adevărul din spatele cuvintelor mele. Și, din câte m-am informat, se pricepe de minune la asta. Ceva i se pare în neregulă și încearcă să decidă dacă merită să își riște prietenia cu Ryan ca să îmi sondeze trecutul.

Trebuie să fiu cu ochii pe Rachel.

CAPITOLUL 7

— Ridicol, rostesc în timp ce mă uit în oglinda mică de la parasolarul mașinii și-mi aranjez pentru ultima oară panglica vaporoasă a pălăriei. *Arăt* ridicol.

Ryan intră cu SUV-ul pe poarta deschisă deasupra căreia scrie cu litere metalice, ornate: FERMA HIDDEN HILLS[2] și conduce apoi pe un drum lung acoperit cu pietriș.

— Vor veni altele cu pălării și mai mari, nu-ți face griji.

— Ești sigur? Pentru că am impresia că sunt atrasă într-o cursă.

Am acceptat să merg la cumpărături cu Sara și Beth pentru petrecerea derby și mi-au garantat că pălăria asta este fix ce-mi trebuie.

— În plus, nu mi se pare corect că eu trebuie să port chestia asta pe cap toată ziua, în timp ce tu umbli în pantaloni kaki de bumbac și cămașă lejeră.

— Arăți splendid. Ca întotdeauna, îmi spune, și-mi îndepărtează mâna de pălărie, ca apoi să mi-o sărute, deget cu deget.

După ce ne-am mutat împreună, Ryan a devenit și mai romantic: vrea să se asigure că sunt fericită prin atingeri simple, cuvinte și gesturi delicate. Când nu este la serviciu, petrecem fiecare clipă împreună. Îmi dau seama, din felul cum vorbește cu ei la telefon, că prietenii lui sunt nemulțumiți că-i monopolizez timpul. O iubită cumsecade ar insista să se vadă cu ei, ca nu cumva să piardă legătura cu oamenii foarte apropiați, dar eu nu sunt o iubită cumsecade.

— Crezi că prietenii tăi s-au supărat că am tras chiulul de la petrecerea pregătitoare? îl întreb când ne apropiem de destinație.

Nu am fost să bem un pahar la Beth și la Paul acasă, dar nu pentru că n-aș suporta să mă aflu în preajma lui Rachel, ci pentru că Ryan n-a suportat ideea. Încă n-a iertat-o pentru felul în care s-a comportat la prânz, deși în acest moment întâmplarea a căpătat proporții exagerate. La urma urmei, m-a presat să îi ofer informații, nu m-a lovit cu pumnul în față, dar în orașele mici, în grupurile

restrânse de prieteni, diferența dintre cele două este nesemnificativă. Ryan este ranchiunos la capitolul ăsta.

— Sunt convins că vor comenta, dar nu-ți face griji.

Cred că am ajuns înaintea prietenilor lui, deci va fi interesant să văd cu cine va alege să stea de vorbă, fiindcă rareori participă la astfel de evenimente fără gașca lui. Când ne apropiem de valet, observ cu încântare că a avut dreptate: pălăria mea nu este nici cea mai mare, nici cea mai respingătoare, deși asta înseamnă că arătăm toate ca niște idioate.

Prima oprire o facem la bar.

— Bine ați venit la Fermele Hidden Hills, spune femeia din spatele tejghelei. Îmi puteți spune cum vă numiți, vă rog, înainte să vă ofer un cocktail?

Mi se pare o cerere neobișnuită, dar Ryan răspunde fără să ezite.

— Ryan și Evie.

Barmanița încuviințează din cap și se lasă în jos în spatele barului. Îmi ia un minut ca să o studiez pe femeia care așteaptă în urma noastră. Calul de plastic prins la pălăria ei este – sunt absolut convinsă – identic cu cel pe care l-am primit de Crăciun când eram mică: un căluț Barbie, cu șa roz și fundă prinsă în coamă. Barmanița se ridică și începe să ne pregătească un lichior de mentă. Nu cred că putem să ne alegem băutura, fiindcă nu ne-a întrebat ce vrem, dar după ce văd cantitatea generoasă de whisky Woodford pe care o toarnă, nu am de gând să mă plâng. După ce termină, ne întinde fiecăruia o cupă argintie. Pe cupa lui Ryan este gravată litera *R,* pe a mea, litera *E.*

Plecăm de la bar, în timp ce eu îmi studiez recipientul.

— Mi se pare cam extravagant, spun eu. Adică, dacă i-aș fi zis că mă cheamă Quinn, ar fi scos o cupă cu litera *Q*?

— Când am răspuns invitației, le-am dat numele noastre. Am acasă o colecție întreagă cu astfel de cupe. Am ajuns la numărul șase.

— Ce ridicol, îngaim eu, iar el râde.

Ne croim drum prin mulțime și Ryan stă de vorbă cu aproape fiecare om pe lângă care trecem, prezentându-mă drept iubita lui și ținându-mă lipită de el.

— Hei, ce mai faceți voi doi?

Eu și Ryan ne întoarcem și o vedem pe vecina lui, doamna Rogers, care se îndreaptă spre noi. Pe mine mă bate ușurel pe mână, dar pe Ryan îl răsplătește cu o îmbrățișare în toată regula. Mă uimește capacitatea ei de a-l ține atât de aproape de ea fără să strice echilibrul precar al pălăriei cocoțate pe capul ei.

— Nu-i așa că e distractiv?

— Foarte distractiv, îi răspund eu.

În scurt timp, își ia tălpășița ca să îi îmbrățișeze și pe alții, iar Ryan începe o conversație profundă cu un judecător din localitate despre alegerile viitoare, așa că profit de răgaz ca să arunc o privire în jur. Este un loc frumos. Aleea întortocheată este suficient de lungă încât să nu pot vedea sau auzi traficul de pe drumul principal, ceea ce îmi creează impresia că petrecerea este ascunsă de ochii lumii – după cum sugerează și numele fermei. Hambarul roșu din lemn este construit pe vârful unui deal și pășunea coboară în jurul lui în toate direcțiile, ca o mare verde, împrejmuită cu garduri albe. Un ecran mare, de cinematograf, este fixat pe partea laterală a hambarului, iar între mesele cu șervete albe sunt plasate, din loc în loc, câteva ecrane mai mici pe care vom putea urmări cursa. Servitorii cutreieră prin mulțime cu tăvi argintii pline cu mini-sendvișuri Hot Brown, porții individuale de brânză rasă și gustări delicate pentru ceai.

Judecătorul își ia la revedere și Ryan tresare surprins când un cuplu se apropie de el.

— Ryan! spune bărbatul trecându-și brațele pe după gâtul lui Ryan și strângându-l puternic la piept.

În timp ce îl îmbrățișează, eu o studiez pe femeia care îl însoțește. Este înaltă, aproape la fel de înaltă ca mine, cu păr lung, șaten deschis. Este zveltă, dar musculoasă și nu pot să nu observ cât de bine ne asemănăm fizic.

După ce Ryan se desprinde din îmbrățișare, prietenul lui întinde mâna spre mine.

— Deci tu ești fata care l-a pus pe Ryan cu botul pe labe, îmi spune zâmbind larg.

Ryan se întoarce spre mine și spune:

— Evie, el este James Bernard, un vechi prieten de-al meu. James, ea este iubita mea, Evie Porter.

Îi întind mâna și el mi-o strânge entuziasmat. James este înalt, slab și seamănă cu un dependent de droguri din cauza obrajilor supți și a cearcănelor. La această impresie

contribuie și tremurul mâinilor și hainele elegante, puțin cam mari pentru el, care par scoase probabil din fundul șifonierului special pentru ziua de azi. Partenera lui arată ceva mai bine, nu doar estetic, ci și în privința stării de sănătate. Poartă o rochie crem, fără mâneci, care coboară până la jumătatea coapsei, pantofi italieni scumpi și bijuterii simple, dar rafinate. Sunt o pereche stranie.

— Nu știu dacă l-am pus cu botul pe labe, dar mă străduiesc, îl șicanez eu.

James se întoarce spre Ryan.

— Mă bucur pentru tine, omule.

Eu și Ryan ne privim scurt. Nu este ca și cum am fi logodiți, așa că aceste felicitări inimoase par un pic cam exagerate.

— Mulțumesc, spune Ryan, trecându-și brațul pe după mijlocul meu.

Ne uităm amândoi la femeia de lângă James și Ryan face un semn din cap în direcția ei.

— Fă-ne cunoștință cu prietena ta, te rog.

James se întoarce rapid, vizibil jenat că a uitat că este însoțit.

— Ryan, Evie, ea este Lucca Marino.

La auzul numelui ei, sunt străfulgerată parcă de un șoc electric.

— Lucca, rostesc încet, tacticos. Ce nume neobișnuit.

Îmi dau seama că vorbesc exact ca Beth la cină.

Ea zâmbește și își dă ochii peste cap.

— Știu. M-au botezat după orașul italian din care provin bunicii mei. Lucca, cu doi c. Nimeni nu îl scrie corect.

Privirea mea se îndreaptă spre cupa argintie din mâna ei; litera *L* i se întrezărește printre degete.

James și Ryan încep să vorbească despre calul pe care vor paria la cursa următoare, dar atenția mea este fixată asupra ei.

— Ești din zonă? o întreb.

Gura mi se usucă brusc. Iau repede o înghițitură din băutură, nu mai mult.

— Nu. Vin dintr-o mică localitate din Carolina de Nord, aflată chiar la nord de Greensboro. Este un orășel neînsemnat, sunt convinsă că n-ai auzit de el.

— Eden, rostesc impulsiv.

Lucca tresare ușor.

— Hm, da… Eden. De unde ai știi…

— E o simplă întâmplare. Am avut o colegă de facultate din regiunea ta.

Trebuie să mă adun. Inspir adânc și țin aerul în piept câteva clipe înainte să expir calm. Repet procedeul de două ori, până simt că mi se domolește ritmul cardiac.

— Și mai ai rude acolo? o întreb după ce-mi recapăt concentrarea.

— Nu, răspunde ea încruntându-se. Am locuit acolo doar cu mama, dar ea a murit când eram în liceu. A avut cancer la sân.

Am remarcat deja asemănarea dintre noi, dar acum o devorez din priviri. Fac inventarul fiecărui centimetru din corpul ei ca să îl pot compara cu fiecare centimetru din corpul meu. Amândouă avem părul ușor ondulat și lung până la jumătatea spatelui, dar al ei este mai deschis la culoare. Dacă nu m-aș fi vopsit când m-am mutat aici, ar fi arătat astăzi la fel. Culoarea ochilor: identică. Culoarea tenului: identică.

Observă că o studiez și face același lucru. Îi simt privirea care mă măsoară începând de la picioare și urcând până la pălăria mare și ridicolă. Este oare surprinsă cât de mult semănăm?

— Ai fost vreodată în Eden? mă întreabă.

— Am fost. Colega despre care ți-am vorbit ne-a invitat odată la un festival. Cred că se chema… Springfest? Îmi amintesc bine?

Un test. Un test pe care sper să-l pice.

Pe față îi apare un zâmbet și ridică din sprâncene.

— Ați fost la Fall Riverfest. Se organizează în fiecare an, în septembrie, în preajma zilei mele de naștere. E un festival minunat!

Nu. Nu, nu, nu.

Încuviințez din cap spre ea, apoi mă întorc spre Ryan. Este absorbit de conversația cu James, dar îl întrerup oricum.

— Scuze, mă duc să caut toaleta. Mă întorc imediat.

Și plec înainte să apuce să îmi răspundă sau să se ofere să mă îndrume. Pășesc grăbită în rochia neagră, strâmtă, pe tocurile de zece centimetri. Sunt cât pe ce să scap din mână cupa metalică cu litera *E,* care a devenit alunecoasă din cauza condensului. Când mă apropii de toaleta ecologică, ridicol de frumoasă, adusă special

pentru eveniment, sunt la un pas să mă izbesc de o femeie.

— Vai, ești bine? mă întreabă, prinzându-mă de braț și ajutându-mă să îmi recapăt echilibrul.

Dau din cap, incapabilă să vorbesc. Ea și soțul ei mă privesc cu îngrijorare în timp ce mă desprind ușurel din mâna ei și mă îndepărtez.

Depun mari eforturi ca să nu mă pierd complet cu firea până ajung în intimitatea toaletei, fiindcă sunt pur și simplu îngrozită.

După ce intru și trag zăvorul, mă lipesc cu spatele de ușă și alunec în jos. Scot un strigăt mut și închid strâns ochii.

Nu-i bine deloc. Nu-i bine deloc. Nu-i bine deloc.

Nu are cum să fie din Eden, Carolina de Nord – *eu sunt de-acolo.*

Nu are cum să-i fi murit mama de cancer la sân – *mama mea a murit așa.*

Nu are cum s-o cheme Lucca Marino – ăsta-i *numele meu.*

Lucca Marino. În urmă cu zece ani

Deschid încet fereastra. După-amiază, când am mai încercat să fac asta, a scârțâit pe la jumătate, așa că încerc să mă opresc fix înainte să ajung în acel punct. Când observ că am suficient spațiu, mă strecor înăuntru.

Nu mă mai satur de adrenalină!

Pun rucsacul pe podeaua camerei de oaspeți, mă dezbrac rapid de colanții negri și îmi scot hanoracul cu mare grijă, ca nu cumva să-mi cadă peruca și să îmi întind machiajul. Deschid rucsacul, scot rochia de petrecere neagră, cu paiete și o îmbrac. Îmi vine mănușă și este suficient de scurtă, încât să mi se vadă toate cele dacă mă aplec, așa că este perfectă pentru ceea ce urmează să se întâmple aici în seara aceasta.

Urmează peruca cu păr lung, castaniu. Mi-o pun pe cap și o răsucesc câteva minute, până o potrivesc. Am exersat mișcarea pe întuneric ca să învăț când mi-am așezat-o bine. Tocurile înalte și mica poșetă neagră îmi desăvârșesc look-ul.

Îmi bag lucrurile sub pat, apoi ies încet din cameră.

Petrecerea, organizată la mică distanță de camera de zi, în centrul casei, este în toi. Afară cântă o trupă și, cu excepția tăvilor de stridii Rockefeller plimbate printre invitați și a rulourilor de homar care erau pregătite în bucătărie, când am fost mai devreme aici, toată mâncarea este servită în stil bufet suedez. Stomacul îmi chiorăie puternic, dar nu iau nimic de pe tava care trece pe lângă mine. Voi mânca mai târziu.

O femeie se împiedică de mine și trebuie să o prind înainte să cădem amândouă.

— Vai, draga mea, îmi pare rău! îngaimă ea.

E doamna Whittington. A doua doamnă Whittington și actuala soție a domnului Whittington. A nu fi confundată cu prima doamnă Whittington, care nu se mai satură să își bârfească rivala.

— Nu-i nimic, îi răspund eu.

Mă măsoară din cap până-n picioare.

— Îmi place la nebunie rochia ta! De unde ți-ai cumpărat-o?

— Aa, dintr-un butic în care am intrat întâmplător când eram în vacanță în Virginia Beach, răspund,

mascându-mi la perfecție accentul.

Pentru asta am avut nevoie de mai mult antrenament decât pentru aranjatul perucii pe întuneric.

Aștept să văd dacă mă recunoaște, dar în aceste haine, cu această coafură și cu machiajul fumuriu, puternic, nimic nu îi amintește de mine. Într-adevăr, mă ajută și faptul că nimeni nu se așteaptă ca amărâta care lucrează în camera din spate a florăriei locale să aibă ce căuta în înalta societate, la uriașa petrecere de logodnă a unui cuplu care nu cred că va avea o căsnicie mai lungă de doi ani. Sinceră să fiu, ăștia doi vor fi norocoși dacă vor ajunge măcar în fața altarului.

După ce doamna Whittington își recapătă echilibrul – dacă putem vorbi de echilibru în starea în care se află –, îmi văd de drum. Mi-ar fi venit greu să intru pe ușa din față, fiindcă părinții viitorilor miri îi întâmpină pe toți cei care sosesc. În schimb, odată intrată, nimeni n-o să mă întrebe nimic.

Străbat spațiul deschis către holul aflat de cealaltă parte a încăperii masive. De obicei, nu sunt nevoită să îmi fac apariția, dar modul în care este amenajată casa nu mi-a dat de ales. Trupa cântă chiar în fața ferestrelor dormitorului proprietarului, așa că trebuie să intru pe ușa interioară.

Rămân câteva clipe la capătul holului care mă va conduce spre dormitoarele principale ale familiei Albritton. Cu telefonul în mână, las impresia că-mi caut un colțișor liniștit ca să sun pe cineva. Ochii mei sunt atenți la tot ce se întâmplă în jur, mai puțin la telefon, evaluând gradul de interes pe care ceilalți oaspeți îl manifestă față de mine. Cealaltă mână o țin în poșetă, cu degetele înfășurate în jurul unui dispozitiv ascuns înăuntru. Respir adânc și apăs pe butonul mic.

O izbitură puternică îi face pe toți să se întoarcă cu fața spre bucătărie și, între timp, străbat neobservată holul și mă furișez în dormitor. Chiar dacă vor căuta sursa zgomotului, nu vor găsi nimic ieșit din comun.

Încăperea este întunecată, dar am nevoie doar de câteva clipe ca să ajung în baie. Scot o pereche de mănuși negre din poșetă și mi le pun, apoi deschid sertarul măsuței de toaletă încorporate, căutând cutia în formă de inimă care știu că este ascunsă înăuntru. O găsesc. Scotocesc printre bunurile din cutie și scot inelul cu safir, o pereche de cercei de smarald și un colier cu un ametist

măricel, încastrat cu diamante. Mi-aș dori să găsesc și cerceii și pandantivul cu diamante pe care i-am văzut în magazin la doamna Albritton săptămâna trecută, dar sunt convinsă că a ales să le poarte acum.

Bag bijuteriile în poșetă, apoi mănușile și fac cale întoarsă. În asemenea momente, teama de a nu fi prinsă devine sufocantă, dar depășesc momentul și intru în încăperea principală, cu un aer foarte natural.

Din fericire, nu mă bagă nimeni în seamă. Mă întorc tacticos în camera de oaspeți, ba chiar îmi fac timp să înhață un rulou de homar. Așa cum mă așteptam, este delicios.

Îmi dezbrac rochia, scot rucsacul ascuns sub pat și scap de pantofii cu toc. Câteva secunde mai târziu, sunt îmbrăcată iar în colanți și hanorac și mă strecor pe fereastră.

— Mamă, m-am întors! strig când intru în rulotă.

Îmi recapăt accentul sudist în clipa în care trec pragul.

— Bună, draga mea! Cine a câștigat meciul? întreabă mama din dormitor.

Nu îmi mai ascund părul castaniu deschis sub perucă și, între timp, mi-am șters machiajul de pe față. Iar hanoracul negru l-am înlocuit cu un hanorac cu numele și mascota liceului meu.

Cu o pungă maro de hârtie în mână, străbat distanța scurtă dintre living și camera mamei. Pun punga pe măsuța de lângă pat și mă cuibăresc lângă ea.

— Am pierdut. Dar a fost un scor strâns, spun eu.

Mama bagă mâna în pungă și zâmbetul îi luminează fața.

— Vai, draga mea, nu trebuia să te deranjezi.

Aroma de scorțișoară plutește prin cameră și inima îmi zvâcnește când văd câtă bucurie i-a adus acest mic răsfăț.

— Trebuie să mănânci mai mult, mamă. Ai slăbit prea tare.

Mama desface punga și scoate un rulou cu scorțișoară care arată la fel de bine pe cât miroase.

— Preferatul mea, șoptește ea.

— Știu, îi răspund tot în șoaptă.

În timp ce ea mănâncă cu îmbucături mici, iau o bucată pătrată de hârtie din teancul de pe noptieră și încep să o pliez așa cum m-a învățat ea. Mama mă urmărește și nu mă corectează când împăturesc greșit, ci mă lasă să descopăr singură eroarea.

După câteva minute, figurina albă de origami începe să prindă formă în mâinile mele.

— Ce frumoasă este, spune ea, luându-mi-o din palmă și adăugând-o la colecția de pe raftul încorporat în tăblia patului ei.

Mulțimea de animale de hârtie, de toate culorile și dimensiunile, o păzesc ca niște santinelele. Mama a fost mereu foarte îndemânatică; dar indiferent de câte ori mi-a arătat cum să fac, nu am învățat niciodată să construiesc o lebădă.

Nu a mâncat nici măcar jumătate din ruloul cu scorțișoară, dar îl bagă la loc în pungă și îl pune pe măsuța de lângă pat.

— Îl termin mâine, spune ea, cu toate că amândouă știm că n-o va face.

Oricum, sunt uluită că a mâncat chiar și atât.

— Ce planuri ai pentru restul weekendului? mă întreabă ghemuindu-se înapoi în pat.

— Am de lucru la florărie. E nuntă foarte mare mâine-seară.

Întoarce capul spre mine și întinde mâna plăpândă spre fața mea.

— Muncești prea mult. Ești în ultimul an de liceu. Ar trebui să-ți petreci timpul cu prietenii tăi, să te distrezi.

Clatin din cap și înghit cu greutate.

— Pot să le fac pe amândouă, răspund eu.

E o minciună, dar mama mi-o trece cu vederea.

— Ai primit vreun răspuns de la universitățile la care ți-ai depus dosarul? mă întreabă ea.

Clatin iarăși din cap.

— Încă nu, dar trebuie să-mi răspundă zilele astea.

Nu-i pot spune că nu mi-am depus nicăieri dosarul ca să nu dau banii pe taxa de înscriere și, chiar dacă mi-e groază s-o recunosc, probabil că nu va mai apuca toamna ca să vadă că am rămas împotmolită în acest orășel.

— Doar știi că vei fi admisă peste tot. Trebuie doar să alegi.

Încuviințez din cap, dar nu spun nimic. Însă ea se apleacă spre mine și mă prinde strâns de mână.

— În curând, vei fi adultă, spune râzând și adaugă: De fapt, ce vorbesc? Ești deja adultă. Ai grijă de mine și te ocupi de restul lucrurilor. Îți doresc tot binele din lume, Lucca. Vreau să ai casa și familia ta într-o zi. Vreau să ai locuința visurilor noastre. Să o poți construi în cartierul nou și elegant de lângă lac.

— O să ai o cameră numai a ta, spun eu, alimentându-i fantezia. O zugrăvim în verde, culoarea ta preferată, și o să poți să-ți cumperi un pat cu baldachin. Iar în curtea din spate, vom construi o grădină.

Întinde mâna spre o șuviță care-mi cade peste obraz și mi-o trece pe după ureche.

— O să cultivăm roșii și castraveți.

— Și morcovi.

Pleoapele îi devin grele. Știu că mai are câteva secunde și va ațipi din nou, chiar dacă a dormit probabil toată ziua.

— Și morcovi, bineînțeles. Doar sunt preferații tăi. Și o să-ți fac prăjitură cu morcovi.

După ce adoarme, mă aplec și o sărut pe obraz, încercând să nu mă înspăimânt de răceala pielii ei. Înainte să cobor din pat, mai pun o pătură peste mormanul sub care s-a îngropat deja.

Mă îndrept spre camera din partea din față a rulotei, care este puțin mai mare decât un dulap, însă, după ce îi trec pragul, pășesc parcă într-o altă lume. Înainte ca trupul ei să fie devastat de cancer, mama petrecea fiecare zi în această cameră, în spatele mașinii de cusut și al mesei de lucru. Femei din toată Carolina de Nord veneau la mama ca să croiască pentru fiicele lor rochii pentru concursuri de miss, rochii de bal și, din când în când, chiar rochii de mireasă. Când eram mică, stăteam la picioarele mamei și mă uitam la aceste fete care nu aveau nimic special, dar care se transformau total odată ce intrau pe mâinile ei. Atunci am învățat că poți deveni altcineva dacă ai rochia, coafura și accesoriile potrivite.

Valuri de pânză și role de panglică sunt stivuite lângă perete, iar pe rafturile din PAL din spatele mașinii de cusut sunt așezate borcane cu pene, strasuri și toate ornamentele posibile și imposibile.

După ce s-a îmbolnăvit, am preluat eu comenzile mamei. Am ajutat-o de când mă știu, lucrând umăr la umăr cu ea în această cameră, așa că n-a fost un salt imposibil pentru mine. Dar banii câștigați din rochiile de

miss și din bijuterii personalizate nu au reușit să acopere costul tratamentelor și medicamentelor de care avea nevoie. Așa că a trebuit să devin creativă.

Slujba la florăria din orașul vecin, Greensboro, a fost soluția perfectă. Femeilor le place să poarte la cumpărături cele mai bune bijuterii ale lor. În plus, adoră să vorbească despre petrecerile pe care le găzduiesc și despre lista impresionantă de invitați. Și, bineînțeles, au nevoie de noi ca să livrăm aranjamentele florale și să ne asigurăm că totul este în ordine.

În vânzoleala de dinaintea unei petreceri, mă pot strecura cu ușurință într-o cameră nesupravegheată și descuia o fereastră. Secretul este să nu iau nimic cât sunt acolo ca să livrez flori. Aș atrage prea multe suspiciuni asupra celor câțiva inși care au fost în casă mai devreme în cursul zilei. Este de preferat să o las pe domnișoara respectivă să se îmbrace pentru petrecere. Să își aleagă podoabele care îi stau cel mai bine. Și să își amintească ce a rămas în cutia de bijuterii înainte de începerea petrecerii.

Apoi, când casa plesnește de oaspeți, valeți, chelneri și barmani, fata de la florărie de care a uitat toată lumea are ocazia să se strecoare și să șterpelească bijuteriile care nu au fost alese să fie purtate în noaptea respectivă. În mod inevitabil, poliția o va întreba pe doamna Albritton când a văzut ultima dată cele trei piese și ea va răspunde că la puțin timp înainte de începerea petrecerii, eliminându-i astfel de pe lista suspecților pe cei care au livrat florile.

Am mai învățat că cel mai bine este să separ această versiune a mea de versiunea reală. Lucca Marino este o liceană de 17 ani care coase rochii și face bijuterii personalizate ca să-și ajute mama să plătească facturile. Fata de la florărie are altă coafură, alt machiaj și răspunde la un nume diferit.

Am nevoie de ceva timp până reușesc să scot pietrele din montură și să pun aurul în micul vas de topire. Săptămâna viitoare voi pleca în direcția opusă și voi traversa cu mașina statul Virginia ca să mă descotorosesc de pietrele prețioase și de aur. Nimeni nu-și mai recunoaște pietrele după ce au fost scoase din montură.

Îmi asum un risc semnificativ pentru câteva sute de dolari, dar avem nevoie de fiecare bănuț. Am învățat că

trebuie să îmi aleg cu grijă victima. Aceasta trebuie să fie suficient de înstărită încât să apeleze la serviciile unei florării pentru petrecerea ei și să aibă câteva bijuterii frumoase în sertarul din baie, dar nu chiar atât de înstărită încât să fiu nevoită să îi sparg seiful sau să dezarmez sistemul de alarmă.

Lucrez cu grijă. Să privești bijuteriile printr-o lupă cu LED și să extragi fiecare piatră prețioasă fără să o deteriorezi este o muncă migăloasă. Mama ar fi făcut asta în doar câteva minute. Mă rog, nu chiar. Mi-ar trage o săpuneală zdravănă dacă ar afla la ce îi folosesc instrumentele. Dar mi-am dat seama cu mult timp în urmă că ceea ce nu știe nu are cum să-i facă rău.

Termin cu puțin înainte de miezul nopții. Am de scris un referat pentru școală și mama trebuie să își ia medicamentele înainte să mă pot băga în pat. Când pun instrumentele deoparte și sting lumina, mă gândesc deja la nunta de mâine-seară.

CAPITOLUL 8

În prezent

Am nevoie de zece minute ca să-mi revin. A fost o prostie să intru în panică și sper să nu ajung s-o regret.

N-ar fi trebuit nici în ruptul capului să-i întorc spatele.

Ar fi trebuit să aflu dacă tot ce știe este legat de Eden și de principalele evenimente din viața mea sau dacă știe lucruri mai intime, pe care le-ar fi putut afla doar de la o mână de oameni.

Ar fi trebuit să o fac să-mi spună mai multe, să găsesc hibele din povestea ei și să o desființez.

Ar fi trebuit să mă aștept la una ca asta.

De mult timp n-am mai fost luată prin surprindere.

Când ies din baie, îl zăresc pe Ryan care se uită după mine prin mulțime. Este în același loc în care l-am lăsat, gândindu-se probabil că mi-ar fi mai ușor să-l găsesc dacă nu pleacă în căutarea mea.

Dar James și femeia care îl însoțește nu mai sunt acolo.

În clipa în care ajung lângă el, Ryan mă lipește de corpul lui, trecându-și brațul pe după mijlocul meu.

— Ești bine? mă întreabă. Ești palidă.

Mă îngrijorează s-o văd pe femeia asta aici, dar încă nu știu exact din ce motiv. E ușor să trag concluzii și să presupun că are legătură cu ultimul meu job, dar ar fi o greșeală să nu iau în calcul alte variante. Mi-am făcut o mulțime de dușmani în ultimii zece ani; pe de altă parte, oamenii în care ai încredere se pot întoarce împotriva ta la fel de ușor.

Dar nu trebuie să uit că eu lucrez doar cu fapte.

Încuviințez din cap și îmi dreg vocea:

— Da, sunt bine. M-am amețit de la băutura aia.

Ryan pare ușurat că poate remedia rapid situația și mă conduce spre bufet, unde îmi umple o farfurie cu mâncare. Găsește două locuri libere la o masă acoperită cu pânză albă și pune farfuria între noi.

— Dacă nu te simți mai bine după ce mănânci, putem pleca.

Dar n-am nici cea mai mică intenție să plec înainte să aflu mai multe despre femeia aia. Caut cu grijă printre bunătățile din farfurie și aleg un mini-sendviș, iar Ryan îi face semn unui ospătar care trece pe lângă noi să aducă o sticlă de apă.

Respir adânc de mai multe ori. Trebuie să revin în joc.

— Cred că a trecut mult timp de când nu te-ai mai văzut cu prietenul tău James, spun eu.

— Doamne, așa e, vreo doi ani. Am fost foarte apropiați când eram mici. Nu s-a mai întors în oraș după facultate, spune el încruntându-se. A îndurat multe. Mi-a spus că a venit acum pentru că tatăl lui a căzut și și-a rupt piciorul. Se pare că va rămâne aici o vreme ca să-și ajute mama să îl îngrijească.

— Poate îi invităm într-o seară la cină cât rămâne în oraș. Ca să aveți ocazia să depănați amintiri.

Ryan ridică din umeri.

— Da, poate.

Vreau să-l întreb despre ea. Ce știe despre ea. *Dacă* știe ceva despre ea. A aflat cumva ceva după ce am dat buzna la toaletă. Dar nu e stilul meu. *Personalitatea* pe care mi-am creat-o este a unei fete discrete. Care nu pune întrebări inutile. Nu cere informații despre prieteni sau partenerele lor. Trebuie să aștept ca momentele care îi implică pe James și pe însoțitoarea lui să se piardă în rutina zilei, să nu devină o bucată de timp separată, o amintire de sine stătătoare.

Pentru că nu-i nevoie de mai mult. Se spune că, dacă vrei ca un moment anume să iasă în evidență, să rămână perfect limpede în mintea ta, ai nevoie doar de o mică schimbare a rutinei. De exemplu, dacă ești genul de om care își amintește cu greu dacă a încuiat sau nu ușa de la intrare înainte să plece în vacanță, trebuie să separi cumva acest moment de celelalte dăți în care ai încuiat ușa de la intrare. E suficient să faci ceva simplu, cum ar fi să te învârți în cerc înainte să introduci cheia în broască. O mișcare simplă, și acea amintire va fi întipărită în mintea ta pentru totdeauna, ca arsă cu fierul înroșit. O poți rememora apoi în gând de fiecare dată când vrei. O să vezi ușa, cheia pe care o întorci în broască, clanța pe care o apeși ca să verifici dacă ai încuiat, și o să stai liniștit.

Nu vreau ca Ryan să analizeze acest moment mai târziu și să se întrebe de ce mă interesează atât de mult vechiul lui prieten și femeia din Carolina de Nord. Sau de ce am insistat să ne vedem și să petrecem mai mult timp cu ei. Nu vreau ca aceste întrebări să fie ca învârtitul în cerc înainte să încui ușa.

Sunt mulți invitați aici, dar nu chiar atât de mulți încât să nu ne mai întâlnim cu ei întâmplător până la final. Deocamdată, voi aștepta răbdătoare și voi analiza fiecare scenariu posibil.

— Pălăria îți vine fabulos! țipă ascuțit Sara apropiindu-se de masă.

Înclin capul dintr-o parte în alta, clătinând-o.

— Și ție! răspund cu entuziasm.

Restul prietenilor lui Ryan sosesc la scurt timp după ea și, judecând după privirile lor sticloase și obrajii roz, aș spune că *paharul de dinainte* și-a făcut efectul.

Ryan se ridică de la masă și își salută prietenii apropiați cu o strângere de mână și o bătaie fermă pe umăr. Dacă au vreo problemă cu noi pentru că am lipsit de la petrecerea lor, nu ne-o arată. Băieții formează un cerc strâns la câțiva pași de noi, iar Sara ocupă scaunul eliberat de Ryan. Beth și Allison iau alte scaune de la o masă vecină, dar Rachel rămâne în picioare, la o oarecare distanță.

Allison se trage la marginea scaunului ei și îi face un semn lui Rachel.

— Hei, fiți atente ce-am aflat.

Rachel ezita fiindcă nu avea un scaun liber, dar eu cred că, de fapt, ar fi preferat să stea cu băieții.

După ce s-au așezat toate, Beth se apleacă ușor în față și spune:

— Aș fi tare frustrată dacă alte trei tipe de aici ar purta aceeași pălărie ca a mea.

Cred că se referă la pălăria cu pene de păun în vârf, care cad ca o perdea pe spate până la o palmă de pământ. Am văzut deja trei femei cu modelul ăsta.

Sara soarbe din cupa argintie.

— De asta trebuie să cumperi de la Martha. Ea ține evidența fiecărei pălării și nu vinde două la fel. În plus, schimbă oferta de la an la an, ca nu cumva să scotocească vreuna prin șifonier, spune ea și gesticulează din cap spre Allison. Mă rog, sau poți să rogi florarul să-ți facă pălăria.

Pălăria lui Allison este mai degrabă o jerbă de trandafiri roșii, proaspeți după toate aparențele, asemănătoare cu jerba pe care o va primi calul câștigător.

Nu reușesc să îmi înăbuș hohotul de râs. Pălăriile astea sunt o treabă serioasă. Judecând după felul cum rotește privirea și clatină din cap, Rachel este singura care consideră că petrecerea este ridicolă.

Fetele continuă să bârfească pe toată lumea și îmi dau seama că pot specula acest lucru în avantajul meu. Dacă James Bernard este un vechi prieten al lui Ryan, atunci este prietenul lor.

Am nevoie doar de o introducere.

— Ah! chițăie Allison. Vă vine să credeți că Jeana Kilburn a avut tupeul să-și arate mutra pe-aici?

— Unde e? întreabă Beth.

Allison întinde degetul spre o blondă scundă, rotunjoară, din apropierea noastră, care poartă prea multe bijuterii. E beată rangă. Am observat-o mai devreme când a plecat clătinându-se de la bufet și s-a îndreptat spre o masă și era cât pe ce să se împiedice din cauza tocurilor înalte.

— N-o să-i înțeleg niciodată pe bărbați, mă jur, spune Sara. Dacă tot ai de gând să înșeli, de ce ai alege o ființă atât de tragică precum Jeana?

După ce termină de speculat cine va cădea următorul în plasa întinsă de Jeana, spun:

— Ryan s-a întâlnit cu un vechi prieten pe care nu l-a mai văzut de mulți ani… James Bernard. Părea încântat să-l revadă.

Toate cele patru întorc fulgerător capul spre mine.

— A venit aici? întreabă Beth cu gura întredeschisă, mirată de ce i-am spus.

Încuviințez din cap și celelalte manifestă diferite grade de șoc și confuzie. Cu excepția lui Rachel. Pentru ea nu este o noutate.

— A venit însoțit de o femeie.

Nu îi spun numele. Nu sunt în stare să i-l rostesc. Numele meu.

Allison, Beth și Sara se întorc și privesc iscoditor în mulțime, sperând să îi vadă, dar Rachel rămâne cu ochii pe mine.

Beth se întoarce și spune:

— Nu-mi vine să cred că a venit aici. Sigur are nevoie de bani.

Iau o înghițitură din cupă, ca și cum aș avea tot timpul din lume, apoi lansez întrebarea:

— De ce spui asta?

Învelișul meu exterior, calm și controlat, pe care de obicei îl supraveghez atent riscă să se spargă într-un milion de bucăți.

— A intrat în belea, spune Allison. Aproape că și-a adus părinții la sapă de lemn din cauza dependenței lui de jocuri de noroc. L-au scos din rahat de mai multe ori decât ar fi trebuit. Nimeni nu știe unde a fost în ultimii ani.

— Cum arată? Nasol? întreabă Beth. Pun pariu că arată ca naiba. Și, sinceră să fiu, sunt șocată că și-a găsit pe cineva. Cred că și ea este ultima distrusă.

Nu le spun că partenera lui nu-i deloc o distrusă.

— Cât tupeu din partea lui să vorbească cu Ryan, spune Sara.

— De ce? intervin eu, cu aerul cel mai nonșalant.

Allison răspunde în locul ei.

— Ryan a încercat să-l ajute acum un an. I-a dat un job, i-a făcut rost de o locuință, s-a ocupat de tot. Și James i-a tras clapa. A furat bani de la el sau ceva de genul ăsta. Ryan a fost foarte supărat.

— Mda, dar toate știm că Ryan este foarte îngăduitor. Mă întreb cine-i tipa.

Sara zornăie gheața în cupa goală. Dacă mai bea vreo două, Ray va trebui să o care în brațe de aici.

Sunt și mai neliniștită acum. Întoarcerea lui James nu e privită cu ochi buni, iar faptul că a apărut împreună cu ea mă îngrijorează. Trebuie să iau în considerare posibilitatea ca femeia care mi-a preluat numele și trecutul să se folosească de James ca să se apropie de mine.

Rachel nu spune nimic. Deși sunt convinsă că mi-ar putea răspunde la toate întrebările.

Bem în cinstea lui Honey, un cal cotat cu șanse puține, care a câștigat cursa în urmă cu o oră. Ryan este în al nouălea cer. A făcut bani frumoși pariind pe el.

Ne-am învârtit prin mulțime de mai multe ori, dar nu ne-am mai întâlnit cu James și partenera lui. Și, din câte spun fetele, nici ele nu l-au zărit. Le-am stârnit apetitul cu

vestea pe care le-am dat-o și acum ard de nerăbdare să îi vadă pe amândoi.

Ryan se apleacă și îmi șoptește la ureche:

— Știi cum mi-ar plăcea să cheltui banii câștigați? Să plecăm direct la aeroport și să ne oprim undeva, pe o plajă din Mexic.

Mă întorc cu fața spre el și îmi înfășor cravata lui în jurul mâinii drepte, trăgându-l aproape de mine.

— Îmi surâde ideea.

Torc ca o pisică și mă lipesc de el, atingându-ne de sus până jos. Evie Porter are o mulțime de lucruri, dar nu și pașaport. Ryan a golit de mai multe ori cupa cu monogramă argintie, așa că nu cred că există riscul ca planurile lui să devină realitate. În plus, nu ar pleca niciodată pe nepregătite de la serviciu. Dar jocul este distractiv. Și, cel mai important, o iubită ca mine nu trebuie să ezite niciodată când i se propune o escapadă pe plajă.

— Mi te-am imaginat în bikini roz pe care ți i-ai cumpărat săptămâna trecută.

Își coboară capul și își lipește buzele de gâtul meu. Riscăm să stârnim un scandal, pentru că la asemenea petreceri gesturile publice de afecțiune nu trec neobservate.

Este prima dată când bea atât de mult în prezența mea. Iar alcoolul l-a transformat într-un tip fericit. Care nu știe să-și țină mâinile acasă. Sentimentele pe care le are față de mine i se citesc pe chipul frumos ca într-o carte deschisă pe care toată lumea o poate răsfoi.

— Nu trebuie să mergem pe plajă ca să îți arăt bikinii roz.

Privesc repede în jur și îmi dau seama că suntem deja subiectul mai multor conversații șoptite. Mai stăm așa câteva minute, pentru că scopul meu de astăzi a fost să știe lumea că sunt iubita lui Ryan și, de acum, toți vor bârfi că este topit după mine.

Fiindcă se pare că James și partenera lui nu mai sunt aici, sunt pregătită să plec. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Voi avea astfel timp să-mi dau seama ce se întâmplă.

— Roagă valetul să ne aducă mașina și conduc eu până acasă, îi spun, slăbind strânsoarea cravatei și dezlipindu-mă de el.

Ryan se apleacă să mă sărute și nu sunt în stare să-i rezist. Mă sărută încetișor și tandru, ceea ce mă face să-mi doresc mai mult.

Dar este periculos să-mi doresc mai mult.

Îmi îngădui un răgaz de treizeci de secunde ca să trăiesc în lumea în care lucrurile astea chiar mi se întâmplă. Într-o lume în care iubitul meu își manifestă public afecțiunea față de mine și nimic nu ne împiedică relația să continue la infinit. O lume în care nimeni nu se întreabă cine sunt cu adevărat sau care sunt motivele mele reale.

Dar mă trezesc.

— Se uită lumea la noi, îi șoptesc lipită cu gura de buzele lui.

Ryan nu-și ia ochii de la mine.

— Foarte bine.

Apoi mă trage după el spre standul valetului, scotocindu-se cu mâna liberă în buzunar după bacșiș și tichetul mașinii. Prietenii lui sunt împrăștiați prin mulțime și niciunul dintre noi nu face niciun efort să își ia rămas-bun de la ei.

De îndată ce urc la volan, îmi arunc pe bancheta din spate pantofii cu toc și pălăria, apoi îmi ajustez scaunul. Ryan își coboară spătarul banchetei aproape complet. Închide ochii în timp ce fredonează cântecul care se aude la radio.

Îmi place să îl văd așa. În zilele obișnuite, dacă are probleme la serviciu, este încordat și puțin cam morocănos, dar acum este relaxat. Degajat. Urăsc această parte din mine care mă împinge să aflu mai multe despre el acum, când este cu garda jos și are gura slobodă. Câte secrete pot afla?

Întinde mâna prin spațiul care ne desparte și își împletește degetele cu ale mele.

— Lucca, spune el, și acest cuvânt îmi străpunge pieptul, tăindu-mi respirația.

Mâna mi se încordează pe volan și noroc că se întâmplă asta, fiindcă altfel am fi zburat cu mașina de pe șosea și am fi aterizat în primul șanț.

Înainte să îmi treacă vreun răspuns prin minte, Ryan continuă:

— Tipa aia cu care era James.

Are în continuare ochii închiși, așa că nu poate vedea criza mea mută de isterie.

— A spus ceva ciudat după ce ai plecat la toaletă.

La naiba.

La naiba. La naiba. La naiba.

Inspir adânc pe nas. Expir încet și regulat pe gură. Încă de două ori.

— Ce-a spus? întreb pe un ton care sper să transmită plictiseală.

— Chiar înainte să plece, mi-a spus, fără să audă el, că James spera să mă revadă. Și mi-a zis că i-ar plăcea ca voi două să vă cunoașteți mai bine.

Ce scârbă.

— Hmm, spun eu. Și ce ți se pare ciudat în asta?

— Ultima oară când l-am văzut, situația a fost cam… încordată. Am învățat să fiu precaut în privința lui James, spune el nemulțumit. Ea pare de treabă, însă. Prea bună pentru el.

Simt că scot flăcări pe nări. Sunt în continuare receptivă la orice variantă care ar explica prezența ei aici, dar nu cred în coincidențe.

Ryan se întoarce pe o parte, cu obrazul lipit de banchetă și ochii spre mine.

— De data asta nu-l mai scot din rahat. Nu. M-am săturat. N-are decât să se ocupe ea de el.

Pun palmele noastre împreunate în poala mea și îl strâng ușor. Zâmbește ușor amețit și sper ca, până mâine, conversația să i se șteargă din minte.

— Hmm… deci îți plac bikini mei?

Îmi desprind degetele din încleștarea lui, dar îi pun mâna pe coapsa mea.

Se ridică în scaun și îmi măsoară corpul din priviri. Îi strecor mâna pe sub tivul rochiei, plimbându-i degetele pe partea din dantelă a ciorapilor mei cu bandă. Pupilele i se dilată, surprins să găsească ce ascund dedesubt, dar nu pierde timpul și îi desprinde din portjartier.

Puține femei din ziua de azi mai poartă ciorapi cu bandă și trebuie să recunosc că au fost inventați de diavol, dar încă n-am întâlnit bărbați care să le reziste și nu am de unde ști niciodată când pot avea nevoie de o momeală garantată.

Iar acum, mai mult decât orice, trebuie să mă asigur că, atunci când își va aminti drumul spre casă, în memoria lui Ryan se va fixa un moment care nu o implică pe Lucca Marino.

CAPITOLUL 9

În prezent

Nu-mi place să vin aici în timpul liber, dar, după ziua de ieri, nu mai pot să aștept. Sediul firmei UPS nu are program cu publicul duminică dimineață, așa că introduc parola pe tastatură, intru și mă îndrept cât de repede pot în spatele încăperii.

Oricât de tare mă străduiesc să anticipez ce vor face ceilalți, singurul lucru absolut imprevizibil este ceea ce voi găsi în cutia poștală.

Fiecare slujbă este diferită și singurul mod în care șeful meu poate controla ceea ce am de făcut – și pe mine – este să nu-mi spună nimic, cât mai mult timp posibil. Primesc doar informațiile strict necesare, care să mă ajute să progresez, dar nu să schimb jocul.

Și, bineînțeles, nu îmi spune niciodată cine este clientul, pentru că este o chestie de… control.

Prima informație pe care o primesc este locul. Învăț tot ce trebuie să știu despre orașul în care voi fi trimisă.

Urmează numele țintei.

Sunt unul dintre acei oameni norocoși care, dacă au citit o dată un lucru, îl păstrează pentru totdeauna într-unul colțișor tainic al creierului. Din acest motiv, îmi amintesc cu ușurință foaia de hârtie dactilografiată care mi l-a descris pe Ryan.

> ***Subiect: Ryan Sumner***
>
> *Ryan este alb, burlac, are 30 de ani și locuiește în Lake Forbing, Louisiana, pe Birch Dr., la numărul 378. La 22 de ani, a absolvit, în cadrul LSU, masteratul în administrarea afacerilor. Este licențiat în finanțe. A promovat examenul de broker la șase luni după absolvire și lucrează în prezent ca planificator financiar. Primii ani de viață: Ryan are o soră, Natalie, cu trei ani mai mare decât el. Tatăl, Scott Sumner, a fost implicat într-un accident de mașină și a murit ulterior din cauza rănilor, când Ryan avea zece ani. Mama lui Ryan, Meredith Sumner (în prezent, Meredith Donaldson), s-a recăsătorit după un an. La vârsta de doisprezece ani, Ryan s-a mutat cu bunicii paterni, Ingrid și William Sumner, fiindcă nu se înțelegea cu tatăl său vitreg. Ingrid a murit în urmă cu șase ani, după o suferință scurtă în urma unui*

cancer. William a murit un an mai târziu din cauza unui anevrism cerebral pe care l-a suferit acasă, în patul său. Ryan a fost cel care i-a găsit trupul neînsuflețit. Bunicii i-au lăsat lui Ryan moștenire casa și mobilierul, iar activele bănești le-a împărțit cu Natalie.

Ryan locuiește în prezent în casa bunicilor. Casa a fost un sanctuar pentru el, așa că poartă-te cu mănuși. Dacă Ryan se simte în siguranță și te aduce în casa lui, ai dat lovitura.

Trecutul sentimental al lui Ryan ne sugerează că este heterosexual. Cea mai lungă relație a avut-o cu o femeie pe nume Courtney Banning, în primul și al doilea an la LSU. Relația s-a încheiat după ce Courtney a plecat în Italia, unde și-a continuat studiile. La întoarcerea sa în Lake Forbing, Ryan a reluat legăturile cu iubita din liceu, Amelia Rodriguez, dar relația a durat doar cinci luni. De atunci, a avut întâlniri ocazionale, majoritatea pentru că îi trebuia o parteneră pentru evenimente sociale sau profesionale. A întreținut relații cu fete pe care le-a cunoscut în baruri sau în cluburi de noapte, dar acestea au fost evenimente de o noapte, fără viitor. ***Nu recomand inițierea contactului în aceste medii.*** *Ryan are un grup de prieteni extrem de unit și face tot posibilul ca să-i ajute. Ei îl consideră extrem de săritor și demn de încredere. „Domnița la ananghie" mi se pare cea mai bună abordare.*

Am mâncat, am dormit și am respirat cu gândul la Ryan în săptămânile dinaintea întâlnirii noastre. Am văzut fazele importante din meciurile sale de fotbal în echipa liceului, am studiat conturile de rețele sociale ale familiei lui și am urmărit ore în șir sosirile și plecările sale zilnice, atât la fața locului, cât și pe înregistrări video. Și „Domnița la ananghie" a fost, într-adevăr, abordarea potrivită.

După ce mi se comunică locul, primesc identitatea pe care o voi folosi pentru misiunea respectivă. Un nume. O poveste de viață. Toate elementele sunt atent unite și însoțite de documente, ca să fiu cât mai convingătoare. Am studiat pozele cu Amelia și Courtney incluse în raport. Ambele au părul lung și închis la culoare, așa că, pentru misiunea actuală, Evie Porter trebuie să aibă aceeași nuanță de păr și aceeași coafură – dar asemănările se încheie aici. Pentru că, deși Ryan este atras probabil de un anumit tip de femei, niciuna dintre aceste relații nu a durat. Stilul vestimentar al lui Evie trebuie să o ajute să iasă în evidență, să fie memorabilă: un pic boem, un pic hippie. Machiaj minimal, dar multe coliere și brățări. Fix

cât trebuie ca să stârnesc un băiat de succes, crescut în puf.

Informația care completează întregul puzzle este misiunea.

Câteodată primesc misiuni scurte, de câteva zile, cel mult o săptămână. Vin și plec. Altă dată, sunt mai lungi. De cel puțin două luni.

Am fost informată că s-ar putea să fiu nevoită să folosesc această identitate mai mult timp. Activitatea lui Ryan din estul Texasului joacă un rol crucial în misiunea mea și nu-mi va fi ușor să obțin informațiile necesare.

Fiindcă șeful meu este nemulțumit de cum s-a terminat ultima mea misiune, sunt într-o situație *foarte* delicată. În urmă cu șase luni, am fost trimisă să obțin informații extrem de sensibile, care erau folosite pentru șantajarea unuia dintre clienții vechi ai șefului meu. Iar când acest client este Victor Connolly, capul uneia dintre cele mai mari organizații mafiote din nord-estul țării, n-ai voie să dai greș. Dar nu am reușit să obțin informațiile.

Este crucial să fiu perfectă de data asta. În domeniul meu, primești extrem de rar a doua șansă. Știu că șeful m-a pus la încercare. Trebuie să stabilească dacă sunt în continuare una dintre cele mai bune resurse ale sale sau dacă am devenit cel mai mare handicap. Mă așteptam la o misiune dificilă, dar nu m-am așteptat niciodată la *ea.*

Lucca.

Sosirea ei schimbă totul. De asta îmi verific cutia poștală duminica.

Din fericire, plouă, așa că mă înfofolesc în impermeabilul negru, cu gluga ridicată. Picăturile alunecă și stropesc podeaua la fiecare pas, până când ajung în fața casetei 1428.

Trag adânc aer în piept și tastez numărul. Deschid ușița.

Privesc țintă spațiul gol, în timp ce apa îmbibă covorul din fața mea.

Închid ușița și tastez din nou codul ca să o încui. După ce mă întorc în mașină, mă gândesc ce să fac.

Am fost învățată că ar fi nesăbuit din partea mea să nu iau în calcul toate posibilitățile după ce primesc o misiune, dar instinctul îmi spune că femeia asta a fost trimisă aici de aceiași oameni care m-au trimis pe mine. Și, după cum spunea mama, *când ai de-a face cu două rele, alege-l pe cel mai mic.*

Am un număr de telefon la care pot suna dacă se întâmplă ceva, dar mi s-a spus de numeroase ori să îl folosesc doar în situații extreme. În cazul în care este imperativ necesar să fiu retrasă din misiune sau dacă sunt deconspirată. Dacă aș suna, aș recunoaște că am fost înfrântă sau, mai rău, că am fost prinsă.

Din păcate însă, șeful nu m-a informat care este protocolul dacă mă confrunt cu o impostoare care folosește adevărata mea identitate.

Sunt pe un tărâm neexplorat.

Lucca Marino. În urmă cu opt ani

Suma licitată pentru călătoria în Mexic a ajuns la douăsprezece mii de dolari. Toată lumea spune: „Este pentru o cauză nobilă!” Dar trebuie să nu fii în toate mințile ca să plătești mai mult de zece mii de dolari pentru o excursie care valorează cel mult două mii.

Mă bucur că toată lumea de aici își permite să fie atât de generoasă.

Țin tava goală deasupra umărului și hoinăresc prin sala de bal. Este iarăși sâmbătă seara și în Raleigh se organizează o nouă campanie de strângere de fonduri, cu sute de articole scoase la licitație. În această seară, oamenii îmbrăcați în fracuri și rochii de bal au venit ca să sprijine sindicatul operei.

Un bărbat de vreo 50 de ani se proțăpește în fața mea și se uită la pieptul meu mai mult decât este cazul, dacă singurul lui interes este să citească numele de pe ecuson.

— Susan, am vreo șansă să primesc un Macallan cu gheață? mă întreabă el.

— Bineînțeles, domnule Fuller. Care este numărul carnetului dumneavoastră de membru?

Nu se miră că îi știu numele și turuie cele cinci cifre, cu toate că le știu deja.

Mai primesc două comenzi înainte să ajung la bar și apoi petrec următoarele zece minute căutându-l pe fiecare membru ca să-i dau băutura. Unii sunt clienți fideli. Vin aici în fiecare weekend cu diverse treburi. Dar există și multe figuri noi.

Am slujba asta de câteva luni și s-a dovedit mai bănoasă decât mă așteptam. Mai devreme, după ce s-au încheiat toate pregătirile pentru seara asta, am adăugat un scaner la aparatul POS. Când oaspeții plătesc pentru produsele scumpe pe care și le cumpără, primesc o copie după numele, numărul și data de expirare a cardurilor lor.

A fost un scaner scump și sper ca, până la sfârșitul serii, să îmi permit încă unul.

Trucul este să păstrezi datele un timp. Nu mă ajută cu nimic dacă o mulțime de membri vor anunța clubul că li s-a furat cardul de credit în seara asta și apoi vor analiza atent cine a lucrat aici. După cum spunea mama: *lăcomia sparge sacul.* Nu, voi folosi aceste carduri abia

peste câteva săptămâni și doar pentru sume mici. Suficient de mici încât să nu îi alertez sau să îi fac să-și verifice tranzacțiile imediat. Având atât de multe carduri la dispoziție, se vor aduna destul de repede ceva bani, chiar dacă retragerile sunt modice.

— Excursia *all-inclusive* de patru persoane în Cabo este adjudecată de doamna Rollins pentru treisprezece mii cinci sute de dolari! anunță MC-ul în microfon, lovind cu ciocănelul în postament.

Din mulțime izbucnesc urale.

Da, nu voi avea nicio mustrare de conștiință în cazul ei.

Orchestra începe să cânte imediat după licitarea ultimului articol. Pe lângă peretele sălii de bal se formează o coadă pentru confirmarea bunurilor cumpărate și chelnerii intră în acțiune pentru ca niciun membru care așteaptă la rând să nu ducă lipsă de nimic. Ba mai mult, chiar le țin locul unora, ca să poată merge la toaletă.

Când petrecerea se apropie de final, mă apropii de masa organizatorilor ca să-mi recuperez scanerul.

— Vă pot ajuta cu ceva? o întreb pe supraveghetoare, în timp ce echipa ei începe să strângă lucrurile.

— Da! Orice ajutor e binevenit! răspunde ea, un pic prea entuziasmată.

Se întinde și mă strânge de braț, ca și cum ar vrea să-mi spună: *Slavă Domnului că ești aici,* dar simt o înțepătură în stomac care mă face să îmi îndrept coloana și să privesc scena cu ochi critic. Ceva e în neregulă. Pun programele rămase în cutii și le stivuiesc în căruciorul pe care îl vor folosi ca să transporte totul în parcare, în timp ce eu voi sta cu ochii pe ei. Pare un weekend ca oricare altul și îmi alung teama. Când văd că nimeni nu-i atent, mă apropii de POS, îl ridic repede și scot scanerul dintr-o singură mișcare.

— Ce-ai în mână? mă întreabă cineva din spatele meu.

Mă străbate un fior rece. Mă întorc și întind ambele mâini. Într-una țin POS-ul, în cealaltă, scanerul micuț.

— Îmi pare rău. Îmi puteți reține din salariu. Nu mi-am dat seama cât de fragil este când l-am ridicat.

Îi dau ambele piese șefului meu și îl privesc în ochi. Pare puțin surprins o secundă, dar apoi își recapătă

stăpânirea de sine.

— Lasă privirea asta de cățeluș nevinovat. Știm ce-ai făcut. Ai furat de la membrii noștri și de la oaspeții lor.

Domnul Sullivan îmi smulge piesele din mâini și le întinde celor doi polițiști în uniformă care au apărut lângă el. Dar niciunul nu ia dispozitivul. Cel de lângă el îi oferă domnului Sullivan o pungă mare de plastic în care să pună dovezile.

Mă uit la ei cu gura căscată.

În sală au mai rămas câțiva membri și interacțiunea mea cu polițiștii le atrage atenția, așa că se apropie de noi. Mintea mi-o ia razna. Mă gândesc la laptopul și la modemul pe care le-am ascuns sub masa de desert, la doar câțiva metri de noi. Peste puțin timp, echipa de curățenie va scoate fața de masă și le va descoperi.

Ridic mâinile, cu palmele spre domnul Sullivan.

— Stați puțin. Credeți că am furat ceva? Cu bucata asta de plastic negru?

Vorbesc încet, cu glas frânt și cu respirația pierdută, ca și cum abia mi-aș găsi cuvintele. Mă întorc spre polițiști și le citesc repede numele de pe ecusoane.

— Domnule polițist Ford, încercam doar să ajut la curățenie!

Ochii mi se umplu de lacrimi și una singură, mare și credibilă, îmi curge pe obraz. Am nevoie doar de câteva secunde ca să-mi strâng lucrurile și să-mi iau tălpășița. Nu pot să-i las să mă aresteze. Sunt angajată sub un nume fals și în baza unui CNP care nu va rezista nici celei mai simple verificări. Trebuie să dispar.

Domnul Sullivan se întoarce brusc spre polițistul Williams, fiindcă polițistul Ford pare dispus să mă creadă.

— Nu vreau s-o mai văd pe-aici. Acum.

Williams dă din cap și scoate un carnețel din buzunarul din spate.

— Sigur, dar trebuie să obținem câteva informații înainte să plecăm.

Gesticulează spre un scaun de lângă masă, cerându-mi să mă așez. Mă gândesc vreo trei secunde dacă s-o rup la fugă, dar fără laptop nu voi ajunge prea departe.

Mă așez și scanez încăperea, uitându-mă atent la chipul celor care sunt încă prezenți, în timp ce Williams, flancat de Ford, vorbește cu organizatorii.

— Ne puteți spune cum v-ați dat seama că unul dintre aparate are o problemă? o întreabă pe femeia care m-a strâns de braț mai devreme.

— Bineînțeles, răspunde ea, radioasă. La începutul serii, am băgat un card în aparat și, când l-am scos, am extras și o bucată de plastic negru. După ce ne-am uitat la celelalte dispozitive, ne-am dat seama că primului aparat i-a fost adăugată o piesă, așa că ne-am întrebat de ce. L-am înștiințat pe domnul Sullivan și am ajuns la concluzia că este un scaner. Nu am mai folosit POS-ul după aceea.

Polițistul notează tot.

— Îmi puteți spune cine din echipa dumneavoastră a lucrat cu acest aparat?

O blondă scundă din preajma noastră ridică mâna.

— Eu am lucrat, spune ea și se uită la mine cu sfială, ca și cum ar vrea să-și ceară scuze că mă demascase.

Williams îi notează numele și îi pune tot felul de întrebări.

Într-un târziu, domnul Sullivan întrerupe acest interogatoriu.

— Ar trebui să știți deja toate astea. Poliția v-a trimis special ca să așteptați și să vedeți dacă făptașul încearcă să își recupereze dispozitivul.

Au trecut vreo treizeci de minute de când m-au prins și membrii clubului încă prezenți sunt tot mai curioși; este clar că domnul Sullivan vrea să plec de acolo înainte ca aceștia să își bage nasul.

— Vrem să depunem plângere și să fie scoasă imediat de pe proprietatea noastră.

— Mă scuzați, dar cineva și-a uitat lucrurile sub o masă.

Unul dintre membrii echipei de curățenie stă nu departe de noi, ținând o față de masă rulată într-o mână și arătând cu cealaltă spre podea.

Mi-au descoperit echipamentul. Laptopul este protejat cu parolă, așa că nu-l vor putea deschide, dar dacă mi-l iau, voi pierde totul.

Supraveghetoarea se apropie de el și îl privește mai bine, apoi se întoarce spre polițiști.

— Nu ne aparține.

Ford se îndreaptă spre masă și ridică laptopul și modemul folosind un șervețel, ca să nu le atingă direct. Se uită la mine și mă întreabă:

— Presupun că sunt ale tale, nu?

Îl ignor. Le bagă într-o cutie primită de la organizatori. Polițiștii îmi iau apoi rucsacul care a fost adus între timp din vestiar.

— Scoateți-o de aici, spune domnul Sullivan cu dispreț.

Williams mă ridică de pe scaun și mă întoarce cu fața spre sală.

— Întinde mâinile.

Mă încătușează și îmi citește drepturile. Las capul în jos, în timp ce Williams mă conduce spre ieșire. Ford vine în urma noastră, cărând echipamentele mele. Sunt furioasă pe mine. Furioasă că m-am lăsat prinsă. Furioasă că nu m-am încrezut în instinct, când mi-a spus că ceva era în neregulă.

În parcare, lângă mașina de poliție, Ford pune cutia pe caldarâm ca să-și poată scoate cheile. După ce descuie automobilul, Williams deschide ușa din spate și îmi face semn să înaintez.

— Trebuie să mă arestați, nu-i așa? întreb într-o doară.

— Da, trebuie, îmi răspunde fără niciun entuziasm. Dar dacă ești la prima abatere, ai șanse mari să scapi ieftin.

Ford se pregătește să îmi pună lucrurile în portbagaj, când un bărbat în vârstă, îmbrăcat într-o pereche de pantaloni și o geacă maro ieftine, se apropie de noi.

— Williams, strigă el și polițistul se întoarce spre el chiar în momentul în care voia să mă bage în mașină.

— Domnule detectiv Sanders, spune Williams surprins. V-au sunat pentru cazul ăsta?

Detectivul mă privește, apoi își îndreaptă atenția spre Williams.

— Da, un mahăr de pe-aici se teme să nu se întâmple ceva cu datele cardului lui sau mai știu eu ce, așa că l-a sunat pe căpitan. Mi-a cerut să vin repede și să rezolv problema ca să nu dăm de dracu' mai târziu.

Întinde mâinile și este clar că îi cere lui Ford să îi predea cutia cu laptopul, modemul și rucsacul meu, ceea ce el face fără să se împotrivească.

Polițistul Williams arată cu capul spre mine.

— Vreți să o luăm noi sau merge cu dumneavoastră?

— Merge cu mine, spune el. Scoateți-i cătușele. Le folosesc pe ale mele.

Mă bucur de câteva secunde de libertate, până mă predă în grija tipului nou-sosit.

Acesta mă privește de sus.

— Mergi cu mine până la mașină fără să-mi faci probleme sau trebuie să-ți pun iar cătușele?

— Cooperez, îi spun.

Polițiștii urcă în mașina de patrulare și pleacă exact când ne apropiem de automobilul lui neinscripționat. Pune cutia pe bancheta din spate și se întoarce spre mine, cu un telefon mic într-o mână și rucsacul meu în cealaltă.

— Sună la numărul de pe telefonul ăsta și, dacă faci ce îți spune el, îți dau lucrurile înapoi.

Fiindcă nu reacționez imediat, scutură telefonul sub privirea mea.

— Eu n-aș rata o astfel de ofertă. S-ar putea să nu mai pupi alta.

Înhață ambele obiecte și îl privesc lung.

— Îmi dați drumul?

Se îndreaptă spre portiera șoferului fără să scoată niciun cuvânt. Rămân încremenită până când lumina stopurilor mașinii se stinge în noapte.

Zgomotul care vine dinspre ușa de la intrare în club mă pune în mișcare. Acum, după ce s-a terminat toată agitația, oamenii încep să plece. Alerg spre mașină și îmi scot cheile din rucsac. Pun telefonul pe scaunul pasagerului, dar nu mă ating de el până nu opresc în dreptul garajului în care este amenajată locuința ea.

Mă năpustesc înăuntru, trântesc rucsacul pe măsuța din bucătărie, iau telefonul și mă așez în pat. În lista de contacte există o singură persoană: domnul Smith.

Apăs pe butonul de apel.

— Mi s-a spus să sun la numărul ăsta, spun de îndată ce îmi răspunde cineva.

— Te urmărim de mult.

Glasul robotic mă ia prin surprindere și este cât pe ce să scap telefonul. Folosește un dispozitiv de modificare a vocii.

— Te-am urmărit în Greensboro și acum, în Raleigh. Îmi pare rău pentru decesul mamei tale.

Îmi îngheață sufletul. Este imposibil să fi făcut cineva legătura între fata din acest apartament și cea din parcul de rulote din Eden. Am avut mare grijă să nu se întâmple una ca asta.

Sau cel puțin așa am crezut.

— De ce?

— Ai reușit să furi un lucru la care nu ar fi trebuit să ai acces. Am consumat mult timp și multe resurse ca să aflăm că a fost mâna ta. Sunt greu de impresionat, dar, cumva, tu ai reușit.

La naiba.

Sunt îngrozită, dar inspir și expir de câteva ori ca să mă liniștesc. Nu a durat mult ca să trec de la șterpelit bijuterii la furtul de tablouri, piese de argintărie, antichități… practic, orice obiect suficient de mic încât să poată fi transportat cu ușurință. Iar dacă sapi destul de adânc pe internet, găsești cumpărători pentru orice.

— Vreți să vi-l înapoiez? întreb eu.

— Am recuperat deja obiectul.

Nu știu de ce, dar acest lucru mi se pare și mai grav.

— Dar văd că ai dat de belea. Ce ghinion că echipamentul te-a dat de gol. Dacă ai fi ajuns la secție, nu cred că te-aș mai fi putut salva.

Mă las pe spate în pat și privesc tavanul. Mi se pare o situație ireală, pe care nu știu cum s-o gestionez. După ce mama s-a îmbolnăvit, nimeni nu a mai avut grijă de mine și nu m-aș fi gândit niciodată că îngerul meu păzitor poate vorbi ca un robot.

— Presupun că trebuie să vă mulțumesc. Cum ați reușit?

— Consideră că ți-am făcut o favoare, spune el. Laptopul tău e la mine și presupun că îl vrei înapoi. Am o slujbă pentru tine și, dacă o accepți, îți restitui bunurile.

— Și dacă refuz? întreb eu.

— N-ai cum. Te-ai ocupat cu găinării până acum. Ei bine, eu îți ofer mai mulți bani decât ai văzut vreodată și promit să-ți țin spatele, ca să nu mai fii prinsă ca în seara asta.

Nu-i răspund nimic, pentru că amândoi știm că-i accept propunerea.

— O să-ți trimit un mesaj cu adresa. Să fii acolo luni, la 9:00 dimineața.

Apoi închide telefonul.

Mi-ar plăcea să spun că n-am fost curioasă să aflu despre ce-i vorba și că am vrut să refuz din prima, dar aș mința.

Când vine ziua de luni, aștept ascunsă în fața clădirii înainte de răsăritul soarelui. Adresa pe care am primit-o este a unui centru de eliberări pe cauțiune și, până la ora opt, se formează deja un flux constant de persoane care intră și ies, ceea ce este normal pentru un loc ca ăsta după un weekend.

Nu-mi place să păşesc în necunoscut și sper să întâlnesc pe cineva cunoscut înainte să se facă ora 9:00. Vocea de la telefon nu mi-a dat nici un indiciu. Nu știu dacă dispozitivul care îți schimbă vocea poate masca și accentul cuiva, dar ceva îmi spune că, dacă interlocutorul meu a vorbit vreodată cu accent, între timp a făcut ceea ce am făcut și eu: a petrecut mulți ani ștergând orice urmă despre trecutul și originea lui. La puțin timp după ce m-am angajat la florărie, mi-am dat seama că pronunția mea nazală cască între mine și clientele mele o prăpastie mai mare decât conturile noastre bancare. Felul în care mergi, în care vorbești, în care îți miști corpul dezvăluie mai multe despre tine decât orice altceva.

Dacă am furat ceva de la el, înseamnă că drumul meu și cel al domnului Smith s-au intersectat cândva. Chipurile, numele, locurile, evenimentele, cifrele mi se întipăresc în memorie din clipa în care le aud sau le văd. Dar pe măsură ce se apropie ora 9:00, mă obișnuiesc cu gândul că trebuie să mă aventurez în orb, fiindcă nu recunosc niciun chip care trece pe lângă mine.

Clădirea joasă din cărămidă maro se află la jumătatea străzii, printre alte clădiri la fel de mohorâte. Deschid ușa, deasupra căreia atârnă o firmă scrisă cu albastru: AAA INVESTIGAȚII ȘI CAUȚIUNI. Și dedesubt, cu litere mai mici: PRIMIM CECURI ȘI ACORDĂM ÎMPRUMUTURI PE TERMEN SCURT.

Un val de căldură amestecat cu miros de transpirație mă învăluie de îndată ce intru. După ce îi spun numele meu, recepționera îmi face semn spre sala de așteptare, apoi ridică telefonul ca să anunțe că am venit. Mai multe scaune desperecheate sunt așezate lângă pereții acoperiți cu afișe care combină fotografiile cu animale sălbatice cu citate motivaționale, de parcă vulturii pleșuvi ar fi primii pe care i-ai întreba despre *leadership*. Mă așez pe un scaun gol, între două plante muribunde. În sală mai așteaptă un cuplu care se ceartă discret într-un colț și un bătrân care stă ghemuit pe scaunul din dreapta mea și sforăie zgomotos.

Câteva minute mai târziu, recepționera mă strigă pe nume și mă îndrumă spre holul din spatele biroului ei.

— Ultima ușă din dreapta.

Străbat holul îngust și, înainte să mă opresc în fața ușii pe care mi-a indicat-o, trec pe lângă alte trei uși închise. Aștept două secunde ca să mă adun, apoi bat la ușă.

— Intră! aud un strigăt înăbușit.

Deschid ușa și mă surprinde bărbatul care stă în spatele biroului. Mă așteptam să dau peste un libidinos tipic: un bărbat scund, chel, cu un rânjet viclean și o țigară aprinsă în scrumiera de lângă el. Dar am nimerit exact opusul. Este blond. Și superb. Mă așteaptă în picioare când intru și îmi strânge mâna peste birou, scuturând-o cu entuziasm. Cămașa bleu se asortează perfect cu ochii lui, iar efectul este atât de orbitor, încât îmi dau seama imediat că șifonierul lui este plin de cămăși de aceeași culoare.

— Lucca! Mă bucur să te cunosc. Eu sunt Matt Rowen.

Nu am de unde să știu dacă este același tip cu care am vorbit la telefon, dar pun pariu că nu.

Dau din cap.

— Domnule Rowen.

— Spune-mi Matt, răspunde cu un zâmbet fermecător. Ia loc, te rog.

Mă așez pe marginea scaunului și trag cu ochiul la laptopul de pe colțul biroului său.

Observă imediat unde mă uit.

— Te rog. Ți-l dau înapoi din simplul motiv că ai venit.

Îl trag de pe birou și îl pun în poală, înfrânându-mi dorința de a-l strânge la piept.

Matt aruncă un pix în aer și îl prinde, repetând de mai multe ori gestul, în timp ce mă studiază.

— Trebuie să recunosc că am fost impresionați de activitatea ta de până acum.

— De ce vorbești la plural? Câți tipi dubioși fac parte din gașca ta? îl întreb.

Îmi zâmbește de parcă spusele mele i se par amuzante. Îi sună telefonul și îl ia iute de pe birou. Degetele i se mișcă pe ecran cu o viteză uimitoare, foarte concentrat la ce face.

— Este cumva domnul Smith?

Mă ignoră complet.

E bine. Pot să-l aștept până termină de vorbit.

În cele din urmă, Matt ridică privirea din telefon și spune:

— Avem o misiune pentru tine. Îți oferim șansa să câștigi bani frumoși.

— Ce trebuie să fac? întreb eu.

Matt își sprijină coatele pe brațele scaunului și își ridică picioarele pe birou, uitând pentru o clipă de telefon.

— Ce știi tu mai bine. Te vom plasa într-o anumită conjunctură și va trebui să obții lucrul de care avem nevoie. Fără să faci pe isteața. E valabil și pentru noi. N-o să-ți vină să crezi cât de diferit vor sta lucrurile dacă te sprijinim noi. Îți voi da detaliile de îndată ce-mi spui că ești de acord.

Gândurile mele se duc în două direcții diferite; sunt, fără doar și poate, într-un moment de răscruce. Dacă accept slujba pe care mi-o oferă Matt, o să pătrund și mai adânc în această lume, dar sprijinul lor înseamnă că n-o să mai simt niciodată mușcătura cătușelor pe încheieturi. Cealaltă cale este cea dreaptă. Pot să renunț înainte să am mari probleme. Pentru că, după cum s-a dovedit sâmbătă seara, e doar o chestiune de timp până când altceva va merge prost.

Mama mi-a spus întotdeauna că, pentru a avea succes în viață, trebuie să faci trei lucruri: să înveți cât mai multe chestii, să îți dai toată silința și să fii cel mai bun în ceea ce faci.

Seara de sâmbătă mi-a dovedit că încă am multe de învățat.

Simt o durere în piept când mă gândesc la mama. Dar o ignor. Mama a murit și vechea mea viață nu îmi oferea nimic. Într-o zi, voi redeveni Lucca Marino, acea fată din orașul Eden, Carolina de Nord, care locuiește în casa pe care și-a imaginat-o, cu grădina pe care și-a imaginat-o, dar ziua aceea nu a sosit încă. Deocamdată, trebuie să învăț să câștig banii de care am nevoie pentru ca visul ăsta să devină realitate.

— Bine, mă bag. Ce trebuie să fac?

CAPITOLUL 10

În prezent

Au trecut trei zile de la petrecerea derby și cutia poștală e tot goală. Pe lângă asta, nu am aflat nimic despre femeia aia, de unde vine sau cum o cheamă. Așa că, până atunci, o să rămână pentru mine *doar femeia aia.*

Dar dacă nu m-am întâlnit cu ea în oraș, asta nu înseamnă că se ascunde. Numele „Lucca Marino" este pe buzele tuturor celor care au interacționat cu ea.

După petrecere, am fost inclusă în grupul lor de mesagerie și am aflat în timp real că Sara s-a întâlnit cu ea în ceainăria în care prietenele lui Ryan au propus prima dată să luăm prânzul, iar Beth a dat nas în nas cu ea în salonul de manichiură. Și chiar dacă Allison l-a bârfit pe James la petrecerea derby, ea și Cole au luat cina cu ei seara trecută. Iar dimineața, ne-a făcut tuturor rezumatul complet al întâlnirii.

Micul ziar local a publicat chiar și o poză cu ea și James la petrecerea derby, în secțiunea „Oameni și locuri"; în fotografie, pălăria ei părea chiar mai delicată și rafinată decât în realitate.

Dacă mie mi-a luat ceva ca să pătrund în această comunitate, ea a năvălit ca un uragan.

Am înțeles că are un tupeu mizerabil abia când am văzut postarea de pe Facebook a mamei lui James, care era de-a dreptul extaziată că femeia asta îi gătise nu știu ce supă tatălui lui James. 128 de oameni (deocamdată) comentaseră cât de norocoasă era familia Bernard că o cunoscuseră. Fiindcă mama lui James a etichetat-o în postare, a fost nevoie de un simplu click ca să ajung pe pagina ei.

Contul ei nu era activ de mult. Cea mai veche activitate era poza de profil, însoțită de textul: *Off, vechiul cont mi-a fost spart, așa că hai să fim prieteni aici*! O publicase la aproximativ o săptămână după sosirea mea în Lake Forbing.

Dar abia a doua postare mi-a confirmat că venirea ei în oraș, numele și detaliile biografice identice cu ale mele nu sunt o simplă coincidență.

Când eram în clasa a șasea, am făcut o excursie cu clasa la o fermă locală, unde am petrecut toată ziua jucându-ne de-a agricultorii, mulgând vaci și hrănind găinile. Cumva, femeia asta a găsit fotografia de grup pe care am făcut-o la sfârșitul zilei și a postat-o nostalgic, sub legenda: *Uite ce am găsit în timp ce scormoneam prin nişte cutii vechi*! *Ce ne-am mai distrat în ziua aia*! *Etichetează-te dacă te-am omis cumva.*

În fotografie, stau turcește în primul rând, unde sunt a doua din stânga. Port blugii și hanoracul roșu preferat, pe care mama l-a decorat în jurul gulerului, manșetelor și tivului de jos cu o panglică bleumarin.

Câțiva colegi de școală – la care nu m-am mai gândit de mulți ani – s-au etichetat în postare. În secțiunea de comentarii a fost o adevărată reuniune, mulți dintre ei exprimându-și bucuria să o revadă, convinși că vorbesc cu mine de fapt.

M-am întors la poza de profil și am studiat-o până mi s-a împăienjenit privirea. Ține capul întors, părul lung îi acoperă mare parte din față și râde. Este un instantaneu foarte reușit. Ultima dată când m-au văzut foștii colegi, eram adolescentă și aveam încă obrajii plini. Este ușor de înțeles de ce toți cred că este exact cine spune ea că este.

Dacă ar fi fost o misiune ca oricare alta, mi-aș fi luat puținele lucruri pe care le am și aș fi plecat naibii din oraș în clipa în care am făcut cunoștință cu ea. Dar implicațiile gestului meu sunt mai importante decât instinctul de fugă. Nu pot să fug. Nu încă. Nu după felul cum a decurs ultima mea misiune.

Pentru ca Ryan să nu bănuiască nimic, am făcut tot posibilul să fiu pentru el o iubită la fel de fericită și de relaxată ca înainte de petrecerea derby.

Arunc o privire la ceasul din bucătărie și îmi dau seama că trebuie s-o iau din loc. Îmi clătesc în chiuvetă ceașca de cafea, apoi îmi iau geanta și pornesc spre garaj.

După ce m-am gândit și m-am răzgândit de nenumărate ori, decid să dau acel telefon pe care l-am amânat cât am putut, dar vreau să sun din mașină. Oricât de improbabil ar fi, există în continuare șanse infime ca altcineva în afară de șeful meu să o fi trimis aici pe impostoarea asta. Dacă ar afla despre ea din alte surse decât de la mine, consecințele ar fi grave, sunt convinsă. Firesc este să îl sun și, în acest moment, trebuie să-i spun tot ce știu, să nu omit nimic.

Deschid torpedoul și scot din ambalaj un telefon cu cartelă *prepay*. O să-l folosesc o singură dată, apoi o să-l distrug.

După ce îl deschid, formez numărul pe care l-am memorat la începutul misiunii. Apelul se conectează și aceeași voce distorsionată mă întreabă:

— S-a întâmplat ceva?

Cu toate programele de recunoaștere a vocii pe care le-am încercat, tot nu știu cum sună vocea adevărată a domnului Smith. A rămas un secret la fel de bine păzit ca numele său real.

— Au apărut schimbări importante. A fost necesar să sun. Am intrat în contact cu o femeie care mi-a preluat identitatea. A folosit numele meu inițial, a spus că este din orașul meu natal, și-a însușit detalii din trecutul meu. Rog consiliere.

Pauza care urmează este stânjenitor de lungă.

— Cu toate astea, ai așteptat trei zile până să raportezi evoluția lucrurilor.

Băga-mi-aș.

— Am vrut să fiu 100% sigură că nu este o coincidență înainte să…

Nu mă lasă să termin ce am de spus.

— Am simțit nevoia să îți reamintesc că ești ușor de înlocuit. Consideră venirea ei în oraș o motivație în plus ca să îți duci la bun sfârșit misiunea. Nu mai accept un eșec total ca data trecută. Dacă voi fi mulțumit de tine la final, vei redeveni singura Lucca Marino din Eden, Carolina de Nord, care lucrează pentru mine.

Se oprește o clipă, apoi adaugă:

— Știu cât de mult contează pentru tine.

Dacă informațiile pe care ar fi trebuit să i le predau în ultima mea misiune nu ar fi fost atât de sensibile, nu cred că domnul Smith ar fi simțit nevoia să mă amenințe așa. Poate că ei nu știu exact cât de tare mă poate răni femeia asta cu numele și cu trecutul meu, dar asta nu înseamnă că este mai puțin periculoasă. Domnul Smith nu face nimic fără să aibă un motiv întemeiat.

În acest domeniu, să fii înlocuit nu înseamnă să fii concediat fără preaviz. Chiar dacă nu cunosc numele adevărat al domnului Smith, știu destule încât să nu pot pleca pur și simplu.

Strâng volanul cu mâna liberă și îmi înăbuș un urlet. Când sunt sigură că nu mi se mai simte iritarea în voce,

zic:

— Nu pot să spun că-mi place să lucrez sub amenințare, mai ales după toate misiunile pe care le-am încheiat cu succes.

— Reușitele anterioare fac ca ultimul eșec să fie și mai greu de acceptat. Dar tot ele ți-au oferit a doua șansă. Amintește-ți acest lucru în timp ce stai pe terasa din spatele casei și savurezi mâncare chinezească.

Mâncare chinezească.

Fix ce-am comandat aseară.

— Nu-mi doresc decât să închei misiunea și să fiți mulțumit de mine. Când voi primi următorul set de instrucțiuni?

— Nu există o dată bătută în cuie, dar cândva, în următoarele două săptămâni. Și să fie clar, am ținut să îți *amintesc* un lucru, nu să te amenințe. Dacă te-aș fi amenințat, nu ar fi existat loc de confuzii.

Și pune capăt convorbirii.

Nu am aflat tot ce mi-am dorit cu acest apel, dar am aflat destule. Am primit confirmarea că Smith a trimis-o aici pe femeia asta și măcar mi-a spus în linii mari când voi primi următorul set de instrucțiuni.

Dar, cel mai important, am aflat că nu și-a pierdut complet încrederea în mine, deși nu mai e ca la început.

Cu toate că sunt în bătaia puștii, trebuie să termin ce-am început.

E cazul să mă abat de la scenariul convenit.

Pornesc mașina și ies de pe aleea din fața casei, îndreptându-mă spre serviciu. După ce intru pe o stradă mai aglomerată, trag brusc de volan și izbesc cu roata din stânga bordura de beton. Aud un scârțâit puternic, apoi pocnetul anvelopei. Conduc mașina cu chiu cu vai până la vulcanizarea de la capătul străzii. Un mecanic îmi face semn să parchez într-unul dintre spațiile libere și se apropie să îmi inspecteze roata.

— Ați avut noroc că eram aproape. N-ați fi putut conduce prea departe în halul ăsta, îmi spune când cobor din mașină.

— Mare noroc, confirm eu.

Îmi iau geanta și intru în atelier.

Tipul din spatele tejghelei mă salută când mă apropii de el.

— Cu ce vă putem ajuta?

Dau ochii peste cap și spun:

— Am lovit o bordură și mi-am spart cauciucul.

Îi arăt mașina prin geamul de sticlă care dă spre vulcanizare.

Îmi cere numele și datele mașinii ca să poată completa bonul de comandă.

— Va fi gata peste două-trei ore. Mai sunt câțiva clienți înaintea dumneavoastră.

— Nu-i nicio problemă, spun eu, pornind spre zona de așteptare.

Scot telefonul din geantă și îl sun pe Ryan. Îmi răspunde după al doilea țârâit.

— Hei, ce faci? mă întreabă.

— Hei, îi răspund, pe un ton de nemulțumire. Sunt la vulcanizarea de pe strada Jackson. Am lovit din neatenție o bordură și mi-am spart un cauciuc. Din fericire, eram aproape de vulcanizare și am ajuns aici fără alte probleme.

— Tu și cauciucurile, baba și mitraliera, îmi spune râzând.

— Da, exact, îl aprob eu.

Chicotește, apoi mă întreabă:

— Vrei să trimit pe cineva după tine? Pot să-l rog pe Cole să vină și să te lase acasă sau la serviciu.

De obicei, Ryan lipsește din oraș doar în zilele de joi, dar acum are o întâlnire cu niște potențiali clienți în orășelul de la sud de noi.

— Nu. Aștept să termine reparația. Din câte mi-au zis, n-ar trebui să dureze foarte mult. Voi suna la serviciu. Nu au de ce să se supere pe mine, fiindcă la evenimentul de săptămâna trecută am stat peste program.

— Bine, anunță-mă când e gata reparația.

— Sigur. Ne vedem diseară.

Închid apelul, apoi îi scriu șefului meu ca să-l anunț ce-am pățit și că voi întârzia. Mă apropii de tejghea și îi spun omului care m-a ajutat cu câteva clipe înainte:

— Îmi puteți trimite un mesaj când este gata mașina ca să vin după ea?

— Da, doamnă, încuviințează el.

Ies din atelier și merg pe jos trei clădiri mai încolo, până la firma de închirieri auto. Fata de la ghișeu este tânără și mult prea vioaie pentru o oră atât de matinală.

— Cu ce vă pot ajuta? întreabă ea mult mai tare decât este nevoie.

— Am rezervat o mașină. Pe numele Annie Michaels.

Tastează ceva în computer și se întoarce spre mine, toată numai zâmbet.

— Așa este! Vă așteaptă!

Semnez hârtiile, apoi iau cheile sedanului negru cu patru portiere care este parcat în fața clădirii. Zece minute mai târziu, sunt deja pe drum.

Ryan și-a făcut obiceiul să treacă neanunțat pe la mine pe la serviciu, așa că trebuie să profit de întâlnirea lui neașteptată din afara orașului. Totodată, trebuia să dau socoteală și șefului meu. Din moment ce în acest oraș toată lumea se cunoaște cu toată lumea, poveștile mele trebuie să coincidă.

Intru pe autostradă și pornesc spre vest. Blochez orice alt gând și mă concentrez doar la ce mă așteaptă. După ce am ajuns aici, am petrecut săptămâni întregi supraveghind afacerile lui Ryan din estul Texasului. Când am primit în sfârșit primul set de instrucțiuni, mi-am dat seama cât de importante sunt aceste afaceri pentru misiunea mea. Am căutat biroul lui din Glenview și am obținut câteva informații despre el, dar nu suficiente cât să-mi duc la bun sfârșit sarcina. Nu-mi dă pace faptul că femeia asta a apărut aici, prin urmare trebuie să mă întorc și să mă asigur că nu mi-a scăpat nimic. O să merg la biroul lui Ryan, dacă tot mi-a spus că astăzi va fi plecat din oraș.

După discuția cu domnul Smith, misiunea a devenit brusc foarte presantă, un sentiment pe care nu l-am mai trăit până acum. A ținut să-mi demonstreze că pot fi ușor înlocuită. Dar mi-a demonstrat totodată că, între ultima mea misiune și aceasta, a făcut tot posibilul să-mi pregătească o sosie. Este clar că îmi lipsește o informație importantă și e vital să o iau de la început și să privesc totul dintr-o perspectivă nouă.

Regulile jocului s-au schimbat.

CAPITOLUL 11

În prezent

În Lake Forbing, Ryan conduce sucursala locală a unei companii naționale de brokeraj. Sediul firmei lui este situat într-un parc nou, construit special pentru clădiri de birouri identice, ca niște căsuțe. Majoritatea clienților lui sunt bătrânicile care vor să investească în acțiunile companiilor de petrol și gaze. Ryan este băiatul bun, de să-l pui pe rană, în care au încredere totală. Cred că lista lui de clienți coincide cu lista participanților la înmormântarea bunicului său.

În Glenview, Texas, Ryan conduce o firmă de camioane de transport marfă, al cărei sediu se află într-un depozit din zona industrială, la periferia orașului. Singurul indicator de pe întreaga proprietate este un dreptunghi metalic alb, pe care scrie cu litere negre GLENVIEW TRUCKING. La numărul de telefon răspunde direct un serviciu de mesagerie vocală și compania nu are site web sau conturi pe rețelele sociale. Ryan nu vorbește niciodată despre Glenview Trucking și cred că nu știe aproape nimeni despre existența sa.

În clipa în care trec granița statului Texas, situată fix la jumătatea distanței dintre Lake Forbing și Glenview, rememorez pagina cu informații pe care am primit-o despre Ryan și despre afacerea lui de aici.

Glenview Trucking a fost înființată în 1985 de bunicul lui Ryan, William Sumner. Fiul lui William, Scott, a început să lucreze pentru companie imediat după ce a terminat facultatea, în 1989. La început, a fost o afacere legală, care deservea zona de est a Texasului și nordul statului Louisiana.

Firma funcționează și astăzi la capacitatea sa inițială, dar la sfârșitul anilor 1990, și-a extins modelul de afaceri și a inclus servicii de intermediere a bunurilor furate. Se crede că, în prezent, din trei camioane ale sale, două transportă marfă destinată pieței negre. Deși partea ilegală a afacerii este mult mai profitabilă, Glenview Trucking este o fațadă indispensabilă, care trebuie menținută.

Ryan a preluat conducerea operațiunilor după ce bunica sa, Ingrid Sumner, a fost diagnosticată cu cancer, iar bunicul său a devenit

infirmierul ei cu normă întreagă, limitându-și prezența la fața locului la o singură zi pe săptămână: cea de joi. Ryan a făcut o treabă impresionantă și nu a amestecat activitatea companiei din Texas cu viața lui privată din Lake Forbing, LA, întocmai cum făcuseră și bunicul, și tatăl său înaintea lui.

**Opinie bazată pe cercetări, dar fără dovezi concrete: Ryan depune toate eforturile ca să continue afacerea începută de bunicul lui în Glenview, la care tatăl său a lucrat până în 2004, când a murit. Cred că această afacere este extrem de importantă pentru el și o va proteja cu orice preț.*

Ultima mea misiune a fost neobișnuită, în sensul că am fost informată imediat că sarcina mea este să obțin informații sensibile pentru a-l șantaja pe Victor Connolly, dar, în mod normal, există un decalaj între momentul în care primesc numele țintei și momentul în care mi se dă primul set de instrucțiuni. Folosesc acest interval ca să sap adânc după orice fel de informații biografice ale țintei, ca să fiu pregătită când sosește clipa să mă apuc de treabă. În timp ce aștept să văd care este misiunea mea, încerc să anticipez pentru ce ne-a angajat clientul, deși nu aflu niciodată numele lui.

Și fix asta am făcut când am primit numele: Ryan Sumner.

La prima vedere, afacerea de brokeraj și lista lungă de cliente în vârstă care cumpără acțiuni la companiile de petrol și gaze au părut răspunsul evident. Dar după ce am aflat mai multe despre această parte a vieții lui Ryan, răspunsul mi s-a părut tot mai improbabil. Nimeni de pe lista lui de clienți nu mi-a atras atenția și nu mi s-a părut că justifică prezența mea aici.

Există întotdeauna posibilitatea ca ținta să fie doar un mijloc de a mă apropia de unul dintre prietenii săi, dar în scurt timp am exclus și această variantă. Poate că prietenii lui Ryan trișează la golf, își înșală partenerele de viață și fentează impozitele, dar cam aici se limitează mârșăvia lor.

Însă, în momentul în care am analizat afacerile firmei de transport din Glenview, mi-am dat seama imediat de ce am fost trimisă aici. Realizările lui Ryan din ultimii șase ani sunt uimitoare. A preluat o afacere de doi bani și a transformat-o într-o întreprindere profitabilă, cu o reputație excelentă, care oferă servicii premium pentru clienți din toată țara. Deși din când în când pe

porțile firmei mai trece câte un camion cu Xbox-uri și PlayStation-uri furate, el a orientat afacerea spre mărfuri de lux și furnizarea de produse speciale, la cerere. A devenit un samsar al pieței negre.

Practic, Ryan este un hoț, la fel ca mine.

Primul set de instrucțiuni mi-a confirmat suspiciunile, când am aflat că firma de transport a ajuns atât de profitabilă, încât a devenit o țintă pentru o preluare ostilă a societății prin schimbarea acționariatului majoritar. Nu este prima dată când primesc o astfel de misiune.

Și, cu toate că misiunea mea s-ar putea să fie să îmi ajut clientul să preia afacerea lui Ryan, după ce domnul Smith a adus o impostoare în scenă, obiectivul meu s-a schimbat. Nevoile clientului necunoscut au devenit irelevante pentru mine. Rememorez tot ce s-a întâmplat ca să îmi dau seama de ce domnul Smith a ales să mă testeze prin intermediul lui *Ryan Sumner* și al *acestei* misiuni.

Chiar înainte să ajung la destinație, mă opresc în spatele parcării unei benzinării vechi ca să mă pot schimba. Mașina închiriată poate că n-are ce căuta în această zonă industrială, dar deghizarea este perfectă. Schimb fusta creion și bluza lejeră cu o pereche largă și uzată de blugi Levi's, o cămașă kaki cu nasturi și o vestă de protecție. Îmi ascund părul sub o perucă scurtă și o șapcă de baseball, în timp ce protezele faciale din silicon, făcute la comandă, îmi dau trăsături ceva mai masculine. Par un bărbat ca oricare altul, în drum spre serviciu.

Opresc mașina în parcarea clădirii de lângă firma Glenview Trucking și mă îndrept spre gardul de plasă care separă această proprietate de cea a lui Ryan. Sunt abia a doua oară aici, dar am urmărit nenumărate filmări cu Ryan din acest loc. Informațiile pe care le primesc înainte să intru în contact cu ținta sunt întotdeauna amănunțite, așa că l-am văzut cum înlocuiește rapid sacoul, pantalonii și pantofii eleganți cu care pleacă de acasă cu blugii uzați, tricoul și cizmele tocite.

În filmări, iese din clădire pe ușa din colțul depozitului și trece pe rând pe la toate camioanele care opresc în curtea firmei. Fiecare șofer coboară geamul și pare să poarte un schimb de amabilități cu Ryan înainte ca acesta să scoată o telecomandă din buzunar și să deschidă ușa halei.

Clădirea din tablă ondulată este suficient de mare încât un tir cu 18 roți să poată intra pe oricare dintre cele trei uși rulante din față, să descarce marfa în interior, departe de ochii lumii, și să iasă apoi pe ușile din spate. Planul meu este să pătrund în hala uriașă, așa cum am făcut prima dată când am venit aici.

Astăzi nu se întâmplă mare lucru. Potrivit rapoartelor, transporturile ilegale sosesc doar joia, când Ryan le poate inspecta personal. În curând, dacă volumul afacerilor va crește în același ritm ca în ultimii doi ani, va trebui să își mai adauge o zi în program, ca să țină pasul cu cererea. Numărul camioanelor care se ocupă de afaceri legale este mult mai mic. Ryan a făcut o treabă excelentă și a separat complet cele două aspecte ale afacerii, inclusiv în privința angajaților. Niciunul dintre lucrătorii de astăzi nu vine joia. Teoretic, ar trebui să mă pot strecura înăuntru neobservată, fiindcă acești angajați sunt semnificativ mai puțin precauți decât tipii care lucrează când vine Ryan.

Aștept de cealaltă parte a gardului, în apropierea parcării salariaților lui Ryan, până când sosește un camion, apoi tai rapid plasa de sârmă cu ajutorul unui mic clește prins la centură. Când bărbatul din biroul mic de la recepție merge să îl salute pe șofer, mă strecor prin gard și parcurg distanța scurtă până în spatele clădirii, la fel ca orice alt angajat. Descui repede lacătul și deschid discret ușa metalică.

Înăuntru este un singur tip, care se ocupă cu stivuitul unor cutii în spate, în colțul din dreapta. Pare concentrat la ce face, așa că străbat depozitul și mă îndrept spre biroul aflat în fața clădirii, în colțul din stânga. Trag cu ochiul pe ferestruica decupată în ușă ca să mă asigur că încăperea este goală și mă furișez înăuntru chiar în secunda în care una dintre ușile halei începe să se deschidă ca să intre camionul.

În birou este o harababură totală. Cele trei mese sunt pline de teancuri de hârtii, cești de cafea goale și câteva cutii de pizza. Dar cred că este mai bine să îmi ocup timpul scotocind prin fișete decât să le strâng gunoiul.

Până acum, i-am predat domnului Smith informații despre afacerea asta de două ori. Prima dată, i-am furnizat informații generale despre activitatea de zi cu zi și personalul-cheie, obținute din dosarele de aici. Deși au fost utile, datele nu au fost suficiente pentru a finaliza

misiunea. N-am fost deloc surprinsă, fiindcă acest spațiu este folosit de foarte mulți angajați care se ocupă de operațiunile legale ale Glenview Trucking în zilele în care Ryan nu este aici. Nu avea cum să fie atât de neglijent cu informațiile sensibile.

A doua oară, i-am oferit informații cruciale pentru preluarea ostilă a societății: toate detaliile financiare, inclusiv unde ține banii, cine sunt clienții, sursele de proveniență a bunurilor și mărfurilor furate, precum și oamenii de legătură din poliție și patrula de frontieră care închid ochii. Aceste informații neprețuite le-am furat din laptopul lui Ryan. Laptopul de care nu se desparte niciodată. Am pândit săptămâni întregi momentul potrivit ca să pun mâna pe el.

Am găsit tot ce avea nevoie domnul Smith pentru a-i răpi lui Ryan munca de atâția ani și am fost surprinsă de sentimentul de regret pe care l-am trăit când m-am gândit cât de mare va fi pierderea lui. A fost prima dată când mi-a părut rău că îmi fac meseria.

Prima dată când am simțit nevoia să îi dau țintei mele șansa să lupte pentru ceea ce îi aparține.

De asemenea, m-am străduit să nu analizez de ce am trăit acest sentiment, mai ales că știam cât de importantă este misiunea pentru propria mea supraviețuire.

Așadar, deși m-am întors ca să scotocesc încă o dată prin fișete, sinceră să fiu, nu mă aștept să găsesc ceva util. Însă, ținând cont că obiectivul meu principal s-a schimbat, vreau să mai arunc o privire, poate îmi sare ceva nou în ochi.

Motorul la ralanti al camionului din hală este atât de zgomotos, încât nu aud vocile celor care se apropie de ușă decât cu câteva secunde înainte să o deschidă. Baia foarte mică este singurul loc unde mă pot ascunde. Năvălesc în cabina de duș și trag perdeaua albă, opacă, exact în momentul în care ușa biroului se deschide și în încăpere intră doi bărbați.

Mă ghemuiesc, sprijinindu-mă de peretele cabinei de duș, și îmi apropii cât de mult pot capul de perdea.

Prin deschizătura îngustă dintre perdea și peretele dușului pot vedea ce se întâmplă în birou, fiindcă ușa a rămas deschisă. Pe scaunul dinspre mine stă un bărbat, dar nu îl văd decât dintr-o parte și nu-i zăresc decât o parte din umăr.

— Du-te și cheamă-l aici.

Glasul lui mă lovește ca un pumn în stomac. Ryan. Ryan e aici. Nu participă la nicio întâlnire cu clienții în Louisiana, ci se află la doi metri distanță de mine.

Ușa se deschide, apoi se închide și rămânem singuri. Mă îndepărtez de perdea, în caz că are de gând să folosească baia.

Ce neglijență din partea mea, eu, care nu sunt niciodată neglijentă, indiferent ce-ar spune domnul Smith despre ultima mea prestație. Dar în situația asta, nu l-aș învinovăți dacă s-ar îndoi de capacitatea mea de a încheia cu succes misiunea.

Ryan răsfoiește niște hârtii și doar sunetul mă ajută acum să știu că este tot în birou, fiindcă nu-l mai pot vedea.

Câteva minute mai târziu, ușa se deschide din nou și aud sunetul produs de două perechi de bocanci pe pardoseala de beton.

— Salutare, omule, ce cauți astăzi aici? întreabă un bărbat.

Inflexiunea din vocea lui este pronunțată, mimând surprinderea, dar tremurul nervos al glasului îl dă de gol. Se teme.

Nu primește niciun răspuns, așa că bărbatul continuă să vorbească, de parcă cuvintele lui ar fi mai puțin periculoase decât tăcerea care umple încăperea.

— Știu că ar trebui să lucrez doar joia, dar am nevoie de câteva ore suplimentare săptămâna asta. Fosta mea nevastă mă mulge de bani. Vrea să-i trimită pe copii într-o tabără de vară în Arkansas. Sunt în rahat și, dacă mă întrebi pe mine, nu trebuie să meargă la dracu-n praznic, în Munții Ozark, ca să joace leapșa sau alte tâmpenii.

Tăcere.

— Îmi pare rău, Ryan. Știu că n-am ce căuta astăzi aici.

Vocea i se frânge când rostește numele lui Ryan și acest lucru îmi stârnește curiozitatea. Ryan nu a spus nimic deocamdată, iar bărbatul este îngrozit. Până acum, nu l-am cunoscut decât pe simpaticul Ryan. Pe romanticul Ryan. Pe amuzantul Ryan.

Înfiorătorul Ryan este captivant.

— Haide, Freddie. Chiar credeai că poți să faci afaceri pe la spatele nostru și să treci camioanele când nu sunt aici?

Vocea lui a devenit ceva mai gravă.

— Nu. A fost o prostie. O prostie, fir-ar a dracului de treabă, răspunde Freddie.

Al treilea bărbat din cameră nu a vorbit încă.

Se aude un scârțâit. Probabil că Ryan s-a lăsat pe spătarul scaunului. Mi-l și imaginez. Cu mâinile după ceafă și degetele împletite. Cu picioarele sprijinite pe birou. Calm, aproape nonșalant, deși vocea lui sugerează contrariul.

— Seth, ia cleștele de sârmă de pe biroul lui Benny, spune Ryan cu o voce de un calm înșelător.

Se aude un foșnet, apoi vocea lui Seth:

— L-am luat.

Detectez în vocea lui Ryan o încordare pe care nu am mai auzit-o până acum.

— Îmi spui cine mai este implicat, altfel îi las lui Seth plăcerea să folosească cleștele pe degetele tale.

Scaunul scârțâie din nou și Ryan adaugă:

— Ce zici, Seth? Câte un deget pentru fiecare minut de așteptare?

— Sună bine, dacă mă-ntrebi pe mine, șefu'. Dar are degetele cam butucănoase, așa că s-ar putea să dureze mai mult de un minut.

Seth nici nu apucă să-și termine bine fraza, că Freddie începe să vorbească. Toarnă nume, planuri și date într-un ritm atât de alert, încât sper că Seth a uitat de cleștele de sârmă și a luat în schimb un pix și o foaie de hârtie.

— Nu mi-ai spus totul, îl aud pe Ryan. Tu și ceilalți sunteți prea gogomani ca să reușiți singuri. Spune-mi cine mai e implicat.

Vocea tipului se frânge când spune:

— Asta-i tot, îți jur!

Aud pentru scurt timp roțile scaunului pe podea și mă gândesc că s-a aplecat în față, cu coatele pe birou și mâinile împreunate înaintea lui. Aud ceva ce seamănă cu un teanc de hârtii izbit de pardoseală.

— Crezi că nu știu când îmi umblă cineva prin lucruri?

Băga-mi-aș. Bietul om va plăti pentru ceva ce am făcut eu.

— Seth, ia-i telefonul și condu-l frumușel în depozit. Cheamă-i și pe ceilalți băieți. O să-l anunț pe Robert să știe că sunt pregătiți pentru el.

— Stai! Stai puțin! Nu ai de ce să-l suni pe Robert! strigă tipul.

Pare și mai îngrozit.

Din informațiile mele, „Robert” este probabil Robert Davidson, unul dintre cei mai importanți clienți ai lui Ryan. Și, tot din informațiile mele, Freddie și gașca lui au motive serioase să fie înspăimântați dacă acest Robert va fi implicat în treaba asta.

Urmează o tăcere încordată, până când Ryan catadicsește să răspundă.

— Crezi că marfa pe care ai încercat s-o ridici astăzi ar fi apărut la loc din senin? Crezi că Robert nu ar fi aflat că bunurile lui nu au mai ajuns la destinație?

Cu fiecare frază, vocea lui devine tot mai puternică și el e tot mai nervos.

— Tu și prietenii tăi idioți mi-ați pus în pericol operațiunea pentru câteva mii de dolari. Nici măcar nu cunoști valoarea mărfurilor din camion. Te crezi deștept că ai găsit un cumpărător în avans, dar ești de fapt un mare prost, pentru că ai încheiat înțelegerea cu unul dintre oamenii mei. Am aflat ce încerci să faci la treizeci de secunde după ce ai luat legătura cu el.

— La dracu’, Ryan. Îmi pare rău. N-am vrut. Ceilalți m-au convins s-o fac.

— Tacă-ți gura, dacă nu vrei să mă scoți din sărite.

Vocea lui Ryan este atât de puternică, încât mă face să tresar.

— M-am spălat pe mâini în ce te privește. Ai ales camionul greșit, amice. Tu și prietenii tăi va trebui să dați ochii cu Robert. Seth, scoate-l dracului din biroul meu.

După cele întâmplate în ultimele minute, tăcerea este discordantă. Nu l-am mai auzit pe Ryan vorbind cu cineva atât de agresiv. Mi-e greu să împac imaginea bărbatului din camera alăturată cu cea pe care o cunoșteam până acum.

Ryan mai lucrează la birou o vreme, iar eu rămân cuibărită în duș. Seth se întoarce repede și se așază probabil pe unul dintre scaunele libere. Aud frânturi din conversația lor, o conversație ca oricare alta între doi tipi care se cunosc de multă vreme. Vorbesc despre șansele echipei Texas Rangers de a ajunge în *play-off* și Ryan îl tachinează pe Seth din cauza tipei cu care se întâlnește. Urmează o discuție lungă despre berea artizanală și mai

că-mi vine să mă dau cu capul de pereți. Doar că nu pot să fac nicio mișcare.

În timp ce aștept să mi se ivească ocazia s-o șterg de-acolo, noul Ryan începe să se contureze tot mai clar în mintea mea. În afaceri trebuie să fii necruțător, mai ales dacă lucrezi de partea greșită a legii. Știam că era imposibil ca Ryan să fi avut asemenea succes fără să-și murdărească puțin mâinile. Dar dacă nu l-aș fi auzit cu urechile mele, nu l-aș fi crezut niciodată capabil să amenințe pe cineva că îi va tăia degetele unul câte unul. Metodele lui sunt barbare, dar par eficiente, fiindcă acel Freddie și-a turnat prietenii în doar câteva secunde. Mă bucur că i-am văzut și latura asta. Trebuie să știu cu cine am de-a face cu adevărat.

În cele din urmă, Ryan și Seth ies din birou. Aștept câteva minute înainte să trag ușor perdeaua. Îi zăresc pe fereastră, absorbiți de discuția cu un camionagiu care a oprit, așa că mă furișez pe același drum pe care am intrat, până ajung la mașina închiriată, în parcarea vecină.

Îmi verific telefonul și văd că am primit un mesaj de la vulcanizare, prin care mă anunță că mi-au reparat pana, și un alt mesaj, de la Ryan, trimis în urmă cu cincisprezece minute, în care mă anunță că întâlnirea lui se apropie de sfârșit și urmează să pornească spre casă. Îi răspund la mesaj continuând să-l privesc și îi transmit că voi lua eu ceva de mâncare pentru cină când mă întorc de la serviciu. După nici un minut, Ryan își scoate telefonul din buzunarul din spate. Se îndepărtează de tipii cu care vorbește, întorcându-le spatele, ceea ce înseamnă că este acum cu fața spre mine. Nu l-am văzut mai devreme, așa că sunt surprinsă cât de obosit pare. Slăbit. Degetele lui se mișcă peste ecran și, câteva secunde mai târziu, telefonul îmi zbârnâie în palmă.

Ryan: *Am avut o zi de rahat. Abia aştept să te văd.*

Mă străduiesc să ignor sentimentul pe care mi-l provoacă mesajul lui, amintindu-mi că se va întoarce acasă în seara asta îmbrăcat în costumul cu care a plecat dimineață și va *minți* în legătură cu motivul pentru care ziua lui a fost nasolă. Iar eu o să-i arăt chitanța de la vulcanizare și o să mă vait că mi-au umflat nota de plată.

Știu că minte. Oare el știe că și eu fac la fel?

CAPITOLUL 12

Îmi iau ceașca de ceai și cobor treptele care duc spre curtea din spate. Este una dintre acele zile în care cerul pare atât de mare și de albastru, încât nu poți să rămâi în casă. Ryan răstoarnă cu roțile în sus o mașină de tuns iarba care pare mai bătrână decât el, ca și cum ar fi gata să o supună unei intervenții chirurgicale.

— Care e diagnosticul? îl întreb în timp ce o analizează atent.

Ridică privirea și văd că are pe un obraz o dâră de vaselină.

— Acum îl stabilesc, îmi răspunde, privindu-și ceasul. Ora decesului: 10:45.

— Vrei să vin cu tine? îl întreb.

Și îi zâmbesc în felul meu unic.

— Întotdeauna, îmi răspunde. Lasă-mă câteva minute să mă spăl.

Ryan intră în casă și eu mă lungesc pe spate ca să privesc cerul. Au trecut câteva zile de când l-am spionat în depozit și cutia poștală este tot goală. Aseară, James și femeia aia au apărut iarăși în public. Potrivit postărilor de pe rețelele sociale, au vizitat o fabrică de bere artizanală și au ascultat o trupă locală foarte populară. Au bifat fiecare punct de interes din oraș.

Dispozitivul de hrănire pentru colibri atârnat în copacul de lângă terasă îmi atrage atenția și mă uit cum păsările bat din aripioare intrând și ieșind ca niște săgeți, ca să bea puțină apă. În fiecare dimineață, Ryan umple dispozitivul așa cum a făcut, probabil, și bunica lui.

Mamei i-ar fi plăcut la nebunie locul ăsta.

Am petrecut multe nopți gândindu-ne la casa de vis pe care ne-o vom construi într-o zi. Am ajuns să cred atunci că urăște rulota. Sau că îi este rușine de ea. Abia după ce am crescut, am înțeles că mama nu își dorea pentru noi doar un acoperiș mai mare deasupra capului. Își dorea un alt stil de viață. Un stil de viață în care să nu ne mai facem griji pentru ziua de mâine. Un stil de viață care să n-o mai oblige să se gândească ce se va întâmpla cu mine după moartea ei.

— Ești gata? întreabă Ryan din ușa terasei.

— Da.

Arunc o ultimă privire către păsări, apoi mă ridic repede și intru în casă după el, urmându-l spre ușa bucătăriei care dă spre garaj.

Străbatem încet culoarele magazinului Home Depot, în timp ce Ryan studiază atent fiecare mașină de tuns iarba, verificând recenziile pe mobil ca să se poată hotărî.

— Mă duc să mă uit la plante, îi spun după ce revine la cele trei mașini de tuns iarba pe care le studiază de douăzeci de minute.

— Ia un cărucior. Avem nevoie de ceva pentru veranda din față.

Își dezlipește cu greu privirea de la mașinăriile din fața lui și mă privește.

— Niște ferigi, eventual?

— Curgătoare? întreb eu.

Ridică din umeri, apoi încuviințează din cap, anunțându-mă că decizia îmi aparține, pentru că, în mintea lui, casa lui este și casa mea. Suntem întruchiparea cuplului conjugal. Nu mai lipsește decât să bem cafea la Starbucks și să ne ținem de mână.

Raionul de grădină este o insulă într-o mare de unelte, scânduri și componente electrice. Merg agale, trecând pe lângă ghivecele cu mușcate, petunii și panseluțe și mă gândesc ce flori aș planta în grădina din față dacă aș face într-adevăr ceea ce îmi doresc. Dacă aș apuca să le văd înflorind. Distrasă de cele mai frumoase hortensii roz pe care le-am văzut vreodată, lovesc cu marginea căruciorului meu căruciorul care vine din direcția opusă.

— Ah, îmi pare rău!

Și încremenesc când dau cu ochii de James și de femeia care mi-a furat identitatea.

— Hei, bună! spune ea. Mi se pare că ne-am cunoscut la petrecerea derby.

Sper că zâmbetul care mi se întinde pe față reușește să ascundă faptul că, în sinea mea, dau ochii peste cap. Îi salut pe amândoi, înclinând capul și spun:

— Da, așa este.

Dar dacă ea chiar nu știe cine sunt? Dacă a fost trimisă aici doar ca să simt amenințarea că pot fi înlocuită? Fiindcă tipa este foarte convingătoare. Foarte pricepută. Nu ezită nicio clipă, nici nu mă măsoară lung din priviri, ca pe o adversară. S-ar putea să fie încă în

faza în care așteaptă „setul de instrucțiuni”, dar oare asemănarea inconfundabilă dintre noi chiar nu i se pare tulburătoare? Deși părul meu este puțin mai închis la culoare, similitudinile sunt nefirești.

— De obicei, tata este cel care schimbă așternuturile mamei, dar fiindcă el este țintuit acum la pat, ne-am gândit să o facem noi în locul lui, mai ales că este o zi atât de frumoasă, spune James, arătând din cap spre plantele din căruciorul său.

— Ești fiu bun, răspund, abia reușind să-mi descleștez maxilarul.

— James, salutare, prietene! îl aud pe Ryan în spatele meu.

Vine în fugă și cei doi bărbați își strâng mâinile, apoi Ryan înclină din cap spre ea.

— Lucca.

Se uită la ea, apoi la mine și din nou la ea.

A observat și el asemănările.

Ryan își drege vocea și se întoarce spre mine, spunând:

— Mi-am ales o mașină și mi-o aduc ei la casă. M-am gândit să te ajut cu plantele.

James izbucnește în râs.

— La naiba, când am îmbătrânit atât de mult, încât să petrecem o zi frumoasă de primăvară grădinărind? Ar trebui să fim pe malul lacului, cu niște beri la gheață.

— Că bine zici, spune Ryan, dar știu că, dacă ar fi după el, ne-am petrece ziua în grădină și am lăsa lacul și berile pe mai târziu, după ce terminăm treaba.

— Data viitoare, spune James.

Discuția asta de complezență mai durează câteva minute, în timp ce noi două ne privim pur și simplu. Când încep să se îndepărteze, pun o mână pe brațul lui James și îl opresc.

— Știi la ce mă gândeam? Aveți planuri pentru diseară?

Îl privesc scurt pe Ryan, apoi întorc capul spre ei. Am lăsat-o cam mult să zburde în voie.

— Ne-ar plăcea să vă invităm la cină.

La auzul invitației, tipa radiază.

— Nu avem niciun plan. Venim.

Mă uit la ea.

— Abia aștept!

Alias: Izzy Williams. În urmă cu opt ani

Aceasta este prima misiune în care numele și trecutul meu false sunt fundamentate pe ceva. Am căutat chiar și pe Google noul meu nume, Isabelle Williams, pe scurt Izzy, și am constatat că am făcut parte din echipa de cross-country a liceului, care a concurat la o competiție statală în urmă cu câțiva ani. Într-o anumită măsură, în fotografia cețoasă de grup care însoțește articolul, semăn leit cu a treia fată din dreapta, o tânără cu păr blond și scurt, la fel ca peruca pe care o port acum.

Mă întreb câți oameni lucrează pentru domnul Smith. Nu doar cei trimiși în misiune, ca mine, ci și oamenii din culise, care modifică imaginile afișate de motoarele de căutare și creează identități din neant.

Singurul cu care am avut de-a face este Matt, dar organizația nu are cum să fie formată doar din el și domnul Smith.

Am avut multe de pregătit pentru această misiune. Am primit instrucțiuni cum să-mi ridic și să-mi prind părul natural sub perucă, fără să-mi las vreo șuviță descoperită. De asemenea, mi s-a cerut să aplic un strat gros de bandaj lichid pe vârful fiecărui deget, ca să nu las nicio amprentă în timp ce sunt aici. Trebuie să îl aplic o dată la două ore. Îmi frec degetele, încercând să mă obișnuiesc cu absența simțului tactil. Machiajul bine conturat și lentilele colorate de contact le-am adăugat din propria-mi inițiativă. Mama m-a învățat că doar câteva tușe de fond de ten pot schimba forma și aspectul întregii fețe – deși știu că ea ar fi vrut să folosesc aceste trucuri ca să-mi îmbunătățesc aspectul fizic, nu ca să devin de nerecunoscut.

Este prima zi de lucru pentru domnul Smith și trebuie să recunosc că sunt emoționată. Greg și Jenny Kingston știu că sunt noua bonă a fiului lor, Miles. În realitate, Greg ascunde în casa asta un lucru pe care și-l dorește șeful meu, iar eu am fost trimisă să i-l aduc.

Am primit, totodată, o mulțime de instrucțiuni despre cum să manevrez obiectele. De îndată ce pun mâna pe bunul după care m-a trimis, trebuie să îl duc într-un loc dinainte stabilit. Dacă sunt prinsă și nu mă aflu în posesia obiectului furat, e mai greu să mă aresteze.

Mă apropii de veranda din față, îmi netezesc cămașa și pantalonii scurți, apoi sun la ușă.

Greg îmi deschide imediat, de parcă m-ar fi așteptat. Poartă un costum gri și o cravată puțin mai închisă la culoare, iar tunsoarea lui pare neschimbată din copilărie. Are părul scurt și pieptănat într-o parte, fără nicio șuviță rebelă.

— Isabelle Williams? întreabă el, apoi mă măsoară din cap până-n picioare.

Sunt îmbrăcată conform instrucțiunilor. Pantaloni scurți kaki, care îmi ajung până la patru-cinci centimetri deasupra genunchiului, și un tricou polo roz. Arăt de parcă sunt pregătită să încep o nouă rundă de golf.

Întind mâna și el mi-o strânge energic.

— Așa este, domnule Kingston. Puteți să-mi spuneți Izzy.

El dă din cap și îmi face semn să intru. Își verifică ceasul pentru a doua oară de când a deschis ușa, apoi strigă spre scările interioare, care urcă în curbe pe lângă peretele foaierului.

— Jenny! A sosit!

Ridicăm amândoi privirea spre etaj, așteptând-o pe Jenny.

Care nu apare.

Greg o strigă iarăși cu glas tunător și iarăși așteptăm.

E iritat. Și ușor stânjenit.

— Scuză-mă o clipă, îngaimă el și pleacă.

Urcă două trepte odată și, peste câteva secunde, se face nevăzut.

— Tu ești noua bonă?

Mă întorc pe călcâie și îl văd pe Miles. Stă în mijlocul ușii care dă în sufragerie și, în cele din urmă, în bucătărie, conform planurilor pe care le-am studiat.

Pornesc încet spre el, mă opresc la câțiva metri distanță și mă ghemuiesc până la nivelul lui.

— Da. Pe mine mă cheamă Izzy. Pe tine cum te cheamă? îl întreb, deși știu deja.

Știu cam totul despre el.

Când am acceptat să lucrez pentru domnul Smith, Matt mi-a dat un dosar cu toate detaliile despre această familie. Miles are cinci ani, este singur la părinți, iar eu sunt a patra lui bonă pe anul acesta.

Își bagă din nou degetul mare în gură de îndată ce îmi spune cum îl cheamă, deși pare cam mare pentru

treaba asta.

Arăt spre tricoul lui.

— Iron Man este eroul meu preferat.

Își întinde tricoul și se uită în jos de parcă ar trebui să-și amintească cu ce este îmbrăcat. Pe tricoul lui, toate personajele Marvel sunt pe poziții de luptă.

— Mie îmi place Hulk. Pentru că distruge chestii, spune mârâind și strângând pumnii.

Dau să îi pun altă întrebare, dar mișcarea pe care o auzim dinspre scară ne atrage atenția.

Greg a găsit-o pe Jenny și o trage de mână după el. La ultima treaptă, e cât pe ce să se împiedice, ca și cum n-ar fi observat că nu le-a coborât pe toate.

— Izzy, ea este soția mea, doamna Kingston.

Felul cum o strânge de braț pare să fie singurul lucru care o ajută să se țină pe picioare.

Jenny se uită la mine și zâmbește mecanic.

O altă informație pe care o știu: lui Jenny îi place să ia Xanax dimineața, să bea Chardonnay după-amiaza și o votcă sau trei seara.

Întind mâna și ea mi-o strânge cu amândouă mâinile.

— Izzy, mă bucur să te cunosc!

Strânsoarea ei se prelungește mai mult decât îmi face plăcere, dar, din fericire, Miles se apropie și îi atrage atenția.

— Aici erai, dragul meu? Ai luat micul-dejun?

Miles dă din cap, dar nu spune altceva.

— Bine, gata, eu trebuie să plec la birou, spune Greg și se întoarce spre mine. Miles rămâne în grija ta. Programul lui e lipit pe frigider și ai numărul meu în partea de jos. Poate să-ți facă turul casei și să-ți arate unde sunt lucrurile de care ai nevoie. Mă întorc acasă la șase.

Îi ciufulește părul lui Miles și face stânga-mprejur, pornind spre ușă. Nu își ia rămas-bun de la Jenny, nici măcar nu se uită la ea.

Noi trei rămânem stingheriți în foaier câteva secunde, până când Jenny se apleacă și îl sărută pe Miles pe obraz, apoi îmi zâmbește larg și urcă scara.

— Vrei să-ți arăt casa? întreabă Miles.

— Da, te rog, îi spun, urmându-l pe ușa prin care a intrat mai devreme.

Mama spunea că voi recunoaște viața pe care trebuie să o am. Mă uit prin casă și mă gândesc ce aș simți dacă identitatea mea ar fi reală și chiar *aș fi* Izzy Williams, studentă și dădaca lui Miles Kingston.

Un lucru e sigur: viața asta nu-i de mine.

Au trecut cinci zile și tot nu am descoperit ce caut.

Am descoperit în schimb că Miles conduce gospodăria. El știe când sosește menajera, știe unde sunt păstrați banii pentru ca ea să poată face cumpărăturile săptămânale și știe când Jenny trece de la pastile la băutură. Când începe să curgă vinul, încep să curgă și lacrimile și ne facem nevăzuți.

Cu Miles este melancolică, dar cu mine se poartă aproape răutăcios. În prezența lui Greg, este toată un zâmbet, dar la câteva secunde după ce pleacă, scoate imediat ghearele. Nu mă vrea în casa ei. Nu vrea să petrec timp cu fiul ei. Dar este prea beată și prea drogată ca să poată schimba ceva.

Eu și Miles ne jucăm cu Lego. Construim forturi. Cântăm. Și eu caut, caut și iar caut.

Pe zi ce trece, misiunea mea e tot mai grea, recunosc. Pentru că, de îndată ce voi lua obiectul după care am fost trimisă aici, trebuie s-o șterg. Și cine-o să aibă grijă de Miles?

Dar e periculos să gândesc așa. Nu-mi rămâne decât să adaug în fiecare zi câte o cărămidă la zidul interior care, sper eu, o să mă protejeze de sentimentele pe care le am pentru acest copil blond cu ochi albaștri, mult prea matur pentru vârsta lui.

În ziua a opta, reușesc să intru în dormitorul lui Jenny.

În sfârșit.

Rareori am acces în această parte a casei, fiindcă Jenny este aproape tot timpul aici. De fiecare dată când iese din camera ei, Miles se ține de mine ca scaiul. În acest moment, Miles trage un pui de somn și Jenny stă cufundată în cadă. Ne desparte doar o ușă subțire.

Habar n-am dacă o să stea acolo câteva ore sau câteva minute. Dar nu-mi permit să ratez ocazia doar pentru că nu știu la ce să mă aștept.

Umblu prin cameră, cercetând atent. Caut un stick de memorie, identic cu cel din buzunarul meu pe care îl voi lăsa în schimb. Există o mulțime de locuri în care poți ascunde un obiect atât de mic. Am căutat fără succes peste tot în biroul lui Greg. Aș scotoci și dulapul lui cu șosete dacă aș ști că își ascunde acolo obiectele de valoare.

Am început să cred că, doar pentru că planurile casei nu menționează prezența unui seif încorporat, asta nu înseamnă că nu și-au construit unul după ce au cumpărat locuința, așa că, în acest moment, fix asta caut, pentru că nu vreau să eșuez în prima mea misiune.

Mai multe bijuterii ale lui Jenny zac împrăștiate neglijent pe biroul antic delicat. Sunt piese rafinate și îmi imaginez că extrag pietrele prețioase din montură, calculând cât aș încasa pe fiecare.

Dar nu de asta sunt aici, așa că îmi impun să nu mă ating de ele.

Deschid fiecare sertar și scotocesc prin toate cotloanele. Camera este suficient de mare încât să aibă o zonă de relaxare amenajată într-un colț, lângă ușa care dă spre baie. Mă furișez în acest spațiu și rămân perfect nemișcată în timp ce o ascult pe Jenny, care cântă fals în cadă.

Portretul familiei Kingston atârnat pe perete înfățișează un trio perfect, care nu reflectă deloc realitatea vieții din această casă. Sunt convinsă că Jenny a distribuit fotografia pe rețelele sociale ca să-i facă pe toți să creadă că lucrurile sunt la fel de roz precum sugerează fotografia. Trag de colțul ramei, la fel cum am făcut cu toate tablourile din casă și aproape că țip de bucurie când se deschide, dezvăluind un mic seif încorporat în perete. Trag de mâner, dar nici nu se clintește.

Privesc tastatura cu zece cifre și mă trec toate transpirațiile. Știu să fac multe, dar chiar nu mă pricep să sparg seifuri. Scot telefonul primit de la Matt strict pentru urgențe.

Și asta-i o urgență.

Din fericire, răspunde după primul țârâit.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, șoptesc eu. Am găsit un seif. Are o tastatură și sunt presată de timp. Ce trebuie să fac?

— Fă o poză și trimite-mi-o.

Fac ce mi se cere și aștept să primească fotografia.

— E simplu. Nu pare conectat la un sistem de alarmă. Încearcă un număr din patru cifre și vezi ce se întâmplă.

Tastez 2580, pentru că am citit cândva că acesta este cel mai folosit cod de acces, fiind singura combinație verticală de patru cifre posibilă.

— A scos un bip și s-a aprins o dată luminița roșie.

Matt tace preț de câteva secunde, apoi spune:

— Încearcă ziua de naștere a copilului.

Am reținut toate datele importante din setul de instrucțiuni pe care l-am primit înainte să încep misiunea și nu am nicio problemă să îmi amintesc ziua de naștere. Tastez 1710. 17 octombrie.

— Un bip și două lumini roșii.

— La naiba, izbucnește Matt la celălalt capăt al firului. Pun pariu că este genul de sistem care blochează definitiv ușa dacă greșești a treia oară. Probabil se resetează după un timp. Eventual, douăzeci și patru de ore. Rămâi pe fază și încearcă din nou mâine.

Și pune capăt convorbirii.

Mă dezumflu. Trebuie să scap din casa asta. Mi se pare că Jenny se pregătește să iasă din cadă și încremenesc, dar apoi o aud cântând aceeași melodie stupidă pe care o fredonează de două zile. Deschide robinetul, fiindcă, foarte probabil, de când stă acolo, apa din cadă s-a răcit.

Privesc tastatura și trec în revistă datele și numerele importante din dosarul Kingston. Apoi mă gândesc la Greg. Este clar că îl iubește pe Miles, chiar dacă nu este un tată foarte implicat. Îi trimite mesaje în cursul zilei, întrebându-l cum se simte și, în general, pare interesat să vorbească cu Miles când ajunge seara acasă. Totuși, codul nu este ziua lui de naștere.

Jenny scoate un hohot de râs. Cine știe la ce se gândește stând în cada aia?

De ce nu i-a dat Greg papucii până acum? Are destui bani încât să angajeze oricâte ajutoare are nevoie. Vorbește cu Jenny doar dacă n-are încotro, deși, în unele momente, l-am surprins că o privește cu tristețe. Expresia lui sugerează că încă o mai iubește, deși urăște persoana în care s-a transformat. Oare codul să fie ziua ei de naștere? Data căsătoriei lor? Greg încearcă să ascundă asta, dar în fiecare noapte doarme în camera de oaspeți și, lângă pat, există o singură fotografie. Cu el și Jenny. Sunt

tineri și zâmbesc fericiți, îmbrățișați strâns, el având tâmpla lipită de a ei. În spatele lor, cerul este luminat de artificii. Cel mai probabil, fotografia a fost făcută la prima lor întâlnire, la picnicul din 4 iulie organizat la un club country.

Privesc lung tastatura, îmi țin respirația și tastez 0407. Urmează câteva secunde în care nu se întâmplă nimic, apoi luminița clipește verde și aud ușa deblocându-se.

Respir din nou și îmi vine să chiui de bucurie. Am reușit!

Deschid ușa și singurul lucru din seif este stickul de memorie cu capac albastru, identic cu dispozitivul virusat pe care îl scot din buzunar și îl pun în locul lui. Stickul o să compromită definitiv orice computer în care este introdus. Greg o să se panicheze și o să se întrebe ce a mers prost, fără să-i treacă prin minte că dispozitivul a fost înlocuit.

În timp ce fac schimbul, aud din nou hohotul de râs al lui Jenny, dar de data asta mult mai aproape. A ieșit din baie și mă privește lung.

— Te-am văzut cum te-ai furișat prin casa mea toată săptămâna.

Rostește poticnit cuvintele și ține ochii pe jumătate închiși. Pe dușumeaua din lemn de esență tare, apa care se scurge de pe trupul ei gol, vizibil prin halatul deschis, formează o băltoacă.

Nu-i bine. Nu-i bine deloc. M-a luat ca din oală.

— Nu e ce crezi, spun eu.

Se clatină și scoate un hohot strident.

— Ba sigur că este. E fix cum spun eu.

Jenny se năpustește spre mine cu mâinile întinse, de parcă ar vrea să mă înhațe sau să mă lovească, dar se împiedică de șnurul atârnând al halatului și se prăbușește înainte să o pot prinde. Se lovește cu capul de podea, cu un trosnet puternic și un firicel de sânge izvorăște de sub părul ei blond. Își pierde cunoștința.

— La dracu', spun în șoaptă, îngenunchind lângă ea.

Îmi lipesc degetele de gâtul ei ca să-i verific pulsul.

Îl sun din nou pe Matt.

— Am luat obiectul, îi spun imediat ce-mi răspunde. Dar m-a prins soția lui. E beată, s-a împiedicat și a căzut. Are o rană deschisă la cap.

— A murit? întreabă cu glas liniștit.

— Nu. Dar are nevoie de ajutor. Să sun la 112?

— Ca să le spună polițiștilor că te-a prins furând? izbucnește Matt. Pleacă dracului de acolo și adu stickul.

— Dar cu Miles cum rămâne?

Deși nu e mare iubire între mine și Jenny, băiețelul ei merită o soartă mai bună.

— Pleacă acum! Nu trebuie să te prindă acolo. Kingston nu poate pune mâna pe tine după ce pleci.

Matt urlă atât de tare, încât se aude ecoul care se formează în încăperea lui.

— Mișcă-ți fundul din casa aia.

Și închide telefonul.

Mi-e frică să o ating din nou. Oare s-o las așa? Și să-l las pe Miles în voia sorții? Dar dacă rămân, risc să ajung la închisoare. Mă vor acuza de furt. Ba mai mult, s-ar putea să mă acuze că eu am împins-o.

Scot celălalt telefon din buzunar, telefonul pe care mă sună Greg ca să afle ce face Miles. Telefonul pe care îl pornește doar după ce intru în casa familiei Kingston.

— Alo, răspunde Greg.

— S-a întâmplat ceva. Am urcat la etaj ca să-i spun doamnei Kingston că am o urgență de familie și că trebuie să plec imediat, dar am găsit-o inconștientă pe podea. Cred că a căzut. Miles doarme pe canapeaua din camera de joacă. Trebuie să veniți acasă. Eu am propria mea urgență de familie, așa că nu pot rămâne.

— Stai puțin…

Dar am închis deja telefonul. Arunc stickul fals în seif, încui ușa și aranjez fotografia la loc. Miles este singurul motiv pentru care îmi asum acest risc.

N-are decât să sune Greg la 112. Să vină acasă și să se ocupe el de toată treaba asta. Trebuie să am încredere în numele meu fals, în pașii pe care i-am făcut ca să-mi ascund identitatea. Cobor scările și mă uit la Miles pentru ultima oară. Mutrișoara lui este cufundată în somn, iar în mâna lui mică ține strâns lebăda origami pe care l-am învățat s-o facă, așa cum și eu am învățat de la mama. Este în siguranță. Tatăl lui va sosi curând. Miles nu este problema mea.

Ies în fugă pe ușa din spate și mă furișez pe lângă casă până când ajung pe stradă și urc repede în mașina primită de la Matt pentru misiunea asta. În timp ce ies din cartierul securizat cu barieră, o ambulanță trece pe lângă mine, urmată de o mașină de poliție.

Țin capul în jos și conduc în limitele legale. Oare ghereta paznicului are camere de filmat? O să aibă un cadru cu mine în mașina asta? Și în cât timp vor începe polițiștii să mă caute?

Am nevoie de zece minute ca să ajung la AAA Bail Bonds. Mi s-a spus să nu mă mai întorc niciodată acolo, dar e clar că asta nu-i o situație normală.

Matt se plimbă pe stradă ca un leu în cușcă, așteptându-mă.

Îmi smucește portiera înainte să opresc complet.

— Ce dracu' ți-a luat așa mult?

Mă trage din mașină și aproape că mă târăște după el în clădire. Ne oprim abia când ajungem în biroul lui.

— Am venit cât am putut de repede, îi spun dându-i stickul și pun pe masă telefonul pe care l-am folosit pentru apelurile cu Greg.

Nu îi spun despre ultimul apel – pe care l-am șters din memoria telefonului înainte să-l închid, în caz că vrea să mă verifice.

Mă întreb dacă Miles s-a trezit și a găsit-o pe Jenny înainte să ajungă tatăl lui acasă.

Nu. Nu trebuie să mă gândesc la el.

Matt ține stickul de memorie în palmă și butonează telefonul. Citește ceva și tresare când acesta începe să sune.

— Da.

Se uită la mine, sfredelindu-mă cu privirea, apoi îmi dă telefonul.

Ezit doar o secundă înainte să i-l iau din mână.

— Alo, spun în șoaptă.

— Raportează-mi toate evenimentele din după-amiaza asta. Și nu omite nimic.

Dispozitivul de modificare a vocii ascunde furia pe care o simt în glasul domnului Smith.

Îi spun totul, inclusiv cum am descoperit codul seifului. Totul, cu excepția apelului către Greg.

— Te simți vinovată pentru că ai lăsat-o pe Jenny Kingston sângerând pe podea.

Nu este o întrebare și cu toate astea răspund.

— Da.

— Era doar o chestiune de timp. Dacă nu se întâmpla azi, se întâmpla mâine sau poimâine. Și-a făcut-o cu mâna ei.

Tac. Poate că are dreptate, dar nu pot să nu mă gândesc că nu ar fi pățit nimic astăzi dacă nu aș fi fost în camera ei, scotocind prin seif. Ar fi ieșit din baie și s-ar fi băgat în pat, așa cum face o dată la două zile, din câte am văzut. Prin urmare, dacă i-a *reușit* astăzi chestia asta, este doar vina mea.

— Da, știu, îi răspund.

— Ți-ai făcut treaba, dar ai fost neglijentă. Ai riscat cu seiful. Și ai lăsat-o pe bețiva aia să te surprindă. Poți mai mult de-atât.

Și are dreptate. Chiar pot mai mult. Ar fi trebuit să observ că nu mai fredona. Ar fi trebuit să îi aud pașii împleticiți pe pardoseala băii. Ar fi trebuit să aud când a răsucit clanța.

— Ce-ai fi făcut dacă nu s-ar fi împiedicat? mă întreabă el.

— Nu știu, răspund eu repede.

Și acesta este adevărul. Ce măsuri aș fi luat ca să-mi scap pielea? Probabil că nu voi ști niciodată.

— Hai că răspund eu în locul tău. Ai fi făcut tot posibilul ca să scapi și să salvezi misiunea. Pentru că asta este obligația ta, nu uita niciodată. Nu faci parte din familia aia. Nu este viața ta. Nu este lumea ta. Ești doar o fantomă pentru ei. Pe oamenii ăia îi doare în cur de tine și pe tine trebuie să te doară în cur de ei.

Tac și îl las să se descarce. Îi simt cuvintele ca un cuțit în piept.

— Te urmăresc de mult. Ai ajuns atât de departe de una singură pentru că ai multe calități și gândești repede. Ai o intuiție înnăscută, care nu poate fi dobândită prin învățare. Acesta este talentul tău. Un talent pe care astăzi era să-l irosești. Înțeleg de ce, atunci când ai găsit seiful, ai simțit nevoia să-l suni pe Matt și să-i ceri ajutorul, dar *apelul este o soluție in extremis.* Să ceri ajutorul este un handicap. Am nevoie de oameni care să poată rezolva problemele fără asistență, pentru că n-o vor primi întotdeauna. Femeia aia s-a furișat pe la spatele tău pentru că grija ta era să îți termini treaba cât mai repede și să ceri ajutorul lui Matt. Ar fi trebuit să faci un pas în spate. Să te informezi despre seif. Să afli cum îl poți deschide fără cod. Nu să renunți la identitatea falsă dând telefoane, în timp ce nenorocita aia era în cadă, la doi pași de tine.

Din cauza vocii distorsionate, cuvintele lui vulgare sună și mai obscen. Nu mă așteptam la un astfel de

discurs de „încurajare”, dar, în mod surprinzător, este tocmai discursul de care am nevoie. Are perfectă dreptate. M-am grăbit să termin treaba. Fiindcă nu mai voiam să mai treacă o zi și să mă atașez și mai tare de Miles.

De-acum înainte, trebuie să mă străduiesc mai mult. *Voi fi* mai bună. A fost o lecție dură.

Adevărul pe care mi-l aruncă în față este nimicitor. Chiar dacă îmi voi aminti toată viața de misiunea asta și de Miles, el mă va uita cu siguranță. Totuși, domnul Smith se înșală într-o privință. Nu sunt doar o fantomă care trece prin viața familiei Kingston.

Sunt o fantomă în propria mea viață.

Singura persoană căreia îi pasă de mine sunt eu. Singura care are grijă să scap cu viață.

Sunt pe cont propriu.

Într-un târziu, îmi spune:

— Vei primi în cont banii pentru finalizarea cu succes a misiunii. Instrucțiunile pentru următoarea misiune vor fi livrate în cursul săptămânii. Ia-ți câteva zile libere ca să-ți faci bagajul, fiindcă vei fi relocată. Nu putem risca să dai nas în nas cu soții Kingston.

— Am înțeles, domnule.

— Ambulanța a preluat-o deja pe doamna Kingston și, chiar în momentul ăsta, poliția îl interoghează pe domnul Kingston. Data viitoare când îți cer să-mi raportezi totul, nu lăsa niciun detaliu deoparte, fir-ar a dracului de treabă.

Inspir adânc și țin aerul în plămâni până simt o ușoară arsură în piept și mă ia amețeala. Las aerul să iasă cu un ușor șuierat și spun în șoaptă:

— Data viitoare o să mă descurc mai bine. Fără greșeală.

Apoi adaug în gând: *Și n-o să mă mai implic niciodată emoțional într-o misiune.*

— Fără greșeală, repetă el.

CAPITOLUL 13

În prezent

Cina din seara asta va fi foarte diferită de cea de acum câteva săptămâni. Nu mai așez masa în sufragerie, ci pe terasa din spate, fiindcă e vreme frumoasă și țânțarii nu-și fac încă de cap. Ryan ia berea și vinul pe care le-am cumpărat mai devreme și le pune la răcit în frapiera galvanizată gravată cu numele *Sumner*. A primit frapiera de la Sara, la ultima lui aniversare. Dacă am învățat un lucru de-a lungul timpului, acesta este că, după părerea sudiștilor, cele mai frumoase cadouri sunt cele personalizate.

James și femeia aia sosesc exact când Ryan aprinde grătarul.

Îi salutăm în timp ce urcă scara scurtă a terasei. Ryan ia unul dintre baxurile de douăsprezece sticle pe care le cară James, iar ea îmi întinde un platou acoperit cu folie de aluminiu și spune:

— Știu că ne-ai zis să nu aducem nimic, dar eu și mama lui James am făcut prea multe negrese în după-amiaza asta.

Ridic un colț al foliei și trag cu ochiul înăuntru.

— După cum miros, cred că sunt delicioase.

Îmi și imaginez postarea pe care doamna Bernard a încărcat-o deja pe Facebook.

— Cum se simte tatăl tău? Îl mai doare piciorul? îl întreabă Ryan pe James, în timp ce-și strâng mâna.

— E din ce în ce mai bine, răspunde James. Sau, cel puțin, a învățat să nu se mai vaite.

Femeia izbucnește în râs și îi dă un ghiont lui James.

— Termină. Este un pacient mult mai bun decât ar fi fiu-său, spune ea și se întoarce spre mine. Acum, fiindcă nu poate ieși din casă, joacă toată ziua poker. A epuizat deja lista de prieteni dispuși să piardă bani pentru el.

Își pune ușor mâna pe brațul lui Ryan.

— Sunt convinsă că i-ar plăcea să treci pe la el. Să pierzi câteva partide ca să-i întreții buna dispoziție.

Nici n-au ajuns bine, și uite cum cei doi bărbați îi sorb fiecare cuvințel.

— Ryan e oricum varză la poker! spune James.

Râd doar atât cât să par sinceră, apoi le fac semn să ia loc la masă, în timp ce Ryan pune în frapieră o parte din berea adusă de James.

— Mă întorc într-o secundă, spun și intru să aduc aperitivele pe care le-am pregătit mai devreme.

După ce mă așez, trag aer în piept și observ totul cu atenție. Este o noapte superbă și o vreme cu care Louisiana e rareori binecuvântată: caldă, fără umiditate, iar vântul adie ușor. E păcat să ratez o seară atât de frumoasă ca să-mi văd de obligațiile profesionale.

Conversația curge ușor, băieții vorbind cel mai mult. Ea pare să abordeze situația în aceeași manieră ca și mine: ascultă și învață.

— Am acaparat discuția, spune râzând Ryan după un timp, apoi se întoarce spre ea. Mi-ar plăcea să aflu mai multe despre noua noastră musafiră în Lake Forbing.

— Da, n-am avut ocazia să vorbim la petrecerea derby… Lucca.

Îmi vine greu să-i rostesc numele cu voce tare. Numele meu. Aproape că simt un gust amar pe limbă, exact cum m-am așteptat.

Ea ridică din umeri și îi zâmbește afectuos lui James.

— Nu am prea multe de spus despre mine. L-am cunoscut pe James în urmă cu câteva luni, în Baton Rouge. Lucrez pentru o firmă de asigurări și am fost trimisă în oraș ca să evaluez daunele făcute de tornadă toamna trecută.

— Da, a făcut prăpăd, spune Ryan. Am câțiva clienți acolo. Au fost distruse o mulțime de case.

— O adevărată tragedie, spune ea, strecurându-și mâna în palma lui James. Te face să apreciezi mai mult ce ai.

Îmi dau toată silința să zâmbesc frumos și să par atentă la discuție.

— Asta înseamnă că te muți din oraș în oraș, pe urmele catastrofelor? o întreb.

Tresare.

— Cam așa ceva. Mi-e greu uneori. Dar am și perioade de pauză între deplasări, de exemplu acum. Nu trebuie să plec nicăieri, iar de hârțogăraie mă pot ocupa de oriunde.

Îl privește din nou drăgăstos pe James și îi strânge mâna, dar el n-o observă, preocupat să golească sticla de

bere pe care o ține cu cealaltă mână.

E tare tipa. Iar povestea ei e beton. Felul în care o livrează este impecabil. Expresiile ei faciale îi oglindesc emoțiile. Sunt impresionată.

James, pe de altă parte, are nevoie de ceva mai mult antrenament, deși sunt aproape sigură că este un simplu pion. Ea este foarte cizelată, pe când el pare pe marginea prăpastiei. În împrejurări normale, un astfel de cuplu ar fi de neimaginat.

Am fost și eu în locul ei. Am forțat nota de dragul misiunii. Faptul că ea continuă să se uite la el de parcă ar fi rupt din soare mă face să o respect mai mult decât îmi doresc.

Se întoarce spre mine și spune:

— James mi-a spus că nu locuiești de mult aici, Evie. Ce te-a adus în Lake Forbing?

— Ah, am umblat de colo-colo o vreme. Părinții mei au murit într-un accident de mașină acum câțiva ani și am simțit nevoia să schimb peisajul.

Îmi mușc buza de jos și arunc o privire spre Ryan – îmi afișez vulnerabilitatea o clipă, apoi mi-o ascund repede. El se apropie de mine și își lasă mâna pe coapsa mea.

— Am ajuns întâmplător aici și m-am îndrăgostit de locul ăsta. Orășelele liniștite sunt slăbiciunea mea, spun râzând nervos. Aa, și tipii frumoși care se pricep să repare chestii minore la mașini.

Ryan chicotește.

— Pentru treburi mai complicate decât o pană, am nevoie de întăriri.

Ea se aplecă în față, toată numai zâmbet.

— Dacă tot vorbim de orășele liniștite, cine-i colega ta de facultate din Eden despre care mi-ai spus, Evie? Sunt sigură că o cunosc sau măcar pe cineva din familia ei. Ar fi și imposibil pentru un oraș atât de mic.

Jigodia.

Îi zâmbesc la fel de larg.

— Regina West. Are o soră mai mică, Matilda, și un frate mai mare, Nathan, pe care cred că l-ai cunoscut. Am stat la ea acasă atunci, dar nu mai țin minte strada sau cartierul.

Să vedem acum cât de e de pricepută și cât de minuțioase au fost informațiile pe care le-a primit despre mine. Regina West este o fostă colegă de școală, dar

familia ei s-a mutat din oraș în clasa a șaptea. Am fost prietene apropiate când eram mici și vreau să văd cât de multe știe domnul Smith despre trecutul meu. Nathan s-a întors în Eden în urmă cu vreo cinci ani, după ce a terminat facultatea de medicină, și și-a deschis acolo o clinică. Nu sunt mulți medici de familie în zonă, așa că este foarte cunoscut și respectat în comunitate.

Se încruntă, străduindu-se parcă să găsească răspunsul.

— Îmi sună cunoscut numele…

Pierde șirul cuvintelor, lăsând fraza neterminată.

Nțț. 1-0 pentru mine. E clar că nu s-a documentat pe cont propriu și s-a bazat doar pe informațiile primite de la domnul Smith. Înainte să se mute din oraș, am fost prietenă de nedespărțit cu Regina și dacă relația noastră ar fi fost descoperită, ar fi trebuit să știe cine este Nathan. Presupun că domnul Smith nu a aflat nimic despre viața mea de dinaintea liceului.

— Ești stabilită în Eden, deci? întreabă Ryan. Cum se face că firma ta te trimite atât de departe în delegații?

— Acum locuiesc în Raleigh. Eden este un loc minunat, doar că foarte mic, înțelegi? spune ridicând din umeri și privindu-mă de parcă aș fi de acord cu ea. Firma duce lipsă de personal, așa că trage de noi cât poate. Mă trimite oriunde este nevoie de mine.

— Voi două, fetelor, vă mutați cam des, spune James râzând zgomotos. Evie, acum, dacă te-ai mutat cu Ryan, presupun că ai de gând să rămâi pe-aici un timp. Ai terminat cu umblatul de colo-colo? Sau ești doar în trecere?

— James, o pui într-o postură dificilă.

Vocea lui Ryan este ușor mușcătoare, amintindu-mi de tonul lui din urmă cu câteva zile, în biroul din Glenview.

Ea îl strânge pe James de mână suficient de puternic încât să scoată un „Au!” de la el.

— Credeam că vrei să afli dacă rămâne, îi șoptește James pe sub mustață.

Mda, deci el nu lucrează pentru domnul Smith. Este complet pe dinafară în toată treaba asta și ea ar face bine să-și strunească pionul.

— Bună întrebare, răspund, ignorând ultimul lui comentariu. Nu aș fi acceptat să mă mut cu Ryan dacă aveam de gând să plec.

Ryan își plimbă ușor degetul mare pe piciorul meu și îmi dau seama că este mulțumit de răspuns.

— După ce va vedea ce planuri am pentru grădina de legume și seră, nu mai pleacă ea nicăieri. Este o treabă de două persoane, așa că nu mă poate lăsa baltă.

Îmi îndrept atenția spre el.

— Vrei să îți faci grădină?

Încuviințează încet din cap și zâmbetul i se lărgește.

— Nu.

Și adaugă după o scurtă pauză:

— Vreau să *ne* facem grădină. Mi-ai spus că ți-ai dorit asta dintotdeauna.

Roșesc sincer și tare mi-aș dori ca acest moment să fie doar al nostru.

Dar ea se apleacă spre noi și destramă vraja dintre mine și Ryan:

— Îmi arăți, te rog, unde e toaleta, Evie?

Ryan s-a ridicat deja de pe scaun.

— Te conduc eu. Oricum trebuie să aduc carnea. Dacă n-o punem acum pe grătar, se face dimineață.

Intră în casă pe urmele lui și știu că va profita de ocazie ca să scotocească prin lucrurile noastre. Fix asta aș face dacă aș fi în locul ei și, cel mai important, *fix asta vreau să facă*. I-am lăsat ceva la îndemână ca să aibă ce să îi raporteze domnului Smith. Este un joc periculos, dar vreau ca domnul Smith să joace cu toate cărțile pe masă. M-am săturat de surprize.

Partea interesantă a acestei situații este că nu-mi dau seama dacă știe că sunt în misiune, la fel ca ea. Sau dacă mă lucrează ca pe o țintă care habar nu are de nimic? Oare în setul ei de instrucțiuni scria că referirea la Eden, Carolina de Nord, m-ar putea face să cedez?

— James, cum vrei să gătesc friptura ta? strigă Ryan, întorcându-se pe terasă cu un platou de carne marinată și purtând un șorț pe care scrie: *Nu trebuie să mă săruți, dar poți să-mi aduci* o *bere.*

— În sânge, răspunde el și se apropie de grătar.

Sorb din paharul cu vin și îi las femeiiăleia câteva minute să scormonească prin lucrurile mele, apoi mă ridic de la masă.

— Ai uitat legumele. Mă duc eu după ele.

Ryan îmi face semn din cap și se întoarce cu fața spre James.

Intru în bucătărie, așteptând s-o găsesc acolo, dar încăperea e goală. Mă uit la ceas. Durează prea mult.

Mă îndrept tiptil spre scări. În clipa când ajung sus, ea iese din baia de la etaj.

— Îmi era teamă să nu te fi rătăcit, spun eu.

Scoate un țipăt și tresare ușor, ducând mâna la piept.

— Ah, nu te-am văzut!

Apoi expresia i se schimbă și își reia zâmbetul înduioșător.

— M-am lăsat furată de fotografiile de familie de pe casa scării și am ajuns până sus! Ryan era adorabil în copilărie!

Mă uit la fotografiile cu pricina și trebuie să-i dau dreptate. Era o scumpete de băiat. Și trebuie să adaug că ea merită puncte bonus pentru felul cum s-a scos basma curată. E un pretext bun.

Pornește spre scări și așteaptă să cobor prima, dar fac un pas în lateral.

— Ne vedem jos. Trebuie să iau ceva din cameră.

Ezită o fracțiune de secundă, apoi trece pe lângă mine zâmbind. După ce dispare din peisaj, intru în dormitorul nostru, aflat la capătul holului. Există un singur lucru pe care îl putea găsi și sper că l-a descoperit.

Mă duc la masa de toaletă și deschid sertarul. Deasupra unui teanc de hârtii, am pus cu grijă două pixuri și un creion pe care trebuia să le dea deoparte dacă voia să citească ce scrie în ele. E limpede că a făcut asta. Închid sertarul și cobor.

Mă întorc afară cu tava de legume pe care i-o dau lui Ryan, apoi aprind lumânările puse din timp prin curte, fiindcă soarele a apus complet.

— Mai am puțin și termin, spune Ryan.

Dau din cap și spun:

— Perfect. Mă duc să aduc restul din bucătărie.

În scurt timp, Ryan ne pune în farfurii fripturile și câte o porție de legume la grătar. Eu așez în centrul mesei pâinea cu usturoi și un bol mare cu salată.

— Totul arată delicios, spune ea. Sunteți maeștri.

Tai o bucățică de friptură și o bag în gură, mestecând-o încet.

— Ne place să avem oaspeți, spun, trăgând cu ochiul la Ryan.

Îmi zâmbește cu subînțeles, fiindcă știm amândoi foarte bine că i-au trebuit două săptămâni ca să mă

convingă să organizăm cina precedentă.

— Voi cât mai rămâneți în oraș? întreabă Ryan.

Femeia se uită la James, de parcă n-ar cunoaște răspunsul.

— Încă vreo două-trei săptămâni, spune el. După ce tata se va descurca cât de cât singur, ar trebui să plec.

— E bine că poți lipsi atât de mult de la serviciu, spune Ryan și ia o înghițitură de bere.

Mai devreme în cursul după-amiezii, mi-a vorbit despre problema asta. Se teme că James se află în oraș din cu totul alte motive. Fiindcă, dacă și-a refăcut viața și are într-adevăr o slujbă, atunci se pune întrebarea: de unde are atât de mult timp liber?

— Avantajul lucrului de pe laptop, spune James râzând. Pot munci de oriunde.

— Cu ce te ocupi, James? îl întreb.

El se uită la ea, de parcă ar fi singura care știe răspunsul. Și ea se uită la el, privindu-l cu o expresie prin care îi transmite să nu facă vreo gafă.

În cele din urmă, James întoarce fața spre noi.

— Lucca mi-a găsit un loc de muncă în compania ei. Lucrez pentru ea.

Dacă nu ar fi spus-o pe un ton atât de abătut, ar fi părut mai convingător. Dar în loc să ne facă să credem că sunt egali pe plan profesional, ne gândim acum că este un caz social.

Ryan nu a fost încântat când i-am invitat la cină. A tot umblat prin garaj o oră întreagă, apoi și-a petrecut restul după-amiezii ascunzând obiectele de valoare ușor de șterpelit, inclusiv bijuteriile și medicamentele pe rețetă din dulapul lui. Fetele mi-au spus că, ultima dată când a fost în oraș, James i-a furat lui Ryan mai multe bunuri, dar Ryan nu a confirmat niciodată treaba asta. Iar din felul cum se comportă unul cu celălalt, nu pot să-mi dau seama dacă există vreun motiv de râcă între ei.

Pregătirile pentru seara asta au fost cele mai tensionate momente dintre noi.

Dar, indiferent care sunt temerile lui Ryan și motivele lui James, singura mea grijă este ea.

Petrecem restul cinei vorbind despre tot felul de nimicuri. Ryan bea bere cot la cot cu James și se amețesc amândoi. Noi două strângem farfuriile, în timp ce James și Ryan pasează pe întuneric o minge de fotbal veche în

curtea din spate și amândoi mai mult ratează decât o prind.

Ea intră după mine în casă și curățăm farfuriile, punând deoparte resturile. Domnul Smith mi-a spus de ce este aici, dar e mult prea bună ca să fi fost trimisă doar ca avertisment. În plus, acum, după ce mi-a răscolit lucrurile, știu că are un rol activ; nu este o simplă observatoare. Mă hotărăsc să pornesc la atac.

— Ai primit următorul set de instrucțiuni sau încă verifici zilnic căsuța poștală?

Vorbesc cu degajare și, după felul cum scapă farfuria în chiuvetă, îmi dau seama că am prins-o cu garda jos.

Dar se adună imediat. Mă întreabă cu un aer nedumerit:

— Instrucțiuni?

— Nu mă aștept să-mi răspunzi. Mă aștept în schimb să transmiți mai departe că sunt aici ca să-mi fac treaba și că nu-mi place să-și bage altcineva nasul.

Limbajul ei corporal îmi spune că este cu adevărat surprinsă de ce-i spun, deci nu a bănuit până acum că avem același șef. Mă aplec mai aproape de ea.

— Avem în comun mai multe decât crezi.

Parcă tot nu-i vine să creadă, dar izbutește să se controleze ceva mai bine.

— Scuze, dar chiar nu știu despre ce vorbești.

— Știi magazinul Sheetz de pe North Van Buren, în Eden? Cum se numește strada lăturalnică?

Dă să deschidă gura, dar nu scoate niciun cuvânt.

— East Stadium Drive. Este străduța care duce la liceu. Orice locuitor din Eden ți-ar răspunde fără să clipească, îi spun eu. I-ai trimis deja fotografia cu ce ai găsit la etaj sau ai de gând s-o faci după ce te întorci la familia Bernard?

Tresare la auzul tonului meu.

— Nu știu…

Mă aplec și mai aproape.

— Ce-ar fi să trecem la partea în care îmi răspunzi la întrebări?

Urmează un minut de încordare, apoi îmi spune:

— I-am trimis deja fotografia.

Nu avea de unde să știe că ceea ce găsise era fără valoare, dar i s-a părut suspect, fiindcă nu avea ce căuta în sertarul mesei de toaletă. Acest lucru a fost suficient ca să îl informeze pe domnul Smith.

Iar eu n-am rezistat tentației de a-i arăta ce sentimente îmi stârnește prezența ei aici. Domnul Smith știe că n-aș păstra niciodată informații sensibile în casa asta. Așa că am creat un tabel intitulat „Campania de strângeri de fonduri a sindicatului Operei” cu nume și numere de carduri inventate, un echivalent al listei pe care aș fi obținut-o în seara aceea la licitația de la clubul country dacă nu aș fi fost prinsă. Tabelul era suficient pentru a-i atrage atenția, iar domnul Smith va ști că i-am întins o capcană. Nu apreciez că a trimis pe altcineva pe teritoriul meu.

Începe să se îndepărteze de mine, apoi șovăie o secundă.

— Cum ți-ai dat seama?

— Mă așteptam să cauți prin lucrurile mele și ți-am pregătit special lista. Dar dacă nu m-aș fi așteptat, n-aș fi bănuit nimic.

Nu-mi dau seama de ce m-am simțit obligată să o laud puțin, din moment ce nu suntem în aceeași tabără.

— Mai bine mă duc să văd ce face James, spune ea.

Când mai avem câțiva pași până pe terasă, îi spun:

— Un ultim avertisment. Să știi că între a fi în misiune și a deveni ținta misiunii e doar un pas.

Aș vrea să-i spun mai multe, dar am vorbit deja prea mult și domnului Smith nu-i va plăcea că am fost atât de sinceră.

Deschide ușa și rostește cu aceeași drăgălășenie ca și până atunci:

— James, dragul meu, ești gata?

— Da, scumpo. Plecăm când spui tu, îi răspunde el.

Îi conducem spre ieșire și observ că situația este încordată nu doar între noi două, ci și între Ryan și James.

Ne luăm rămas-bun scurt, complet diferit de politețurile pe care ni le-am spus în timpul cinei. Ea urcă la volan, fiindcă James abia se mai ține pe picioare și, când pornește mașina, ne privim ochi în ochi.

Eu și Ryan îi urmărim cum părăsesc aleea.

— S-a întâmplat ceva cu James? îl întreb.

Îl simt cum devine încordat lângă mine.

— Aceleași rahaturi.

De îndată ce farurile mașinii lor dispar după colț, intrăm în casă ținându-ne de mână.

CAPITOLUL 14

În prezent

Mă trezesc mai devreme decât o fac de obicei duminică dimineață. Evenimentele de aseară m-au făcut să-mi pun o avalanșă de întrebări, așa că nu am dormit prea bine. Mă dau jos din pat, încercând să nu-l trezesc pe Ryan și cobor în bucătărie. Am două ore la dispoziție ca să anticipez următoarea mișcare a domnului Smith.

Pornesc cafetiera și deschid televizorul mic din colțul bucătăriei. Pe ecran rulează un film vechi alb-negru la care nu sunt atentă, fiindcă privesc lichidul negru care picură constant în cană.

Tropăitul care răsună brusc dinspre scări mă face să întorc capul în acea direcție. Ryan intră în bucătărie cu telefonul la ureche. Pocnește din degete către mine și arată spre televizor. Acoperă receptorul cu mâna și spune:

— Mută pe canalul trei.

Pare speriat.

— Te sun înapoi, spune și încheie apelul.

Schimb canalul și pe ecran apare reportera știrilor locale. Se află la marginea unui drum și, în spatele ei, lumina caldă a soarelui abia răsărit accentuează conturul podului care traversează lacul.

— Accidentul s-a petrecut noaptea trecută, la puțin timp după ora unsprezece. Autoritățile spun că mașina mergea cu viteză mare când a ieșit de pe carosabil, a spart balustrada de la baza podului și a căzut în lac. Am întrebat polițiștii dacă șoferul consumase alcool, dar ne-au spus că, deocamdată, până nu primesc rezultatele analizelor toxicologice, nu ne pot oferi un răspuns.

Camera filmează întreaga scenă și simt un val de greață. Aceeași mașină care a plecat de pe aleea noastră noaptea trecută este scoasă acum din apă de un camion de tractare imens. Apoi pe ecran apare o fotografie cu James și cu femeia aia, la petrecerea derby.

— James Bernard și partenera sa, Lucca Marino, erau veniți în vizită din Baton Rouge. Amândoi au murit pe loc, iar familia Bernard a fost anunțată imediat, spune reportera.

Măi să fie.

Transmisiunea se mută în studio, unde crainicul știrilor spune:

— Chrissy, ce veste cumplită pentru familia domnului Bernard.

În secunda următoare, imaginea lui Chrissy apare pe cealaltă jumătate de ecran.

— Da, Ed. Tatăl domnului Bernard se află acum acasă, unde se recuperează după o fractură. De altfel, fiul său, James, venise în oraș ca să-și ajute mama să îl îngrijească mai bine. În această perioadă foarte dificilă pentru ei, ne-au rugat să le respectăm intimitatea. Am sunat de mai multe ori la postul TV partener din Eden, unde s-a născut Lucca Marino, și vă vom da mai multe detalii despre ea la știrile de seară.

Ryan privește lung ecranul, cu mâna la gură. Nici o expresie nu se citește pe fața lui, de parcă încă procesează ce vede.

Când jurnaliștii trec la următorul subiect, închid televizorul. Ryan se așază pe cel mai apropiat scaun și își cuprinde capul în mâini. Mă duc lângă el și îmi trec degetele prin părul lui lung.

— Nu-mi vine să cred. Aseară ne-am certat și acum pică vestea asta. A fost un distrus toată viața. S-a băgat în rahat, a furat de la mine… dar am crezut mereu că se poate îndrepta. Și ieri noapte, când ne dădeam pase, mi-a cerut bani. Eram beat și mi-am ieșit din țâțâni. I-am spus că am terminat-o definitiv cu el.

Nu spun nimic, continui doar să-l mângâi pe păr, gândindu-mă cum s-a putut întâmpla una ca asta și ce înseamnă.

— Trebuie să mergem la părinții lui, spune ridicând privirea spre mine. Era beată? Ar fi trebuit s-o împiedicăm să conducă?

Dau din cap și îmi găsesc cu greu vocea.

— Nu. A băut doar două pahare toată noaptea. Era în stare să conducă.

Refuz să-l las să se învinuiască pentru toată povestea asta.

Cuvintele mele par să îi aducă o ușoară alinare, dar momentul trece repede, pentru că sare de pe scaun și spune:

— Trebuie să merg la părinții lui. Cred că mama lui are inima frântă. Și tatăl lui. La naiba, polițiștii vor vrea

să vorbească cu noi.

Închide strâns ochii.

— Am fost ultimii care i-am văzut în viață. Sigur vor vrea să ne pună întrebări.

Divaghează și trebuie să îl ajut să se calmeze. Sper să îl conving să nu cheme poliția. Ultimul lucru de care am nevoie este să afle polițiștii despre mine.

— Încetișor, să le luăm pe rând. Să ne îmbrăcăm și să mergem să-i vizităm pe părinții lui James. Poate au nevoie de ajutor pentru pregătirile de înmormântare. De restul ne vom preocupa mai târziu.

Dă din cap, învârtindu-se în cerc în mijlocul bucătăriei.

— Da, asta trebuie să facem.

Apoi se oprește.

— Dar cu Lucca cum rămâne? N-ar trebui să-i sunăm părinții? Mai păstrezi legătura cu prietena ta din liceu care are rude în oraș? Poate îi cunoaște.

Inspir adânc. Țin aerul în piept. Expir încet.

— Hai să începem cu părinții lui James. Poate i-au anunțat deja rudele.

Dă iarăși din cap și pornește ca din pușcă spre scări.

— Sunt gata în zece minute.

Mă prăbușesc pe scaunul pe care a stat Ryan.

Fugi.

Psihic, sunt pregătită s-o șterg din oraș fără să mă uit înapoi.

Respiră.

Trebuie să cumpănesc bine situația. Trebuie să o privesc prin ochii domnului Smith. Oare a fost dispus să investească timpul și energia necesare ca să o pregătească pentru misiune și să își folosească relațiile ca să o aducă aici, doar ca să o ucidă la scurt timp după?

Scenariul ăsta este plauzibil doar dacă ea și-a încheiat misiunea pentru care a fost trimisă și contribuția ei a devenit inutilă. Dar nu văd cum ar fi fost posibil așa ceva.

Am acceptat misiunea actuală știind că este un test – în cei opt ani, de când lucrez pentru el, nu ar fi prima oară când mă pune la încercare –, așa că mă așteptam să se întâmple mai multe decât mi s-a spus inițial. Singurul lucru cert este că apariția ei aici a fost legată de nemulțumirea șefului față de prestația mea anterioară, iar acum tipa a dat colțul.

Deocamdată, o să merg cu Ryan acasă la părinții lui James și o să încercăm să-i consolăm, spunându-le cât de fericit a fost fiul lor în ultimele ore de viață. Am să aflu tot ce pot despre femeia care a fost trimisă să îmi fure identitatea. Am să-l țin de mână pe Ryan în timp ce el o să jelească pierderea prietenului său. Chiar dacă și-au spus cuvinte grele, știu că Ryan n-ar fi vrut ca James să moară aseară în accidentul de mașină. Moartea te face să treci peste resentimente.

Dar cel mai important, o să termin ce-am început.

Când ajungem, în fața casei părinților lui James sunt parcate două mașini de poliție. E normal, dar speram să fi plecat deja.

Ryan parchează pe stradă, două case mai jos, în cel mai apropiat loc de parcare pe care îl poate găsi.

Familia Bernard locuiește într-un cartier mai vechi decât al lui Ryan, de cealaltă parte a lacului, unde casele construite la mijlocul anilor 1980 au diferite nuanțe de cărămiziu, acoperișuri joase și alei înguste.

Spre ușa casei se îndreaptă un șir de oameni și ne alăturăm și noi.

— De ce a venit atât de multă lume? De obicei întâlnești atâția oameni la capela funerară, îi șoptesc lui Ryan, care mă conduce prin mulțime spre marginea casei.

Știu că el și James au crescut împreună și a petrecut mult timp aici în copilărie, așa că nu mă miră că ocolește ușa din față.

— Sunt probabil vecini și membri ai bisericii lor. La capelă va veni de două ori mai multă lume. Multe dintre femeile astea păstrează o caserolă în frigider special pentru asemenea ocazii.

Mă privește peste umăr și dă ochii peste cap, adăugând:

— În plus, au venit aici ca să afle ultimele bârfe.

Intrăm pe ușa laterală și pornim spre camera de zi pe holul îngust din spate. De jur împrejur e plin de lume, iar tavanele joase măresc senzația de claustrofobie. Un grup de bătrânele cu șorțuri asortate și ecusoane cu un aspect foarte oficial – probabil brigada biblică de la biserica soților Bernard – servesc imediat oamenii cu apă sau cafea, păstrând totodată curățenia din încăpere.

— Nu sunt aici, mormăie Ryan, trăgându-mă după el înapoi în hol și intrând într-un mic birou pe ușa deschisă.

Rose Bernard, slabă și fragilă, stă ghemuită în colțul unui fotoliu mult prea mare pentru ea, iar Wayne Bernard șade alături, pe un alt fotoliu, cu piciorul fracturat sprijinit pe un suport capitonat. În fața lor, pe un taburet înalt, stă un polițist în uniformă, flancat de doi colegi de-ai lui care stau în picioare.

În clipa în care apărem în prag, polițiștii își îndreaptă ochii spre noi.

Eu și Ryan facem amândoi un pas înapoi.

— Ne cerem scuze, n-am vrut să vă deranjăm…

Doamna Bernard scoate un vaiet îndurerat la vederea lui Ryan.

— Nu pleca, strigă ea. Cum s-a întâmplat una ca asta, Ryan? Se simțea bine aseară, când a fost la tine? A pățit ceva?

Ryan intră în cameră și se ghemuiește lângă ea, cuprinzându-i mâinile în palme.

— Nu a pățit nimic. Era în mare formă! Amândoi erau. Nu i-aș fi lăsat să plece dacă aș fi știut că nu sunt bine.

Polițiștii schimbă o privire când își dau seama că decedații au fost la noi acasă înaintea accidentului. Am trecut brusc de la statutul de simpli vizitatori la cel de martori ai stării de spirit a victimelor cu puțin timp înainte de tragedie.

Doamna Bernard se aplecă în față ca Ryan să o poată îmbrățișa. Domnul Bernard își înghite lacrimile, strângând mâna soției și consolând-o.

N-ar fi trebuit să vin aici. Ar fi trebuit să-l las pe Ryan să se ocupe singur de asta. Să îl conving că este o chestiune personală, care nu mă privește pe mine, o străină, dar am fost atât de disperată să aflu ceva despre femeia aia, încât am ignorat orice risc.

Acum îmi dau seama ce prostie am făcut. Polițistul de pe taburet e deja cu ochii pe noi. Și, întrucât îmbrățișarea lui Ryan pare să fie singurul lucru care o ajută pe doamna Bernard să își păstreze stăpânirea de sine, polițistul se îndreaptă spre mine.

— Bună ziua, îmi spune, întorcând paginile carnețelului său. Sunt adjunctul Bullock. În prezent, adun orice informație disponibilă. Dacă nu vă supărați, pot să vă pun câteva întrebări?

Mă blochez. Nu pot pretinde că nu știu nimic, fiindcă este clar că au fost la noi aseară. Și, oricât de mult mi-aș dori să răspund la întrebări în condițiile impuse de mine, nu am de ales.

— Bineînțeles, spun și fac semn din cap către Ryan. Am venit imediat ce am aflat ce s-a întâmplat. James și Lucca au fost la noi aseară.

Cu pixul pregătit deasupra foii curate de hârtie, polițistul mă întreabă:

— Cum vă numiți, vă rog?

Ezit o fracțiune de secundă înainte să răspund:

— Evie Porter.

De-acum, e oficial. Am mințit poliția.

— Evie este numele dumneavoastră complet sau o prescurtare?

— Evelyn.

— Bine, domnișoară Porter, cum i-ați cunoscut pe domnul Bernard și pe domnișoara Marino?

Ryan se desprinde din brațele doamnei Bernard, promițându-i că se va întoarce în curând la ea, și vine lângă mine. Își trece brațul lui drept pe după mijlocul meu și nu sunt sigură dacă vrea să arate că suntem uniți sau dacă încearcă să caute alinare din partea mea.

— Bună ziua, eu sunt Ryan Sumner. James a fost un vechi prieten de-al meu. Aseară, Evie și cu mine i-am avut pe el și pe Lucca oaspeți la cină.

Adjunctul Bullock notează în carnețel și nu ridică privirea la următoarea întrebare.

— Domnișoara Marino a băut alcool aseară?

Ryan se uită la mine înainte să răspundă, determinându-l pe polițist să își întrerupă notițele și să ridice ochii spre noi.

— A băut un pahar de vin când au sosit, pe la ora șase, și încă un pahar la cină. James a băut mult, așa că s-a urcat ea la volan, răspund eu.

Adjunctul Bullock așteaptă o secundă și își continuă însemnările.

— Considerați că era capabilă să conducă atunci când a plecat?

— Da, răspunde Ryan.

— Este posibil să fi băut mai mult decât ați văzut dumneavoastră? Poate a golit un pahar sau două pe furiș.

— Tot ce se poate, dar nu cred. A fost în prezența noastră toată seara, mai puțin când s-a dus la baie.

Condusul în stare de ebrietate este cea mai răspândită cauză pentru astfel de accidente. Rezultatele autopsiei vor lămuri definitiv cât alcool a consumat, dar știu că nu a avut cum să bea mai mult de două pahare.

— Domnul Bernard a protestat că nu poate conduce el? întreabă polițistul.

Doamna Bernard își strânge mâinile la piept la auzul cuvintelor lui. Înțelegând tulburarea ei, Ryan ne face un semn să ieșim pe hol.

— Nu. Nici pomeneală. A fost chiar bucuros să urce pe scaunul din dreapta, spune Ryan în cele din urmă, după ce părăsim încăperea.

Polițistul dă din cap. Notează mai multe decât îi spunem, însă nu văd ce scrie, pentru că ține carnețelul înclinat înspre el.

— Cum a fost atmosfera aseară între domnul Bernard și domnișoara Marino? S-au contrazis? S-au certat?

— Nu, absolut deloc, răspund eu.

— S-a întâmplat ceva care s-o fi tulburat pe domnișoara Marino? S-o fi supărat?

Polițistul se uită la Ryan și adaugă ridicând din umeri:

— Ați vorbit despre fostele lui iubite? Știu că vechii prieteni deapănă astfel de amintiri. A fost nevoită să-l asculte pe domnul Bernard discutând despre zilele lui de glorie și poate că nu i-a plăcut ce aude?

— Nu, nu s-a întâmplat așa ceva, spune Ryan ușor iritat. Niciunul dintre noi nu și-ar fi dorit ca Lucca sau Evie să se simtă aiurea.

Polițistul ridică o mână.

— Bine, înțeleg, dar trebuie să întreb. Vreau doar să pricep la ce se gândea aseară, când s-a urcat la volan.

Eu știu bine la ce se gândea. Nu numai că o dădusem în vileag, dar o și amenințasem că domnul Smith se va întoarce împotriva ei la fel de repede cum s-a întors împotriva mea. Și Ryan tocmai îi spusese lui James că o terminase cu el după ce îi ceruse iarăși bani. Niciunul dintre ei nu era în apele lui.

— La ce oră au plecat de la dumneavoastră? întreabă polițistul.

— Era aproape unsprezece, spun eu.

Îi răspundem la orice întrebare, descriindu-i toate evenimentele, începând cu invitația la cină pe care le-am

făcut-o ieri-dimineață în Home Depot, continuând cu activitățile noastre din cursul zilei și terminând cu momentul în care am văzut stopurile mașinii lor părăsind străduța noastră liniștită. Adjunctul Bullock ridică privirea doar când Ryan se poticnește, dar, în mare parte, Ryan e mai ezitant când răspunde pentru că a băut la fel de mult ca James și detaliile serii de ieri sunt cam neclare pentru el.

— Când ați luat ultima oară legătura cu domnul Bernard înainte să se întoarcă în oraș?

Ryan privește în zare, pierdut în gânduri. În cele din urmă, răspunde:

— În urmă cu vreun an. A avut nevoie de bani. Și i-am trimis.

Este foarte reținut și nu suflă o vorbă despre faptul că James i-a cerut bani și aseară.

Polițistul se uită la mine.

— Dar dumneavoastră? Când ați interacționat ultima oară cu domnul Bernard înainte să se întoarcă acasă?

Clatin din cap.

— L-am cunoscut în urmă cu o săptămână.

Ryan intervine înainte să-l pot opri:

— Evie s-a mutat aici acum câteva luni, din Brookwood, Alabama. Nu l-a cunoscut până acum pe James.

La naiba. Mă uit cum notează informația primită de la Ryan și sper că nu vor descoperi nimic suspect în trecutul inventat al lui Evelyn Porter când vor face cercetări.

În cele din urmă, polițistul bagă în buzunar caietul și pixul.

— Vă vom contacta probabil și pentru alte întrebări.

Dau din cap, dar Ryan îl oprește înainte să plece.

— Ați anunțat cumva rudele lui Lucca?

Încă mă ține de după talie și mă trage mai aproape de el.

— Poate vor dori să vorbească cu noi, fiindcă suntem ultimii care au văzut-o în viață.

— Am sunat la poliția din Eden și așteptăm să ne contacteze. Autoritățile încearcă acum să-i găsească rudele.

Lucca Marino nu are pe nimeni în Eden, Carolina de Nord, și vor afla asta cât de curând.

— Ei bine, dacă vor avea întrebări sau dacă vor dori pur și simplu să vorbească cu noi, le puteți da numărul meu, vă rog? întreabă Ryan.

Adjunctul Bullock încuviințează.

— Bineînțeles.

După plecarea poliției, îi ajutăm pe soții Bernard să se întoarcă în camera de zi. Deși mai mulți oameni stau la coadă ca să își exprime condoleanțele, doamna Bernard se agață iarăși de Ryan. Se așază lângă ea pe canapea și o așteaptă să vorbească cu fiecare om care se apropie. Se pare că suntem blocați aici pe termen nelimitat. În aceste condiții, prefer să dau o mână de ajutor în bucătărie, unde s-au refugiat majoritatea doamnelor bisericoase. Nimeni nu bârfește mai mult decât femeile cu frică de Dumnezeu înarmate cu caserole, așa că mă așez lângă cafetieră, oferindu-mă să umplu orice cană îmi apare în cale și sperând să aud ceva interesant până când o să am ocazia să-mi bag nasul în camera în care au stat James și femeia aia.

În bucătărie sunt acum trei femei. Francie pare să fie bucătăreasa grupului, care a sortat varietatea uluitoare de feluri de mâncare primite, băgând jumătate din porții la frigider, pentru familia Bernard. Și punând cealaltă jumătate pe masa din sufragerie, pentru lumea venită la priveghi. Toni este o „figurantă”, cum ar spune mama. Se pricepe de minune să pară ocupată, fără să facă de fapt nimic. Și Jane este șefa listelor. Întocmește o listă cu oamenii care trebuie sunați. O listă cu lucrurile de cumpărat. O listă cu felurile de mâncare care au fost aduse. O listă cu oamenii care au trecut pe aici. Și o listă cu cei care vor întocmi scrisorile de mulțumire pentru cei care au adus de mâncare sau au venit să-și exprime regretele.

Moartea presupune multă organizare.

Francie dispare câteva minute în micul uscător de lângă bucătărie și se întoarce cu un coș mare de haine împăturite.

— Trebuie să duc neapărat astea în camera lui James, spune ea.

Dar coșul e mult prea greu pentru ea, așa că profit imediat de ocazie.

— Te rog, lasă-mă să te ajut. Mă descurc singură, doar să mă îndrumi în direcția corectă, îi spun, punând deja mâinile pe coș.

Francie răsuflă ușurată.

— Ce drăguț din partea ta, scumpo. Astea au fost lucrurile lui James și Lucca. N-am vrut s-o las pe Rose să se ocupe de ele. Camera lui este a doua ușă din dreapta, spune ea, arătând spre holul care pornește din bucătărie.

Ies iute din bucătărie și străbat holul. Priveliștea camerei lor, lăsată așa cum era când au plecat aseară, crezând că se vor întoarce, mă uluiește. După ce pun coșul de haine pe patul nefăcut, răsfoiesc hârtiile de pe biroul mic, dar nu găsesc nimic important.

Pe podea, lângă pat, una lângă alta, sunt două valize deschise, din care se revarsă hainele. Cosmeticele și produsele de machiaj sunt împrăștiate pe blatul chiuvetei din baie. Scotocesc mai întâi prin valiza ei, dar nu găsesc decât haine și pantofi. Având în vedere când au sosit, mă miră că nu și-a despachetat lucrurile, folosind dulapul și șifonierul gol. Pipăi marginea interioară a geamantanului și dau de un loc aspru la atingere, ușor bombat. Bag mâna în căptușeală și găsesc breșa închisă cu scai și, de îndată ce o deschid, văd culoarea maro familiară a unui plic manila de 10x15 cm.

Același tip de plic manila în care primesc și eu instrucțiuni.

Îl scot și îl deschid. Inima îmi bate cu putere când văd foaia de hârtie rămasă înăuntru.

> *Subiect: Evie Porter*
>
> *Întrucât primul contact a fost inițiat, pregătește-te să iei din nou legătura cu subiectul. Dacă se ivește oportunitatea să intri în reședința subiectului, folosește ocazia ca să îi percheziționezi bunurile. Concentrează-te pe spațiul și pe bunurile personale. Raportează orice lucru suficient de important încât să îl ascundă, indiferent despre ce este vorba. Dacă ai îndoieli, documentează-te și trimite-mi informațiile. Procedează cu extremă precauție când umbli prin lucrurile ei și nu lăsa nicio urmă.*

Analizez exteriorul plicului și văd adresa unei firme de curierat și un număr de cutie poștală: 2870. E disperat dacă a trimis-o să îmi umble prin lucruri. Cu toate că știe că nu aș păstra niciodată nimic important la Ryan.

Pun instrucțiunile înapoi în plic, îl împăturesc și îl bag în buzunarul din spate al blugilor.

— S-a întâmplat ceva? întreabă Francie din pragul ușii deschise, făcându-mă să tresar.

Mă uit la ea peste umăr în timp ce ridic un teanc de haine pe care l-a scos din valiză.

— M-am gândit s-o scutesc pe doamna Bernard de neplăcerea de a împacheta hainele lui Lucca, fiindcă sunt sigură că îi va trimite lucrurile familiei ei. Nu voiam să fie nevoită s-o facă ea.

Replica îmi aduce un zâmbet larg din partea ei.

— Vai, minunat. Te ajut eu să termini. Mă ascund de Jane. Ca să nu mă pună să spăl vasele.

Francie și cu mine ne petrecem următoarele treizeci de minute băgând toate lucrurile lor în cele două valize. Continui să caut instrucțiunile anterioare și descrierea mea detaliată ca subiect, dar nu găsesc nimic.

Mă îndrept spre camera de zi ca să-l caut pe Ryan. Trebuie să plec de aici și să vorbesc cu singura persoană care mă poate ajuta să decid ce să fac.

Alias: Mia Bianchi. În urmă cu șase ani

O mulțime de oameni încearcă să se facă remarcați și să-i fie utili lui Andrew Marshall. Periatul scamelor și pupatul în fund sunt principalele două calități pe care le are fiecare angajat și voluntar. Mă hotărăsc să pășesc pe drumul opus. Este riscant, fără îndoială, dar nu-mi pasă cât de umflat cu pompa este orgoliul cuiva, fiindcă, după părerea mea, sinceritatea frustă este mai importantă decât închinarea oarbă, iar dacă a avut inteligența să ajungă până aici, Andrew știe bine acest lucru.

În prezent, fac parte din echipa de campanie a lui Andrew Marshall, care candidează pentru postul de guvernator al statului Tennessee. Când am primit primul set de instrucțiuni pentru misiune, în care erau menționate noua mea identitate, Mia Bianchi, și adresa noului meu apartament din Knoxville, Tennessee, am văzut în partea de jos a paginii o însemnare de mână care spunea: *Ai promovat în ligile superioare, nu cumva să dai cu mucii-n fasole.*

Chiar dacă lucrez pentru domnul Smith de doi ani și ceva, nu l-am întâlnit niciodată personal și nu am vorbit cu el la telefon după misiunea din Kingston, așa că presupun că nota de subsol a fost adăugată de Matt.

Totul trece mai întâi pe la Matt.

Al doilea set de instrucțiuni a sosit la o săptămână după ce m-am mutat în Knoxville. Am fost informată că Andrew Marshall este ținta și că, într-o săptămână, Mia Bianchi va începe să lucreze la campania lui electorală. Părul, machiajul și hainele mele trebuiau să fie impecabile. Trebuia să luminez orice încăpere în care intram. Trebuia să devin indispensabilă. Am avut șapte zile la dispoziție ca să cercetez temeinic viața lui Andrew Marshall și a oamenilor din jurul lui, inclusiv a adversarilor, ca să fiu gata pentru prima mea zi de lucru. Îmi dorisem din suflet să promovez, așa că trebuia să fiu perfect pregătită.

Am avut de parcurs un drum lung după prima mea misiune. Fusesem nesăbuită, după cum bine spusese domnul Smith. Fusesem neglijentă. Dar norocul fusese de partea mea. Jenny a stat o săptămână în comă indusă. Lovitura de la cap, băutura și medicamentele au fost o

combinație proastă pentru ea. După ce și-a revenit, nu și-a mai amintit nimic din ultimele douăzeci și patru de ore dinaintea accidentului ei. Am scăpat basma curată. Sau, mai bine zis, Izzy Williams a scăpat.

De câteva ori în ultimii doi ani, m-am interesat ce face Miles. Soții Kingston au divorțat între timp și Miles locuiește acum cu domnul Kingston și cu noua doamnă Kingston. Ultima dată când am verificat pagina ei de Facebook, am văzut o postare pe care o distribuise de la o firmă de design interior pe care o angajase ca să șteargă orice urmă a prezenței lui Jenny. Am văzut în postare fotografii din interiorul casei proaspăt renovate, inclusiv din camera lui Miles. Când am mărit imaginea, am zărit pe raftul cu cărți o lebădă origami. Nu voi ști niciodată dacă este aceeași pe care am făcut-o cu el în acea zi sau dacă a învățat să le facă singur. Dar faptul că lebăda era atât de importantă încât să fie pusă într-un loc vizibil este o dovadă a trecerii mele pe acolo, chiar dacă pentru foarte scurt timp.

Poate că nu sunt chiar o fantomă până la urmă.

Misiunea Andrew Marshall este prima în care trebuie să mă mut, fiindcă mi s-a spus la început că vor trece câteva luni până voi primi noi instrucțiuni. Este, totodată, prima misiune care a venit la pachet cu un teanc mare de bani pentru cheltuielile de chirie, utilități și alte accesorii necesare pentru a intra în pielea Miei Bianchi. Apoi lucrurile au evoluat într-o direcție înduioșătoare.

Am avut nevoie de trei luni, dar acum Andrew Marshall îmi caută din priviri reacția în orice privință, de la cravata pe care o poartă la decizia dacă să participe sau nu la un anumit eveniment. Este suficient să îl aprob sau să îl dezaprob mișcându-mi ușor capul ca să se aleagă praful de planurile ticluite de altcineva pentru el.

Andrew Marshall este singurul care acceptă această situație.

Nu am nevoie de ochi la ceafă ca să știu că am o țintă pe spate. Membrii echipei lui Andrew mi-au verificat trecutul, încercând să găsească orice informație care să mă poată doborî de pe tron, dar au rămas cu buza umflată.

Eu sunt Mia Bianchi. Chiar dacă am doar 22 de ani, în dosarul meu de muncă scrie că am 27 de ani. Hainele și machiajul potrivit sunt secretul. Sunt absolventă a Universității Clemson – *Hai, tigrii*! –, unde am excelat la

cursul de politici publice și am fost vedeta echipei de dezbateri. Nu pricep cum au reușit să mă adauge în fotografia de la un concurs de dezbateri împotriva celor de la UNC din urmă cu mai mulți ani. Dar sunt acolo. Imaginea este suficient de clară încât să fiu identificată dacă mă caută cineva, dar nu într-atât de clară încât să stârnesc întrebările studenților care chiar au fost prezenți la concurs.

După doi ani de lucru cu Matt, mi-am dat seama că nu ar putea să îmi construiască de unul singur o viață atât de complicată și sunt din ce în ce mai curioasă cum arată echipa din spatele domnului Smith. Mă întreb câți oameni are trimiși în misiune.

Dar n-am timp acum să găsesc răspunsuri.

Subiectul de astăzi este evenimentul organizat de Baroul American într-un hotel elegant din Hilton Head, Carolina de Sud, la care trebuie să participe și Andrew Marshall. Este o conferință de weekend în urma căreia avocații, inclusiv cei care nu mai practică meseria, dar vor să își păstreze licența, precum Andrew, vor obține credite educaționale între o rundă de golf dimineața și pauza de după-amiază. Evenimentul este un prilej de socializare și networking, dar și de informare prin intermediul cursurilor intensive de treizeci de minute pe diverse subiecte, cum ar fi cele mai recente tehnologii pentru firmele mici. Și, fiindcă am primit în sfârșit al treilea set de instrucțiuni prin care mi s-a cerut explicit ca Andrew să nu lipsească de la eveniment, trebuie să trag sforile ca să participe neapărat.

Din păcate, în același timp, în Memphis are loc un alt eveniment, mult mai benefic pentru campania lui, și Andrew trebuie să aleagă. Și, întrucât vizează postul de guvernator al statului Tennessee, nu al Carolinei de Sud, am mult de furcă cu el.

Soția lui Andrew, Marie, s-a săturat de mine. Nu i-am dat niciun motiv să creadă că tânjesc după soțul ei, dar femeile sunt ciudate. Nu trebuie să-i dau motive ca să fie convinsă că este așa.

În mod surprinzător, Andrew Marshall este un om bun. Am scotocit prin fiecare dosar și registru personal pe care am reușit să pun mâna. Și, fiindcă are încredere deplină în mine, am avut acces la toate. Nu există niciun indiciu că ar fi furat sau deturnat bani, nicio înțelegere ascunsă, nicio promisiune pe care nu ar face-o și în public

și este la fel de îndrăgostit de soția lui ca în prima zi, iar cu angajații săi se poartă admirabil. Chiar și animalele lui de companie sunt câini utilitari.

În toate misiunile de până acum, sarcina mea a fost să obțin ceva de care domnul Smith avea nevoie: de la fișiere sau documente până la obiecte sau proprietăți. Dar misiunea de față a fost diferită de la bun început.

Acum știu de ce sunt aici. Andrew Marshall *va fi* următorul guvernator al statului Tennessee și domnul Smith vrea să îl aibă la mână din prima zi.

Fiindcă nu am găsit nicio dovadă cu care să fie șantajat, va trebui să inventez una.

Șeful său de cabinet tocmai și-a expus argumentele pentru a alege Memphis în detrimentul Hilton Head. Eu mi-am prezentat mai devreme motivele pentru care ar trebui aleasă conferința. Hilton Head este un eveniment regional, nu privește doar Carolina de Sud, și vor participa multe figuri importante, fiindcă vorbitorul principal tocmai și-a anunțat candidatura la președinție, așa că acoperirea mediatică va fi de nivel național. Oportunitățile de networking și de atragere de donatori pentru campanie sunt mai mari. Și, având în vedere că rețelele sociale au transformat politica în ultimul timp, pentru a deveni guvernatorul statului Tennessee, trebuie să gândească în termeni mai cuprinzători.

Toți din încăpere tac, fiindcă așteaptă să vadă dacă Andrew va accepta sau nu invitația la evenimentul din Memphis.

Andrew cunoaște deja alegerea mea. Mă privește și am câteva secunde la dispoziție ca să decid dacă voi pune umărul la ruinarea unui om bun.

O clătinare scurtă din cap îi pecetluiește soarta.

Andrew crede că am plecat la Hilton Head cu o zi înaintea lui și a întregii echipe ca să pun lucrurile la punct și să putem valorifica la maximum prezența sa acolo. Dar nu ăsta este motivul pentru care am plecat spre est cu o zi mai devreme. Iar destinația mea este Georgia, nu Carolina de Sud. Vineri dimineața ajung în Savannah, un oraș aflat la o oră distanță de Hilton Head, în sud, și aștept prima cursă a zilei în centrul istoric cu autobuzul turistic supraetajat.

După ce mă îmbarc, mă duc direct în spate și mă așez pe un scaun dinspre culoar, pe ultimul rând din partea șoferului, în speranța că nimeni nu se va înghesui pe lângă mine ca să ocupe locul de la geam.

Angajații companiei turistice se mișcă eficient și, în doar câteva minute, toată lumea urcă la bord. Un bărbat entuziast de vârstă mijlocie vorbește la microfon cu glas atât de puternic, încât nu doar pasagerii află informații despre trecutul orașului Savannah, ci și trecătorii de pe stradă.

La finalul primului tur, sunt singura pasageră rămasă din grupul inițial, fiindcă ceilalți au coborât în diverse puncte de pe traseu.

La a doua stație din al treilea tur, un bărbat de culoare înalt și slab urcă în autobuz și străbate culoarul, oprindu-se în fața mea.

Poartă un tricou și o șapcă cu emblema echipei Atlanta Braves și își ascunde ochii în spatele ochelarilor de soare întunecați.

— E ocupat? mă întreabă, arătând spre scaunul de la geam pe care l-am păzit până atunci.

Îmi trag picioarele și îi fac un gest să se așeze.

Trece pe lângă mine, se lasă pe scaun și își pune rucsacul în poală.

— Tu ești Devon, presupun, îi spun eu. Apreciez deghizarea desprinsă din cărțile de capă și spadă, dar am multe de făcut și am pierdut aiurea două ore învârtindu-mă în cerc.

Îmi face semn cu capul, arătându-mi difuzorul din plafonul autobuzului și observ pentru prima dată luminița roșie ascunsă în spatele plasei.

— Poți afla multe despre un om după felul cum se comportă atunci când așteaptă.

Îmi îndrept din nou atenția asupra lui.

— Presupun că am trecut testul.

Pe chip îi trece fulgerător un zâmbet.

— Cu brio, doamnă Smith.

A fost probabil o prostie din partea mea, dar n-am rezistat ispitei de a folosi același nume fals cu al șefului meu. L-am cunoscut pe Devon pe internet în urmă cu un an, când căutam niște dispozitive tehnice de care aveam nevoie pentru misiune. Este prima dată când ne vedem față în față și de aceea m-a trecut prin ciur și dârmon.

Apreciez totuși gradul lui de paranoia.

— De ce ai nevoie, doamnă Smith?

Complicat de răspuns.

— Încă nu știu sigur. Am o misiune în Hilton Head, dar voi primi instrucțiuni complete abia după ce ajung acolo, așa că nu știu exact de ce am nevoie. Însă imediat ce voi afla, va trebui să mă mișc repede, de aia îți cer să fii pregătit să mă sprijini și să îmi pui la dispoziție tot ce am nevoie.

Devon privește pe fereastră fără să spună nimic. Nu-i cer un lucru simplu și de aceea am ținut să ne întâlnim față în față, nu să comunicăm online, ca până acum.

În noaptea în care am fost la un pas să fiu arestată în clubul country, am înțeles importanța unor oameni care să îmi acopere spatele în caz că lucrurile merg prost. Domnul Smith mă ajută doar ca să-și protejeze interesele, de fapt. Dar trebuie să am pe cineva care să aibă grijă de mine și *doar de mine.* Este timpul să îmi construiesc propria echipă.

Într-un târziu, Devon se întoarce spre mine.

— Dar dacă ai nevoie de un lucru de care nu pot face rost în timp util?

— Atunci sper să mă ajuți să rezolv problema și să îmi oferi alte soluții.

Privește din nou pe fereastră, în timp ce autobuzul se oprește ca să urce și să coboare pasagerii.

— Mi se pare că te aștepți să se ivească o problemă, spune el.

Încuviințez din cap, deși nu se uită la mine.

— Așa este. Să zicem că am o presimțire. Misiunea a fost stabilită de cineva care nu înțelege actorii implicați la fel de bine ca mine. Încerc să anticipez momentul în care voi primi instrucțiunile și să determin hibele planului.

— Nu sunt obișnuit să lucrez așa, spune el.

— Am înțeles. Să știi că o să merite timpul investit. În plus, dacă vei avea nevoie vreodată de ajutorul meu, poți conta pe mine.

Înțelege ce-i cer: un parteneriat. Relația noastră profesională din ultimul an a fost solidă; el știe că plătesc bine și eu știu că se achită cu succes de sarcini.

— Consider-o o perioadă de probă, doamnă Smith. La primul semn că apar probleme, am plecat.

Încuviințez din cap și îi dau din geantă foaia cu instrucțiunile pentru weekend.

— Așa mă gândeam și eu.

Când autobuzul oprește, îi pun o ultimă întrebare înainte să cobor.

— De ce ai spus că am trecut cu brio?

— M-ai așteptat de parcă ai fi avut tot timpul din lume, deși știu bine că nu-i deloc așa. Și asta mi-a spus tot ce trebuie să aflu.

Andrew Marshall și restul echipei au sosit în Hilton Head. După ce îl ajut să se cazeze în apartamentul lui, cobor patru etaje, în camera mea mult mai mică. Nu apuc bine să mă descalț și să desfac bagajul, când aud o bătaie scurtă în ușă.

Când deschid ușa, dau cu ochii de un tip zâmbitor, îmbrăcat în uniforma hotelului. Mă uit la farfuria acoperită cu un capac de pe căruciorul din fața lui.

— Ai greșit camera. Nu am cerut room-service, spun și dau să închid ușa.

Tipul împinge căruciorul în prag și nu mă lasă să închid.

— Matt îți trimite asta și complimentele sale, spune în șoaptă, cu glas grav:

Încremenesc. Este prima dată când întâlnesc pe cineva care lucrează pentru Matt. Îl studiez rapid din priviri. Pare să aibă vreo 30 de ani. Părul tuns scurt este ușor grizonant în jurul tâmplelor și tipul este cu doar câțiva centimetri mai înalt decât mine. Pe ecusonul prins de uniforma lui scrie numele George. Fața și corpul lui nu au nimic special, deci tipul e ușor de uitat. Dar felul în care nu mă scapă din ochi îmi garantează că îl voi ține bine minte.

Deschid ușa și îi fac semn să intre. Lasă căruciorul în mijlocul camerei și pleacă fără să scoată niciun cuvânt. Ridic capacul și găsesc o felie de tort de morcovi și un plic similar cu cele pe care le primesc în cutia poștală.

Mă neliniștește că ei știu că tortul cu morcovi este preferatul meu.

Pun plicul și tortul pe măsuță, ca să mă pot înfrupta din el în timp ce văd ce mă așteaptă weekendul ăsta.

Dar după ce citesc instrucțiunile, sunt convinsă că planul are șanse mici de reușită. Este un plan slab. Superslab.

Fix cum mă așteptam, din păcate.

Matt s-a lăudat că această misiune va fi coordonată de el și mi-am dat seama că domnul Smith voia să vadă de ce e în stare tipul ăsta. Se pare că nu eram singura care a urcat în ierarhie. Dar după ce am colaborat cu Matt în ultimii doi ani, am ajuns să mă îndoiesc că e pregătit să aibă mână liberă și de-aia l-am contactat pe Devon.

Alt ciocănit la ușă, dar acum știu la ce să mă aștept. Nu mai este George în uniformă, ci un hamal, care împinge în cameră un cărucior de bagaje, din care descarcă trei cutii mari. Îi dau un bacșiș și pleacă. Configurez monitoarele și conectez laptopul, intrând pe site-ul notat pe hârtia primită mai devreme. Ecranul se împarte în mai multe cadre și fiecare dintre ele îmi arată un unghi al camerei și balconului lui Andrew.

Matt a reușit cumva să îi dea soției lui Andrew, Marie, o invitație la un eveniment foarte râvnit din Nashville, asigurându-se astfel că nu va fi lângă partenerul ei la dineul din seara aceasta, când o femeie îl va aborda pe Andrew și va încerca să-l convingă să o conducă în camera lui. Misiunea mea este să mă asigur că totul va fi surprins de camerele de filmat.

Planul e atât de idiot, încât mi se pare de-a dreptul jignitor.

Matt nu înțelege că Andrew n-o să-și înșele soția, oricâte ocazii i s-ar ivi. Nu contează *câte* femei frumoase și sumar îmbrăcate se vor arunca în brațele lui. Nu contează că va fi singur în cameră. Nu contează cât de beat va fi. Andrew nu este un fustangiu.

Matt nu și-a făcut temele pentru misiunea asta și se vede.

Dar nu pot să închei weekendul cu mâna goală. E clar că acum evoluez într-o ligă superioară, cu o miză mult mai ridicată. Nu mă mai ocup de găinării.

Sentimentul de ușurare pe care mi-l dă faptul că l-am recrutat pe Devon este singurul lucru care mă împiedică să intru în panică. Dau un telefon și, jumătate de oră mai târziu, obțin un nou plan. Unul mai bun.

În timp ce Devon se străduiește să-mi facă rost de ce am nevoie, iau telefonul mobil și îl sun pe Andrew. Îmi răspunde după al doilea țârâit.

— Hei! spune el. Te-ai cazat?

Andrew stă într-unul dintre cele mai mari apartamente din hotel. Pe lângă dormitor, are o zonă

imensă de relaxare și o sufragerie. Iar camerele de filmat acoperă fiecare centimetru al apartamentului, permițându-mi să văd cum se plimbă prin încăpere, cu telefonul la ureche.

— Da. Tu ce faci?

Se așază într-un fotoliu lângă fereastră.

— Bine. Toate-s bune și frumoase. Abia aștept să mă relaxez puțin, fiindcă abia mâine-dimineață trebuie să fiu la conferință. Cred că sar peste dineul din seara asta și ne întâlnim toți la micul-dejun. Am destul timp să socializez la conferință și la cina de mâine-seară. O să comand ceva de mâncare în cameră și sper să dorm tun toată noaptea.

Acesta este Andrew Marshall. Curat ca lacrima și cam anost.

— Știi bine că trebuie să îți umplu fiecare minut din agendă cu tot felul de chestii care îți vor prinde bine în campanie, îi spun eu râzând. Mai ales că s-au supărat toți că am venit aici și am renunțat la Memphis.

Îl văd cum lasă capul jos.

— Mia, am nevoie de o noapte de liniște.

Mă cuprinde un sentiment de vinovăție până când îmi amintesc de misiunea din Kingston. *Asta nu e lumea mea. Sunt doar în trecere. O fantomă.* Reușesc să îmi înăbuș vina și trec mai departe.

— Ascultă-mă puțin. M-am uitat pe lista de participanți și au venit oameni importanți. Ce-ar fi să invit vreo câțiva, pe sprânceană, la un cocktail în apartamentul tău? Foarte discret. Socializezi cu ei o oră, nu mai mult, apoi îi conduc spre ieșire și te las să te odihnești toată noaptea.

Își lasă capul pe spătarul scaunului, frecându-și fața cu palmele.

— O oră.

— Am înțeles! O să cer la recepție să trimită un ospătar să organizeze barul și să aducă ceva de mâncare.

Închid telefonul și mă ocup de restul planului.

Fiecare persoană pe care am invitat-o la recepția privată a lui Andrew a acceptat pe loc propunerea mea. Am fost foarte atentă, alegând invitați din tot sudul țării, fiindcă este o conferință regională, nu doar a Carolinei de Sud. Și, de vreme ce toate misiunile mele din ultimii doi ani au avut loc în această regiune, cunosc bine politica din fiecare stat, inclusiv reputația fiecărui mahăr prezent la eveniment.

Pe lângă Andrew, la conferință participă mulți alți avocați care au fost aleși într-o funcție publică, de la cea de guvernator până la cea de senator. Dar i-am invitat doar pe șmecherii dispuși să-mi facă jocurile. Genul de oameni care țin discursuri despre Biblie și marea lor dragoste pentru familie, credință și Dumnezeu.

Dacă tot trebuie să fac treaba asta, măcar să îl ajut cumva pe plan politic.

Andrew stă de vorbă cu invitații, dar mai aruncă un ochi la ceas și numără minutele care au mai rămas până la finalul întâlnirii. Paharele se golesc rapid datorită fetelor pe care le-am adus să servească musafirii. Îi întind lui Andrew o bere și îmi mulțumește cu o înclinare din cap. Bea rar, dar atunci când o face, preferă o bere Miller Lite. Doar una.

Ia o înghițitură din sticlă și spune încetișor:

— Nu sunt sigur dacă eu unul i-aș fi invitat pe senatorul Nelson și pe congresmanul Burke.

Nu mă miră comentariul lui. Amândoi sunt niște nebuni, la fel ca toți bărbații pe care i-am invitat aici în seara asta.

— Știu, dar dacă ai intrat în horă, trebuie să joci. Fie că îți place sau nu, ei au cea mai mare influență.

Îi fac un semn din cap uneia dintre fete și dă muzica mai tare. Lumea renunță la inhibiții. Invitații nu își mai țin mâinile acasă.

Andrew percepe schimbarea de atmosferă și mă privește nedumerit. Începe să transpire și el puțin. Ochii îi sclipesc.

Se apleacă spre mine.

— Cred că ajunge pentru seara asta. Nu mă simt bine.

Îi arunc o privire compătimitoare.

— Nu arăți prea bine. Hai să ieșim puțin la aer.

Îl conduc pe balcon și îl ajut să se întindă pe un șezlong. Nici nu apucă să pună capul pe tetieră, că și adoarme. Scapă berea și lichidul efervescent se împrăștie pe gresie.

— Îmi pare rău, Andrew, îi șoptesc și mă întorc la petrecere.

A sosit momentul ca fetele să-și intre în rol.

CAPITOLUL 15

În prezent

Imediat ce termin de strâns lucrurile femeii ăleia, putem în sfârșit să părăsim casa soților Bernard, dar nu înainte ca Ryan să le promită că se va întoarce a doua zi ca să-i ajute să planifice ceremonia funerară a lui James. Este o treabă pe care o las bucuroasă în seama lui, fiindcă am obținut deja de la Lucca tot ce puteam obține.

Ryan conduce, iar eu intru pe Instagram, oprindu-mă la ultima postare a revistei *Southern Living,* în care apare o verandă frumoasă, cu un leagăn alb din lemn și ferigi în ghivece suspendate. Este o fotografie superbă. Dau click pe butonul de comentarii și scriu: *Locul ideal pentru a savura un pahar de vin*! *Undeva, în lumea asta, este ora cinci*!

Aștept să se încarce comentariul meu, apoi bag telefonul în geantă.

După ce intrăm în casă, Ryan se trântește pe canapea. Mă așez lângă el și ridică ușor capul, doar atât cât să îl poată sprijini în poala mea. Închide ochii, în timp ce îmi trec încet degetele prin părul lui. Niciunul nu simte nevoia să vorbească.

Uitându-mă la el, mă gândesc la evoluția situației, acum, după ce a mai trecut șocul morții celor doi.

Există doar două opțiuni viabile.

Prima: a fost un accident cumplit, care a curmat viața a două persoane.

A doua: a fost un asasinat comis la decizia șefului meu.

Ceva îmi spune că e valabilă a doua variantă, iar creierul meu încearcă să identifice motivele pentru care domnul Smith a făcut mutarea asta. După toate aparențele, femeia nu-și încheiase încă misiunea. Fusese instruită riguros ca să preia această identitate – identitatea mea –, iar scoaterea ei din joc pare prematură. Și, la urma urmei, de ce să-i omoare, când putea pur și simplu s-o retragă din misiune? Nu înțeleg.

Ce-a obținut prin uciderea lor? Lucca Marino din Eden, Carolina de Nord, a murit.

Nu este niciun secret că mi-am protejat cu înverșunare adevărata identitate. În primul an, când mă suna ca să mă informeze despre noua misiune, Matt începea cu tot felul de mizilicuri, iar eu am fost suficient de proastă încât să îl consider prietenul meu. Planurile mele de a redeveni Lucca Marino erau singurul subiect constant de discuție. I-am povestit chiar și despre casa și despre grădina pe care voiam să mi le construiesc.

Dar moartea ei nu mă împiedică să redevin cândva Lucca Marino. Îmi îngreunează sarcina, dar nu mi-o face imposibilă. Uciderea ei a fost o mișcare extremă pe care nici eu, nici Devon nu am anticipat-o. Domnul Smith a trimis-o ca să îmi aducă aminte că sunt ușor de înlocuit, dar nu aveam nevoie de asta ca să știu ce periculos e jocul.

Revin, așadar, la prima variantă – și la speranța – că a fost totuși un accident.

Apoi, mai e și Ryan.

Dacă nu a fost un accident, ce semnificație are asta pentru misiune?

Strânsoarea mâinii lui slăbește și începe să sforăie ușor. A fost o zi grea pentru el.

Mă desprind încetișor din brațele lui Ryan și îi sprijin capul pe pernă. Din cauza mahmurelii pe care știu că a avut-o azi-dimineață și a stresului din cursul zilei, nici măcar nu tresare.

Mă uit în trecere la ceasul cuptorului și îmi dau seama că trebuie să plec. Sper că Devon mă așteaptă ca să putem trece în revistă tot ce s-a întâmplat în ultimele douăzeci și patru de ore.

În cei șase ani de când lucrez cu Devon, am parcurs împreună un drum lung. Știe exact cine sunt și de unde vin, iar el m-a inclus pe lista extrem de scurtă a celor în care are încredere deplină și cunosc detalii despre trecutul lui. De fapt, cred că lista lui include doar trei persoane.

Scot telefonul și intru pe Instagram. Nu am postat niciodată nimic și am doar câțiva urmăritori care sunt, în mare parte, roboți. În schimb, urmăresc contul fals al lui Devon și alte patruzeci și șapte de conturi, 90% dintre ele ale unor companii sau celebrități care postează zilnic. Din cele patruzeci și șapte de conturi pe care le urmărește profilul meu fals, treizeci și două sunt urmărite și de Devon. Și chiar dacă am comentat la ultimul articol al revistei *Southern Living,* anunțându-l că trebuie să mă

întâlnesc cu el diseară, la ora cinci, el îmi va răspunde în comentariile unui profil complet diferit, pentru ca nimeni să nu se prindă că așa comunicăm noi.

Paranoia lui nu cunoaște limite.

Dar nu-i pot reproșa nimic, fiindcă protocoalele lui ne-au salvat pielea de nenumărate ori, fără ca măcar să-mi dau seama.

Parcurg postările din fluxul meu și mă opresc la comentariul lui skate_Life831043 de pe contul echipei New Orleans Saints. Comentariul lui Devon este singurul vizibil în fluxul meu, fiindcă ne urmărim reciproc și, de asemenea, urmărim amândoi același cont, așa că nu trebuie să parcurg sute de comentarii ca să-l găsesc.

Comentariul lui sună în felul următor: *Cine-i ăsta*? *E al treilea jucător în topul preferaților mei*!! *#LaȚanc.*

Primul lucru pe care îl face Devon când primesc detalii despre o nouă misiune este să caute cinci locuri în care să ne putem întâlni în siguranță. Al treilea din lista pe care mi-a dat-o când am ajuns în Lake Forbing este cafeneaua de pe strada principală. Hashtagurile îmi confirmă dacă poate ajunge la ora fixată sau îmi oferă altă variantă. Am treizeci de minute ca să ajung la întâlnire, pentru că va sosi #LaȚanc.

Rup o foaie de hârtie din carnetul de lângă frigider și îi las lui Ryan un bilet, anunțându-l că am plecat să cumpăr ceva de mâncare, apoi mă furișez din casă.

Ajung cu cinci minute mai devreme, dar Devon este deja aici.

Au trecut doi ani până când mi-a dezvăluit prima informație personală despre el. Tocmai analizam planurile unei clădiri de birouri în care trebuia să intru după încheierea programului și a recunoscut un nume dintr-o listă de oameni care aveau biroul pe etajul unde voiam să pătrund.

— Tipul e specialist în tehnologie. Am asistat la un discurs al lui la MIT, mi-a spus el.

Nu voiam să par băgăcioasă, pe de altă parte, speram să aflu mai multe detalii despre el, așa că am glumit, încercând să-l descos.

— I-ai rezolvat ecuațiile complicate pe tabla din hol, așa e?

Pentru o clipă, privirea lui m-a lăsat să cred că făcusem o gafă, dar apoi a izbucnit în râs. Un râs sincer.

Și gheața dintre noi s-a spart. Mi-a oferit detalii despre el cu țârâita, dar acum am o imagine completă.

Devon stă la tejgheaua fixată de-a lungul peretelui din spate. Aceste locuri sunt ocupate în general de clienți singuri sau de cupluri, fiindcă dispunerea scaunelor îngreunează discuțiile între mai multe persoane. Devon completează un sudoku complicat dintr-o revistă care îi place la nebunie și poartă o pereche uriașă de căști, mișcându-și capul și umerii în ritmul muzicii, cu toate că știu că nu ascultă nimic în momentul acesta.

Are un IQ ieșit din comun. Dacă nu doarme, simte nevoia să-și pună cumva creierul la treabă, de exemplu cu revista din fața lui. A început studiile la MIT la vârsta de 17 ani, dar și-a dat seama imediat că n-o să facă mulți purici acolo. Și nu pentru că i-ar fi fost greu, ci pentru că *se plictisea de moarte.* Acestea sunt cuvintele lui. A renunțat definitiv când a primit sarcina să construiască un sistem de rețea pentru o companie de publicitate fictivă și a descoperit că, de fapt, era o afacere reală și că profesorul își punea studenții să muncească pentru gheșefturile lui.

Profitând de avantajele pieței libere, a luat direct legătura cu clientul și i-a vândut sistemul cu o mică reducere, apoi le-a dezvăluit pontul și altor colegi, care i-au urmat exemplul.

A intrat după aceea în afaceri. În scurt timp, și-a dat seama că slujbele foarte profitabile nu sunt întotdeauna și legale. Obține informații de care oamenii nici măcar nu știu că au nevoie și le vinde la un preț atractiv. Îi place să acționeze din umbră și să păcălească sistemele menite să-l împiedice să-și bage nasul unde nu-i fierbe oala. Iar dacă îi câștigi încrederea, îți este loial pe viață.

Comand un cappuccino și mă îndrept spre el. Mă așez pe un taburet, lăsând un spațiu gol între noi. Îmi spune fără să se uite în direcția mea:

— M-am conectat la biroul medicului legist și voi obține o copie a dosarul ei stomatologic de îndată ce îl vor încărca. Nu cred că se vor potrivi, dar nu se știe niciodată.

Încuviințez scurt, fără să îl privesc. Dosarele nu se vor potrivi. Domnul Smith nu ar fi fost niciodată atât de neglijent. Nu suport gândul că nu voi afla niciodată cine era tipa.

— Dar știm sigur că ea era? Chiar a murit în accident?

Probabil că a verificat deja informația, dar nu am cum să nu-l întreb.

Devon dă scurt din cap și asta e tot ce am nevoie ca să fiu sigură că trupul din morgă este al ei.

— Am găsit ultimul set de instrucțiuni pe care l-a primit, îi spun.

Devon întoarce o pagină din revista lui și întreabă:

— Ce conține?

Scot hârtia din buzunarul din spate și o bag într-o revistă uitată de cineva, apoi o pun în spațiul gol dintre noi. Nu se va atinge de ea până nu voi pleca.

— Uită-te și tu, dar, pe scurt, i-a spus să ia legătura cu mine și, dacă poate, să scotocească prin camera mea. Sunt instrucțiuni destul de vagi. Și ea a făcut exact ce i-a cerut. Intenționat am lăsat-o să găsească ceva.

— Nu-mi place chestia asta. Absolut deloc, spune în șoaptă.

— Nu crezi că a fost un accident?

Clătină din cap atât cât să înțeleg că nu crede în varianta asta.

— Dar de ce? Crezi că și-a terminat treaba fără să ne dăm seama?

— Sau a dat-o în bară și el a eliminat-o.

— Care crezi că a fost rolul lui James în toată povestea?

— De pion, spune Devon pe negândite. Dependent de droguri și de jocuri de noroc. În mare groapă financiară. Ridicol de ușor de manipulat. Nu m-aș mira ca Smith să fi provocat fractura tatălui lui James ca să-l aducă aici.

Isuse Hristoase. Nu m-am gândit la asta.

— Și ce crezi? Ryan este mai mult decât o țintă nevinovată?

Am discutat cu el înainte să fiu trimisă aici, așa că știe cine este ținta. Am vorbit atunci și despre posibilitatea ca toată treaba să fie un șiretlic. După ce am aflat că trebuie să mă ocup de Ryan, Devon a căutat toate informațiile despre el. Notele pe care le primesc de la domnul Smith nici nu se compară cu cele oferite de Devon. Am aflat despre afacerile și despre succesul lui: E firesc să fi atras atenția cuiva. În urmă cu câțiva ani, domnul Smith a apelat la serviciile firmei lui de transport

pentru câteva misiuni, așa că nu este de mirare că Ryan i-a stârnit interesul.

Devon se foiește puțin, încercând parcă să decidă ce părere are despre asta.

— Întâi de toate, știm că orice este posibil, nu-i așa?

— Corect.

— Însă, deși orice este posibil, eu cred că e foarte puțin probabil. Oricât de dubioase ar fi afacerile lui, Ryan este prea legat de comunitate, iar acest lucru este contrar principiilor după care domnul Smith își recrutează angajații.

Eu sunt un nimeni, fără familie sau relații. Dacă dispar într-o zi, nu risc să stârnesc valuri. Nimeni nu ar încerca să mă răzbune dacă lucrurile ar merge prost. Ryan este într-o cu totul altă postură. Locuiește în aceeași casă dintotdeauna și vecinii lui îl știu de când era de-o șchioapă.

— Trebuie să analizăm faptele și nu există niciun indiciu în direcția asta, spune Devon.

Stăm în tăcere câteva minute, cumpănind ultima informație. Într-un târziu, spun:

— Am încolțit-o în bucătărie. I-am spus că știu pentru cine lucrează. I-am spus că ar putea fi oricând în locul meu.

Pentru prima dată de când m-am așezat, creionul lui nu se mai mișcă pe hârtie.

— De ce-ai făcut asta, L?

Nu mi-a spus niciodată Lucca, doar „L”, fiindcă numele meu este foarte rar și, în felul ăsta, oricine ar trage cu urechea ar presupune că mă numesc Elle. În ciuda acestei măsuri de precauție, Devon nu mi se adresează aproape niciodată direct, așa că simt greutatea din spatele cuvintelor lui.

— Trebuia să aflu dacă pentru ea eram o țintă ca oricare alta sau dacă știa că și eu lucrez pentru Smith. Apropo, nu știa. Surpriza de pe chipul ei a fost sinceră. Dar nu e ca și cum aș fi descoperit un mare secret, fiindcă recunoscuse deja că el a trimis-o.

Devon își pune iarăși creionul la lucru și începe să dea din cap pe ritmul muzicii imaginare.

— Cea mai mare realizare a lui Smith este că își ține sub control toți angajații și nu îi lasă să știe unul de celălalt. Nimeni nu îl cunoaște pe Smith. Nimeni nu știe ce poziție ocupă el în ierarhie.

Domnul Smith este enigma la care lucrează Devon de ani buni.

— Și polițiștii au aflat despre numele Evie Porter din Brookwood, Alabama, adaug aproape în șoaptă, de parcă mi-aș mărturisi păcatele.

Dezvăluirea îl face să se întoarcă spre mine.

— Detalii?

Îi fac rezumatul vizitei acasă la soții Bernard și al conversației noastre cu poliția, în timp ce el completează sârguincios pagina revistei. După ce termin, îmi spune:

— Nu-mi place treaba asta. Nu-mi place fiindcă nu văd unde duce. Cred că ar trebui să ne tirăm.

Încremenesc. Am fost într-o mulțime de situații în care părea că nu se va sfârși cu bine, dar este prima dată când îl aud că vrea să ne tirăm.

— Și apoi, ce? Știam amândoi când am venit aici că-i supărat pentru că nu a primit informațiile cu care voia să-l șantajeze pe Connolly. Mai știam și că încearcă să-și dea seama dacă *am avut* de fapt succes, dar am păstrat informațiile pentru mine. Dacă domnul Smith vrea să mă elimine, fuga nu mă ajută cu nimic, fiindcă nu prea am unde să mă ascund în plus, Lucca Marino nu mai există.

— Tot nu-mi place, spune el. O să stai în bătaia puștii, așteptând următorul set de instrucțiuni. Și dacă nu-l mai primești niciodată?

— N-am decât să merg mai departe. E singura variantă.

Rămânem tăcuți un minut, pierduți în gândurile noastre. Apoi îl întreb:

— Ce mai face Heather?

Lasă capul în jos și mă gândesc că nu vrea să-mi răspundă, dar în cele din urmă spune:

— Bine. Face bine.

— Nu ne abatem de la drumul nostru, Devon. E singura variantă.

Ezită o clipă, apoi spune:

— Am primit detaliile despre următoarea livrare gestionată de Glenview Trucking joia asta. Le găsești în revista *People* din fața ta.

— Bun. Cred că Smith va fi derutat când va vedea că îmi continui misiunea, chiar și după moartea femeii ăleia.

Cândva, între momentul în care am primit de la domnul Smith primul și al doilea set de informații despre

afacerile lui Ryan, am ajuns să regret rolul pe care îl jucam. Remușcările mele au fost stârnite probabil de visele cu ochii deschiși, în care casa lui Ryan era într-adevăr și casa mea, și de dorința ca această identitate să fie reală, dar într-un moment de mare slăbiciune, înainte să le predau, am modificat câteva detalii-cheie despre datele financiare și numele clienților. Nu le-am modificat într-atât încât domnul Smith să observe, dar suficient cât să-i dau lui Ryan șansa să își păstreze afacerile.

Plănuiesc să fac modificări similare și în ultimul set de informații, înainte să-l trimit.

Devon nu știe că am făcut asta și îmi pare rău că nu i-am spus. Ar crede că îmi asum un risc inutil.

— Le las în cutia poștală, în drum spre casă.

Devon întoarce ușor capul în direcția mea.

— Aia nu e casa ta, L.

Tresar la cuvintele lui, apoi iau revista din fața mea și o bag în geantă. Îmi iau paharul și mă ridic de pe scaun.

— Păstrăm legătura.

Chiar în clipa în care dau să plec, îmi șoptește:

— Te rog, ai grijă de tine.

CAPITOLUL 16

În prezent

După ce m-am întors de la întâlnirea cu Devon, Ryan și cu mine ne-am petrecut seara îndopându-ne cu mâncare comandată, uitându-ne la seriale pe Netflix și încercând să uităm cât de oribilă a fost toată ziua. Apelurile și mesajele primite de la prietenii lui au curs neîncetat, până când, în cele din urmă, și-a închis telefonul, ceea ce se întâmplă foarte rar. Niciunul dintre noi nu a dormit prea bine, așa că, în această dimineață de luni, ne punem cu greu în mișcare.

Chiar dacă Ryan își ia concediu câteva zile, este în permanență ocupat fiindcă s-a oferit să ajute la planificarea înmormântării lui James. Mi-aș fi putut lua și eu liber, dar nu vreau să îi vizitez iarăși pe soții Bernard și nici nu vreau să fiu nevoită să născocesc cine știe ce pretext ca să mă fac nevăzută în jurul prânzului și să mă întâlnesc cu Devon.

Acum sunt în bucătărie și umplu termosurile cu cafea, așteptându-l pe Ryan să coboare scările.

— Mai întâi merg la familia Bernard cu câțiva băieți, spune el. Doamna Bernard vrea să luăm legătura cu colegii lui de serviciu și să-i anunțăm ce s-a întâmplat. Apoi trebuie să mergem la firma de pompe funebre.

— Da, n-aș vrea să fiu în locul tău.

Îi dau termosul și încep să-mi adun lucrurile pentru azi.

— La naiba, mi-am lăsat telefonul sus, la încărcat.

Când mă întorc, Ryan așteaptă lângă ușă cu geanta pe umăr, cu termosul de cafea într-o mână și cheile în cealaltă.

— Nu cred că ajung târziu în seara asta.

Îmi iau lucrurile de pe scaun.

— Nici eu. Sună-mă când ajungi acasă și poate plec mai devreme, îi spun și intru după el în garaj.

Chiar înainte să ajung la portiera Toyotei mele, Ryan mă trage spre el și mă sărută ușor.

— Mi-e frică de ziua de azi, spune încet. Sunt un om groaznic dacă nu vreau să merg acolo?

Îi mângâi obrazul și îmi trec brațul pe după ceafa lui, apropiindu-l de mine. Își îngroapă fața în gâtul meu.

— Îmi pare rău, îi șoptesc la ureche.

Simt telefonul bâzâind în poșetă, dar nu-i dau drumul lui Ryan decât atunci când simte el nevoia.

Nu știu cât stăm îmbrățișați, dar în cele din urmă se retrage, sărutându-mă încă o dată înainte să mă lase să plec și să se îndrepte spre mașina lui.

Ne urcăm în același timp la volan. După ce ușa garajului se deschide, îmi face semn din cap să ies eu prima. Trebuie să ies cu spatele și am puțin spațiu de manevră, așa că mă uit continuu în oglinda din dreapta ca nu cumva să zgârii portiera mașinii lui.

Când ajung în siguranță pe alee, îmi scot telefonul și îl verific, fiindcă rareori primesc notificări. Este un mesaj de la un număr necunoscut și inima începe să-mi bubuie. Sunt sigură că Ryan se întreabă de ce m-am oprit.

Deschid mesajul.

Număr necunoscut: 112.

Băga-mi-aș. Este avertismentul lui Devon, care îmi cere s-o șterg cât mai repede de-aici. Ridic privirea și îl văd pe Ryan coborând din mașină și privind atent strada din spatele meu.

Mă uit în oglinda retrovizoare, îngrozită de ce urmează să văd.

Trei mașini de poliție sunt parcate în spatele meu, blocându-ne ieșirea.

Într-o secundă îmi dau seama că nu pot trece pe lângă ele. Dacă nu aș fi zăbovit cu Ryan în garaj, aș fi văzut mesajul lui Devon de îndată ce l-am primit. Minutele alea irosite m-ar putea costa libertatea.

Ryan se apropie de portiera mea, încercând s-o deschidă, dar mașina este încuiată fiindcă este în continuare în marșarier. Mă gândesc repede dacă am ceva în mașină care mi-ar putea pune probleme, dar îmi dau seama că nu e cazul.

— Evie, deschide, îmi spune ciocănind în geam și uitându-se la polițiștii care se îndreaptă spre noi.

Cu mișcări lente și calculate, trag frâna de mână și închid motorul. În clipa în care Ryan aude mașina oprindu-se, deschide portiera și mă trage afară.

Fața lui este complet inexpresivă. Nu l-am văzut când vorbea cu angajatul care a încercat să-l tragă în

piept, dar îmi imaginez că și atunci avea aceeași privire.

Oare crede că poliția a venit fiindcă a descoperit cu ce se ocupă în estul Texasului? Apreciez că vrea să-mi ia apărarea, dar mesajul lui Devon îmi sugerează că pe mine mă caută poliția și că Ryan nu mă poate salva de ceea ce urmează.

— Nu-ți face griji, îmi șoptește el. Gestionez eu situația.

Chiar crede că au venit după el.

În fruntea grupului care străbate aleea este același polițist din casa familiei Bernard, adjunctul Bullock și, în spatele ochelarilor întunecați de soare, cred că îi sclipesc ochii.

— Domnișoară Porter, spune el, agățându-și mâinile în centura pistolului, trebuie să mă însoțiți până la secție ca să vă pun câteva întrebări.

Cu mâinile în șold, Ryan încearcă să mă ascundă de poliție.

— Ce s-a întâmplat?

Adjunctul Bullock se uită la mine peste umărul lui Ryan.

— Avem pe numele dumneavoastră un mandat de interogare emis de Poliția din Atlanta în cazul morții lui Amy Holder.

Ceilalți doi polițiști se apropie și nu vreau ca situația să degenereze. Soții Rogers, vecinii lui Ryan, s-au întors din plimbare și, în rând cu alți oameni, urmăresc de peste drum ce se întâmplă. Câteva mașini s-au oprit în trafic. Pe străduța asta liniștită, mărginită de copaci, nu s-a întâmplat niciodată ceva atât de palpitant.

Pun o mână pe umărul lui Ryan, făcându-l să se întoarcă spre mine. Nu vorbesc, dau pur și simplu din cap, înștiințându-l că sunt de acord să merg cu ei. Mă privește o secundă sau două, străduindu-se să mă descifreze, să înțeleagă ce se petrece. Polițiștii sunt amabili cu mine în timp ce mă conduc spre prima mașină de patrulare. Din fericire, niciunul dintre ei nu se atinge de mașina mea, deci sper că o voi găsi tot aici când mă voi întoarce.

Amy Holder a fost ținta ultimei mele misiuni, cea de care domnul Smith a fost nemulțumit. Dar Evelyn Porter, pseudonimul meu pentru misiunea *actuală,* ar fi trebuit să fie curat, fără nicio legătură cu Amy Holder sau cu moartea ei. Dacă vor să mă interogheze despre decesul ei,

înseamnă că identitatea mea falsă a fost compromisă și că am trecut în etapa următoare a jocului pe care mi l-a pregătit domnul Smith.

Ca să rămâi complet nemișcat ai nevoie de mai multă concentrare decât crezi. Nu bat din picior, nu mă foiesc pe scaun și nu mă uit în altă parte decât la peretele gri deschis din fața mea. Respir calm, inspirând pe nas și expirând printre buzele ușor întredeschise. Clipesc calm, nici prea repede, nici prea încet.

Știu că sunt urmărită din spatele oglinzii din stânga mea, dar nu-mi clintesc nici degetul mic, pentru că nu pot uita ce mi-a spus Devon când l-am întâlnit prima dată față în față: *Poți afla multe despre un om urmărindu-l cum se comportă atunci când așteaptă.*

Au organizat o procesiune în toată regula ca să mă aducă în camera de interogatoriu și să mă așeze la această masă. Polițiști în uniformă și detectivi în civil au intrat și ieșit din încăpere, fiecare dorind să joace un rol. S-au oferit să-mi aducă apă, am fost întrebată dacă vreau să merg la toaletă. Mi-au pus întrebări după întrebări și la fiecare am răspuns scurt și la obiect. Ultima întrebare a fost pusă de mine. Am întrebat dacă pot suna un avocat.

Am solicitat-o pe Rachel Murray, deși eram sigură că Ryan o sunase deja.

După un timp, Rachel sosește și se așază în fața mea. Tac și o las să mă studieze. Nu știu sigur la ce să mă aștept din partea ei: dacă va fi încântată că am fost reținută, dacă va fi speriată de ideea că trebuie să stea la aceeași masă cu o persoană care ar putea fi implicată într-o crimă sau dacă va fi nedumerită că am ales-o pe ea. Dar nu are niciuna din aceste reacții. Are un chip la fel de inexpresiv ca al meu și sunt mulțumită de drumul pe care am decis să pășesc.

Vrea să vorbesc eu prima și respect decizia ei.

— Vrei să mă reprezinți? o întreb.

Refuz categoric să spun ceva care nu este protejat de secretul profesional dintre avocat și client.

— Da, răspunde ea, apoi scoate un document din servieta de la picioarele ei. M-am gândit că nu vei fi dispusă să vorbești cu mine fără ăsta.

Este un acord standard prin care stabilim o relație profesională și Rachel devine avocata mea. Semnez în partea de jos și mă uit cum își trece numele sub semnătura mea.

— Presupun că ești de acord cu onorariul pe care ți-l voi cere la final? mă întreabă.

Dau din cap.

— Firește.

Bagă documentul înapoi în geantă și se apropie de ușă. O întredeschide și spune:

— Sunt avocata oficială a domnișoarei Porter, așa că vă cer să întrerupeți microfoanele și camerele video din încăpere.

Închide ușa și se duce la fereastră ca să coboare un șir de jaluzele.

Nu am încotro. Trebuie să am încredere în acest sistem și sper că nimeni nu va auzi ce urmează să-i spun. E un sentiment de intimitate dintre noi, așa că mă încumet să mă mișc pe scaun, încercând să mă dezmorțesc puțin.

Mă privește și ochiul ei stâng se zbate o fracțiune de secundă.

— Ryan m-a sunat în clipa în care ai plecat din fața casei lui pe bancheta din spate a mașinii de poliție. Când mi-ai solicitat serviciile, eram deja aici. E puțin spus că am fost surprinsă.

În cele din urmă, o întreb:

— Știi ce vor de la mine? De ce consideră că sunt martoră în dosar?

— După ce a plecat de la familia Bernard, adjunctul Bullock a căutat numele tău și orașul Brookwood în baza lor de date. I-a apărut acest mandat. Azi-dimineață, la prima oră, a sunat și a vorbit cu polițiștii responsabili de cazul lui Amy Holder. După părerea lor, fie ai fost la fața locului când a murit Amy, fie au informații despre ce s-a întâmplat în clipele dinaintea decesului ei, fie ai facilitat sau ai jucat un rol în moartea ei. Ei au cerut să fii adusă la interogatoriu, așa că poliția locală a venit să te ridice.

Evie Porter și Brookwood, Alabama, nu ar trebui să aibă *nicio* legătură cu Amy Holder.

— Ce dovadă au că am fost acolo?

— Mi s-a spus că există o fotografie cu tine la fața locului. Polițiștii din Atlanta nu le-au trimis fotografia colegilor de aici, așa că nu mi-au putut-o arăta. Nu știu

dacă este sau nu adevărat. În orice caz, am cerut o copie a fotografiei și mi s-a spus că o voi obține în curând.

Dau din cap, asimilând informațiile.

— De unde știu că persoana din imagine este Evie Porter?

Rachel își înclină capul într-o parte.

— Nu prea înțeleg întrebarea ta.

Și sunt convinsă că se întreabă de ce vorbesc despre mine la persoana a treia.

— Există vreun dosar cu informații despre Evie Porter? În afară de prezența ei în locul în care a murit Amy Holder? întreb cu năduf.

Încă nu sunt pregătită să-i spun totul, dar trebuie să știu ce mișcări o să facă ea. Nu pot revendica deocamdată identitatea lui Lucca Marino și trebuie să o protejez puțin, până când voi afla exact ce se întâmplă. Pentru moment, Lucca Marino a murit, iar eu sunt obligată să fiu Evie Porter.

Rachel se aplecă înainte și își sprijină mâinile pe masă.

— Vrei să-mi spui ce se întâmplă? Altfel nu te pot ajuta.

— Am cunoscut-o pe Amy Holder.

Nu pare deloc surprinsă de mărturisirea mea.

— Dar când am cunoscut-o, nu mă numeam Evie Porter.

Înclină din nou capul.

— Dar cum te numeai?

— Regina Hale.

— Regina Hale, repetă ea.

Încuviințez din cap și ea mă privește lung.

— Și chiar te numești Regina Hale? mă întreabă.

Clatin din cap că nu.

— Regina Hale o persoană reală, a cărei identitate ai împrumutat-o? întreabă într-un târziu.

— Nu.

— Ai vreun interes să fii atât de ambiguă? Fiindcă dacă ți se pare mai important să-ți păstrezi secretele decât să ai încredere în mine, am plecat.

Doamne, ce javră fără milă, dar fix de una ca ea am nevoie.

— Regina Hale este numele pe care l-am folosit când locuiam în împrejurimile orașului Atlanta. Din câte știu, moartea lui Amy a fost accidentală.

Rachel se lasă pe spate în scaun, cu brațele încrucișate, studiindu-mă fățiș.

— Numele tău adevărat este Evie Porter? mă întreabă.

Ezit suficient de mult încât să ghicească adevărul, dar tot așteaptă să-i răspund.

— Nu.

— Care este numele tău adevărat? întreabă ea.

— Nu Evie Porter, răspund.

Nu sunt pregătită să-i spun totul. Nu încă.

Ne uităm una la cealaltă, încercând să stabilim cine va ceda prima. În cele din urmă, Rachel se apleacă și scoate niște hârtii din servietă.

— Acestea sunt rezultatele cercetărilor mele. Mă pot interesa dacă poliția deține mai multe informații.

Chiar dacă mă așteptam să caute date despre mine, primul obiect pe care mi-l pune în față mă ia pe nepregătite. Este fotocopia carnetului de student emis pe numele Evelyn Porter de Universitatea din Alabama și poza mea datată cu șapte ani în urmă.

— Ce-i asta? întreb.

Recunosc poza. Este din prima mea misiune. Misiunea din Kingston, când mă numeam Izzy Williams, dar carnetul de față este al lui Evelyn Porter.

Rachel nu spune nimic, dar îmi arată o altă foaie de hârtie. Este fotocopia unui permis de conducere din urmă cu șase ani. Încă o dată, poza este a mea și numele de pe document este Evelyn Porter. Poza am folosit-o în misiunea Andrew Marshall, când mă numeam Mia Bianchi.

Pune încă o foaie pe masă. Pașaportul lui Evelyn Porter, datat în urmă cu patru ani. Și o nouă poză cu mine, dintr-o misiune din Florida, când mă numeam Wendy Wallace.

Urmează alte trei foi de hârtie. O factură de electricitate, o amendă pentru viteză și un formular medical. Alte trei dovezi că sunt Evelyn Porter.

Am petrecut opt ani ascunzând cine sunt și, între timp, domnul Smith mi-a creat o identitate activă.

Devon și cu mine studiem minuțios fiecare oraș nou și fiecare țintă, dar se pare că am omis să verificăm numele pe care le primesc.

Rachel așteaptă o reacție din partea mea. Când își dă seama că aceasta nu va veni, se lasă pe spate în scaun și

oftează puternic.

— Deci susții în continuare că nu ești Evelyn Porter?

Rămân nemișcată. Calmă. Stăpână pe mine. Creierul meu ia în calcul un milion de posibilități diferite, dar refuz să arăt asta.

— Dacă nu ești Evelyn Porter și refuzi să-mi spui cum te cheamă de fapt, cum vrei să te ajut? mă întreabă.

— Trebuie să plec de aici. Am nevoie de câteva zile ca să rezolv problema asta.

Rachel clatină deja din cap.

— Pot încerca, dar nu-ți face mari speranțe. Ești căutată de ceva vreme și nu vor risca să dispari din cauza lor. Tot ce pot să facă este să solicite să fii interogată oficial în calitate de martor, nu de suspect, în cazul morții lui Amy, dar nu te vor lăsa să pleci de-aici. Voi reuși probabil să îi conving să te elibereze peste o zi, două, însă doar cu condiția să mergi imediat în Atlanta pentru interogatoriu.

Am nevoie de timp mai mult decât orice. Aștept câteva secunde, cântărindu-mi opțiunile, apoi trag carnetul și pixul spre mine. Scriu un nume și împing carnetul spre ea. Nu vreau să-l rostesc cu voce tare, în cazul în care suntem totuși ascultate.

— Sună-l pe omul acesta. Spune-i că actuala ta clientă a fost în Hilton Head în iunie 2017. Cere-i să mă scoată de aici. Azi.

Rachel se aplecă înainte, și mai palidă decât era înainte.

— Vrei să îl sun și să îi vorbesc despre Hilton Head și iunie 2017, apoi ce?… Să-i cer să tragă sforile ca să fii eliberată?

Nu-i chiar o întrebare, așa că nu mă obosesc să-i răspund.

Rachel încuviințează scurt din cap și iese din încăpere. Sunt surprinsă că nu m-a tras de limbă cu privire la mesajul meu criptic, dar se pare că am subestimat-o.

Nu mi-am dorit niciodată să fiu aici și să mă confrunt cu o situație de genul ăsta, dar sunt pregătită. E timpul să cer o favoare.

Ușa se deschide încet, dar este prea devreme ca Rachel să se fi întors. Îmi caut o poziție relaxată pe scaun, gata să încep jocul cu detectivii. Și atunci îl văd pe Ryan

strecurându-și capul înăuntru, de parcă nu ar ști sigur dacă a nimerit încăperea corectă.

Mai devreme, când a crezut că polițiștii au venit după el, a avut grijă să mă protejeze. Acum mă privește temător.

— Rachel i-a convins pe polițiști să mă lase să te văd un minut. Cred că s-au temut s-o refuze. Doar că, din câte mi-a spus ea, probabil că au repornit camerele și microfoanele.

Cred că polițiștilor le convine ca Ryan să stea de vorbă cu mine, poate îi spun ceva compromițător.

Ezită o clipă, apoi se apropie de mine și mă îmbrățișează. Sunt surprinsă de emoțiile care mă învăluie. Mă bucur să-l văd. Mă strânge puternic la piept și îmi spune încet:

— Ce naiba, Evie?

Ar trebui să mă desprind din brațele lui. Să nu-l mai ating.

Dar nu pot să-l las să plece.

Nu vreau să-l las să plece. Întâmplările din ultima zi… din ultimele zile, de fapt, m-au făcut să-mi cobor garda.

— Te simți bine? mă întreabă.

— Da, îi răspund. Acum, că ești aici, mă simt mai bine.

Se trage înapoi ca să mă poată privi.

— Rachel spune că încearcă să te scoată de aici.

— Bine. Foarte bine.

Pare obosit. Ultimele douăzeci și patru de ore au fost grele pentru el. Și-a pierdut prietenul din copilărie, apoi iubita lui a fost ridicată de poliție.

Își împletește degetele cu ale mele.

— Ce se întâmplă, Evie? Poliția mi-a spus că ești căutată în cazul decesului unei femei din Atlanta. Ei cred că ai fost de față la moartea ei.

— Da, asta mi-au spus și mie. Sunt la fel de surprinsă ca tine că vor să vorbească cu mine. Habar n-aveam că există un mandat pe numele meu, îi spun, asigurându-mă că nu îi dau niciun detaliu în plus, în caz că polițiștii trag cu urechea.

— Asta înseamnă că, după părerea lor, moartea ei a fost suspectă? Altfel de ce-ar avea nevoie de un mandat ca să discute cu tine?

Inspir adânc și expir.

— Habar n-am de ce cred că aș ști ceva.

Ryan dă din cap în timp ce vorbesc, de parcă ar cântări adevărul cuvintelor mele. Înainte să apuce să mai spună ceva, Rachel deschide ușa și intră în încăpere. Se uită când la mine, când la el și văd limpede reproșul din privirea ei. M-a surprins mințindu-i prietenul.

— Evie, rostește cu o intonație puternică, am sunat. Cu succes, se pare. Dar vom avea confirmarea în curând.

Dau din cap, știind că așa va fi.

Rachel se uită la Ryan.

— Ne lași singure câteva minute, te rog? Trebuie să discut ceva cu Evie.

Se uită pe rând la noi, întrebându-se probabil de ce nu poate asista la conversația noastră. După ce îi cer și eu să ne lase singure, spune:

— Sigur. Aștept afară.

Și pleacă.

Rachel face un semn cu mâna spre camera de filmat.

— Să știi că au oprit iarăși camerele și microfoanele.

Dau din cap, așteptând să spună ceea ce nu vrea să audă nimeni altcineva.

— Ai de gând să-i zici cine ești de fapt? mă întreabă.

— Te-am angajat ca să te ocupi de aspectele legale, nu de aspectele intime ale vieții mele.

Dar nu se lasă descurajată.

— E prietenul meu.

Nu răspund și ne privim câteva clipe.

— Mă întorc imediat ce primesc decizia de eliberare. Dacă o primesc.

— O s-o primești, îi spun.

Îmi mai aruncă o privire și iese din încăpere.

Mă las pe spătarul scaunului și îmi adun gândurile ca să pot întocmi un plan.

Lucca Marino. În urmă cu șase ani

Mă întorc din Hilton Head în Raleigh, Carolina de Nord, conducând încet, fără să mă grăbesc, și gândindu-mă la cele întâmplate în ultimele douăsprezece ore. N-ar trebui să-mi pese ce crede acum Andrew Marshall despre mine, dar nu mă pot stăpâni.

Nu vreau să vorbesc cu nimeni. Matt m-a sunat de un milion de ori și mi-a trimis o groază de mesaje amenințătoare, dar mi se rupe.

Luni, pe la zece dimineața, la aproape patruzeci și opt de ore după ce l-am lăsat pe Andrew în acea stațiune din Carolina de Sud, parchez în fața sediului AAA Bail Bonds, deși am fost instruită să nu mai calc niciodată aici.

Matt nu se așteaptă să vin.

Ultima dată când m-am aflat aici eram îngrozită. Tocmai fugisem din casa familiei Kingston după ce o lăsasem pe Jenny Kingston într-o baltă de sânge și pe Miles adormit pe canapea.

Dar ziua de azi este diferită.

Azi intru în biroul lui de parcă ar fi al meu.

În sala de așteptare, sunt câteva scaune ocupate, iar la recepție lucrează aceeași tânără. Îmi zâmbește fără tragere de inimă când mă apropii de ea, dar expresia i se schimbă rapid când îi ocolesc biroul și pornesc spre hol.

— Stați puțin! Trebuie să vă înregistrați mai întâi! strigă venind după mine.

Deschid ușa biroului lui Matt și ea evită în ultima clipă să se ciocnească de mine.

— Unde dracu' ai fost? strigă Matt în secunda în care dă cu ochii de mine, apoi se uită la tânăra din spatele meu. Tu treci înapoi la recepție!

Fata face stânga-mprejur și închid ușa biroului.

Mă așez în fața lui, pe același scaun ca în urmă cu doi ani.

Cred că n-a închis un ochi de vineri. De când am vorbit ultima oară. De când a văzut filmările de pe camerele instalate de el. Chiar înainte să tai conexiunea.

— Tipa cu care am vorbit l-a căutat pe Andrew tot weekendul! S-a dus chiar și i-a bătut la ușă! Și tu unde ai dispărut? Te-ai făcut nevăzută în toiul misiunii!

E roșu la față și scuipă în timp ce vorbește. Nu mă grăbesc să-i răspund.

— Ai făcut un plan prost. Ți l-am îmbunătățit.

Strânge din dinți și mă măsoară disperat din priviri.

— Ce vrei să spui? mă întreabă în cele din urmă.

— Sună-l pe domnul Smith, îi cer eu.

Arată de parcă ar fi gata să mă ucidă. Vine în fața biroului și se proțăpește în fața mea. Se aplecă și mă încolțește, prinzând în mâini brațele scaunului meu.

— Răspunde-mi, spune el.

— Nu. Nu mai răspund în fața ta.

Ridic mâna și mă uit la ceas.

— Ai cinci minute, altfel plec. Și nu cred că vrei să plec.

Este un joc foarte periculos, dar îmi ascult instinctul. Nu mă înșală niciodată.

Ne uităm unul la altul o secundă încărcată de tensiune.

După ce am preluat conducerea ultimei misiuni, ceva s-a schimbat. Și nu am de gând să mă întorc la ce a fost înainte.

— Patru minute.

Îmi împinge scaunul atât de puternic, încât e cât pe ce să cad. Mă proptesc în picioare și îmi recapăt echilibrul. Ridică receptorul. Îmi întoarce spatele și vorbește în șoaptă cu domnul Smith.

Câteva secunde mai târziu, se răsucește în scaun și pune telefonul pe difuzor.

— Vorbește, spune Matt.

De la celălalt capăt al firului nu se aude nimic, dar nu mă las descurajată.

— Cazul Andrew Marshall a fost un fiasco. Nu a avut de gând nicio clipă să-și înșele soția. E curat ca lacrima. Iar dacă am fi forțat nota, ar fi renunțat de rușine la candidatură. Nu te-ar fi ajutat cu nimic să ai la mână un om fără nicio putere. Dacă ai fi petrecut zece minute în compania lui, ai fi înțeles asta.

Matt mă sfredelește cu privirea, în timp ce las tăcerea domnului Smith să umple încăperea.

— Dar ți-am făcut rost de altceva mai bun. Nelson, senatorul de Georgia. Deține funcția de optsprezece ani. Este membru în toate comisiile importante. Îl iubește pe Dumnezeu, își iubește soția și patria. Îi mai place și să fie

bătut la fund în timp ce poartă căluș. Ți-l las în grijă. Spune-mi doar unde să trimit stickul cu filmările.

Este limpede că trec peste Matt, fiindcă nu îi dau lui stickul ca să îl trimită mai departe. De asemenea, omit să le spun că Andrew Marshall este de acum în mâinile mele. Va fi guvernator în curând și știe că a fost la un pas să fie compromis și, totodată, cine l-a salvat.

Mă uit la Matt, care privește fix telefonul. Fruntea îi lucește de transpirație.

Discuția cu Andrew a fost dificilă. A doua zi dimineață, când s-a trezit pe balcon, mi-a pus o mulțime de întrebări. I-am răspuns la toate. Vigilent. Așa va trebui să fie de acum înainte. Să nu se mai încreadă orbește în nimeni, oricât de credibil i s-ar părea cineva. A fost o lecție grea pentru el. Mi-a mulțumit și s-a oferit să mă ajute cumva să renunț la acest stil de viață. Să trăiesc cinstit, nu în afara legii. Așa e Andrew Marshall, n-ai ce-i face.

L-am îmbrățișat, i-am mulțumit și am plecat imediat.

Am înțeles că, dacă voi avea vreodată nevoie de el – cu adevărat nevoie –, îmi va fi alături.

Din câte se pare, domnul Smith nu va vorbi astăzi cu mine, așa că îmi continui monologul.

— S-ar putea să te nemulțumească faptul că am schimbat misiunea și rezultatele nu au fost cele sperate de tine, dar planul lui Matt ar fi dat chix. Iar senatorul Nelson este o variantă mai bună decât să irosim resurse pe un plan eșuat. Dacă vrei să apelezi în continuare la serviciile mele, vreau să păstrez legătura direct cu tine, fără intermedierea lui Matt. Mă pricep foarte bine la ce fac. Și sunt mai bună decât el. Iar tu știi asta.

Liniște.

Matt este furios. O pată roșie întunecată i se lărgește pe gât și are maxilarul încleștat.

În sfârșit, domnul Smith vorbește.

— Matt, dă-i telefonul lui Lucca și așteaptă pe hol. Lucca, după ce iese el, închide ușa și scoate-mă de pe difuzor.

Lui Matt îi ies ochii din orbite. Iese din birou, trântind ușa în urma lui.

Ridic receptorul și închid difuzorul.

— Te ascult, spun eu.

— Am fost informat că vineri seara a avut loc un eveniment important în apartamentul lui Andrew

Marshall.

— Da, îi răspund fără ezitare. După ce am văzut care e planul lui Matt, am invitat câțiva mahări la o mică petrecere. Mi-am dat seama că nu îl putem compromite pe Andrew și am decis să găsesc în locul lui pe altcineva, cel puțin la fel de important.

Liniște.

Într-un târziu, îmi pune alte întrebări.

— Unde a fost Andrew Marshall în timpul petrecerii? Dacă ai obținut într-adevăr ceea ce pretinzi că ai obținut, înseamnă că a fost martor la comportamentul senatorului?

— I-am dat un somnifer lui Andrew și l-am lăsat pe șezlong, în balcon. Senatorul Nelson a plecat cu una dintre fete în camera lui și acolo a avut loc evenimentul cu pricina.

Iarăși liniște. Pauzele dintre răspunsurile mele și întrebările lui sunt intimidante, dar asta-i și ideea.

— Instrucțiunile lui Matt ți-au fost aduse la patru și jumătate după-amiaza și ai trimis invitațiile pentru petrecerea din camera lui Marshall la ora cinci și patruzeci și cinci de minute. Cum ai reușit să faci rost de tehnologia și de oamenii necesari într-un timp atât de scurt? Sau plănuiai să joci murdar înainte să primești instrucțiunile?

Ar fi naiv din partea mea să cred că îl pot duce cu zăhărelul.

— După cum mi-ai spus cândva, am multe calități și gândesc repede. Acesta este doar un exemplu de ce sunt în stare. Nu am început weekendul crezând că va trebui să modific planul, dar ar fi fost neprofesionist din partea mea să nu pregătesc o variantă de rezervă. De îndată ce am primit instrucțiunile, m-am prins că Matt a preluat conducerea misiunii. S-a comportat neglijent, ca un amator.

— Și vrei să cred că până la sfârșitul weekendului nu ai obținut nimic compromițător despre Marshall? Că, în tot timpul în care ai fost cu el, nu ai făcut rost de nimic cu care să îl avem la mână?

— Așa este. După cum ți-am zis, omul e curat ca lacrima.

Îmi dau seama că nu mă crede. După un minut, verific telefonul ca să văd dacă nu s-a întrerupt cumva legătura.

— Senatorul Nelson este util, dar nu acesta a fost scopul misiunii tale. În orice caz, recunosc și apreciez că ai salvat situația, spune domnul Smith. De acum înainte, îmi vei raporta mie direct. Cel puțin deocamdată. O să vedem cum merge. Ești surprinzătoare. Nu știu încă dacă în sensul bun sau rău al cuvântului.

Ignor amenințarea din ultima parte.

— Sper că noua mea poziție se va reflecta și pe fluturașul de salariu, nu-i așa?

Nu mă aștept să chicotească.

— Dar știu că-ți place să forțezi limitele.

— M-ai respecta dacă nu aș face-o?

Se face că nu aude.

— Hai să vedem mai întâi dacă ești atât de bună pe cât crezi. Am un caz în Florida în care m-ai putea ajuta. Într-un orășel universitar monoton, foarte bogat. Am nevoie de tine acolo.

— Nicio problemă, spun fără ezitare.

Chiar dacă nu știu ce mă așteaptă, misiunea este singura mea șansă de a dovedi că merit să trec la nivelul următor.

— Te duci la hotelul Holiday Inn Express de lângă aeroport. Te cazezi sub pseudonimul actual și aștepți următoarele instrucțiuni.

Și închide telefonul.

— Am terminat de vorbit, strig către ușă, iar Matt o deschide câteva secunde mai târziu și îmi smulge telefonul din mână.

— Vei regreta treaba asta, îmi spune.

Ridic din umeri, apoi scot din buzunar o lebădă micuță de hârtie și o pun pe colțul biroului lui.

— Ce dracu'-i asta?

— Un suvenir din partea mea, îi spun îndreptându-mă spre ușă.

În timp ce ies din clădire, mai multe cutiuțe albe sunt livrate către diverși destinatari. În fiecare dintre ele se află o lebădă origami asemănătoare cu cea pe care tocmai i-am dat-o lui Matt. Când o vor desface, vor găsi o fotografie cu ei într-o postură foarte compromițătoare și cuvintele „Hilton Head 2017" scrise dedesubtul imaginii cu cariocă roșie. Asta e tot.

Tocmai mi-am lărgit echipa, chiar dacă unii membri ai săi nu au fost recrutați de bunăvoie. În noaptea în care

era să fiu arestată în Raleigh, aș fi avut nevoie de o favoare ca să scap de necaz.

O să vină un moment în care îmi va prinde bine o mână de ajutor și bărbații ăștia mă vor sprijini cu tot ce pot. De acum înainte, am la degetul mic mai mulți politicieni respectabili, cu frică de Dumnezeu: un senator, câțiva congresmeni, mai mulți primari și consilieri regionali. A, și pe bietul judecător McIntyre din Louisiana, care a venit la acea petrecere însoțit de o prietenă.

CAPITOLUL 17

În prezent

Judecătorul McIntyre a intervenit prompt, ca la carte. Exact cum mă așteptam s-o facă. Mă întorc cu Ryan acasă, iar Rachel vine după noi, în mașina ei. A acceptat să fie părtașă la acțiunile mele, așa că se pare că m-am pricopsit cu ea.

Ca să pot pleca astăzi de acolo, a trebuit să accept să mă întâlnesc cu detectivii din Atlanta vineri dimineață și să răspund la întrebările lor despre împrejurările morții lui Amy Holder. Dacă aș fi refuzat, aș fi fost reținută în poliția din Lake Forbing până l-a sosirea echipajului din Atlanta, care m-ar fi escortat cu forța la secția lor. Dacă voi lipsi de la întâlnirea de vineri dimineață, pe numele meu va fi emis un mandat de arestare.

Ieri, planul domnului Smith îmi era neclar, dar acum nu mai este deloc așa. Deși am crezut că voi putea redeveni oricând Lucca Marino, după ziua de astăzi va fi aproape imposibil să scap de identitatea Evie Porter. Una dintre condițiile eliberării mele a fost să mă las fotografiată și amprentată, așa că, de acum înainte, am fost inclusă în sistem, ba mai mult, am fost inclusă cu numele de Evelyn Porter.

Am avut mare grijă ca Lucca Marino să aibă dosarul curat – tabula rasa, pentru a-l completa mai târziu, când voi fi pregătită – prin urmare, nu am nicio dovadă că mă numesc într-adevăr așa. În schimb, Evie Porter are un trecut și un dosar complet, inclusiv fotografii, amprente digitale proaspăt prelevate și un mandat de audiere ca martor în cazul morții lui Amy Holder.

În urmă cu opt ani, domnul Smith m-a scăpat de arest, iar acum mi-a înscenat una ca asta.

Astăzi este luni și a trecut deja jumătate din zi, așa că mai am doar trei zile ca să rezolv situația.

În mașină e liniște.

Dintre întrebările care îmi răscolesc gândurile în acest moment, cea mai chinuitoare este: *De ce ar crește domnul Smith miza misiunii*? Poate că sunt blocată deocamdată în acest orășel, sub această identitate, dar mi-

am încheiat munca. Oare a fost vreodată o misiune adevărată sau doar un șiretlic ca să mă țină în același loc pentru o vreme?

— Poți să mă întrebi orice, spun în cele din urmă, când tăcerea devine prea apăsătoare.

— Cum a murit? mă întreabă el. Femeia despre care vor să discute cu tine.

— A murit într-un incendiu.

Tresare ușor, dar rămâne concentrat asupra drumului.

— Cum ai cunoscut-o?

— Prin intermediul serviciului, îi răspund.

Și este adevărat. Ea a fost ultima mea misiune.

Suntem la câteva minute distanță de casa lui și nu mă mai întreabă nimic, așa că îi forțez mâna.

— Nu vrei să știi dacă am fost de față? Dacă știu ce s-a întâmplat cu ea? Dacă am jucat vreun rol în toată povestea?

— Nu. Dar nu pentru că nu mă interesează răspunsurile tale.

Se întoarce și mă privește o clipă, apoi se concentrează iar asupra drumului.

— Ci pentru că nu ești pregătită să-mi spui adevărul și prefer să nu mă minți.

— Nu ți-e teamă că iubita ta este o ucigașă? îl întreb fără nicio nuanță de glumă în voce. Nu ți-e teamă că voi da foc casei tale mari și frumoase?

Forțez, forțez, forțez.

Râsul lui sec umple habitaclul.

— Toți vecinii mei au fost martori la momentul în care iubita mea a fost ridicată de polițiști. Mi-am petrecut toată ziua în secția de poliție și am făcut tot posibilul ca să fie eliberată. Iar acum, pe drumul spre casă, ea caută motive de ceartă cu mine pentru că refuz să-i fac jocul.

Se uită din nou în direcția mea.

— Mă bucur că s-a întâmplat una ca asta? Nu. Te voi susține până la capăt? Da. Mi-e frică de tine? Nu. Am răbdare și aștept să vorbești cu mine când vei fi pregătită. Dar nu vreau să purtăm conversații ipotetice despre acest subiect.

Cuvintele lui mă afectează într-un mod neașteptat.

Se întinde și își strecoară mâna în palma mea, reducând astfel tensiunea din mașină.

— O să mergem în Atlanta și o să le spunem că nu știi nimic. Răspundem la întrebările lor și revenim la normal.

O spune atât de hotărât, încât aproape cred că s-ar putea întâmpla așa ceva.

Habar n-am cum arată normalitatea.

Intrăm în garaj, dar Ryan nu oprește motorul.

— Trebuie să merg la birou ca să iau niște lucruri, fiindcă nu am reușit să trec azi pe acolo, îmi spune privind prin parbriz în depărtare.

Cobor din mașină înainte să spun ceva regretabil. Micul lui discurs m-a făcut să vreau să-i dezvălui tot ce nu ar trebui să știe, iar acum fuge de mine. Mă apropii de intrarea în casă, când Rachel închide portiera mașinii și aud tocurile ei pe asfalt, îndreptându-se spre mine.

— Evie, trebuie să discutăm ceva, îmi spune venind după mine spre intrarea din spate.

Dau din cap, dar nu mă întorc s-o privesc.

— Vreau să fac un duș mai întâi. Și am nevoie de puțin timp. Dă-mi o oră, te rog.

Și mă îndrept pe scări înainte să apuce să spună ceva.

Încremenesc, în fața ușii închise a dormitorului nostru. N-o închidem niciodată când nu suntem în cameră. Rememorez ce s-a întâmplat dimineață, când ne pregăteam pentru ziua de azi, mișcându-ne în ritm de melc după weekendul halucinant. Eu am coborât prima și Ryan a venit după mine la scurt timp după aceea, dar apoi am fugit înapoi ca să-mi iau telefonul lăsat la încărcat lângă pat.

Am lăsat ușa deschisă când am ieșit din cameră.

Răsucesc ușor clanța și împing ușa.

Patul este făcut, ceea ce este iarăși o raritate, iar azi-dimineață, având în vedere starea în care eram amândoi, știu sigur că nu l-am aranjat. Cercetez din priviri încăperea și mi se taie răsuflarea când văd ce mă așteaptă pe noptieră, lângă partea mea de pat.

O lebădă origami.

Este așezată în spatele veiozei și este suficient de mică, încât să nu stârnească atenția altcuiva.

O privesc mai mult decât ar trebui și o încerc cu o putere pe care nu o merită.

În cele din urmă, o iau și o desfac. În interiorul lebedei găsesc o foaie de hârtie. Pe față și pe verso sunt

mai multe fotografii. Cu asta mă au la mână polițiștii din Atlanta și sunt convinsă că mesajul mi-a fost trimis, cu complimentele de rigoare, de domnul Smith. Ba încă în același mod în care i-am transmis și eu judecătorului McIntyre ce știu despre el.

În prima fotografie, stau în fața unui hotel din centrul orașului Atlanta, iar Amy Holder este la doar câțiva metri distanță de mine, supărată și cu mâinile ridicate, arătându-mi degetul mijlociu. În a doua imagine, sunt surprinsă în timp ce intru după ea în hotel. În același hotel unde, peste doar câteva minute, telefoanele mobile ale trecătorilor de pe stradă aveau să filmeze fumul negru care ieșea pe balconul camerei ei. Este clar că a existat o problemă între noi și la fel de clar este că am intrat în hotel după ea.

Îmi amintesc perfect întâmplarea. Cuvintele ei veninoase. Privirile oamenilor din jur care au auzit-o țipând la mine. Și apoi, ceva mai târziu, urletul sirenelor pompierilor, oamenii țipând și mirosul acru de fum.

Este dovada perfectă, care demonstrează că am fost la fața locului și am avut un conflict cu femeia decedată. Cunoscându-l pe domnul Smith, știu că există mai multe fotografii, din alte unghiuri, care sunt la fel de incriminatoare și care pot fi trimise poliției din Atlanta în orice moment. Acesta este doar un aperitiv, menit să îi stârnească apetitul.

De pe versoul hârtiei aflu ce vrea de la mine.

Este o fotografie cu mine făcută în aceeași zi, dar în alt loc. Am fost surprinsă în timp ce ieșeam din banca aflată la câteva străzi distanță de hotelul lui Amy.

În partea de jos a hârtiei este trecut un număr de telefon. Îmi scot mobilul din poșetă și îl sun imediat.

— Nu mă așteptam să mă cauți atât de curând. Ai reușit să ieși de acolo mai repede decât am crezut, spune domnul Smith și vocea distorsionată are o tonalitate puțin mai ridicată decât de obicei.

— Mereu m-ai subestimat.

Mă străduiesc din răsputeri să aduc o nuanță jucăușă în tonul meu.

— Trebuie să predai tot ce ai luat de la Amy Holder în Atlanta sau nu se va sfârși deloc bine pentru tine.

Închid ochii și respir adânc fără să scot niciun zgomot.

— Ți-am explicat ce s-a întâmplat acolo. Nu înțeleg ce mai vrei. S-a pierdut totul. A ars în incendiu.

— Atunci ce ții în caseta de valori?

Mă uit din nou la fotografia în care sunt surprinsă pe treptele băncii.

— Te rog, nu-mi spune că mi-ai trimis poliția pe cap din cauza pozei ăsteia.

— Acum tu mă subestimezi, râde el disprețuitor. Sunt în posesia înregistrărilor camerelor de securitate din interiorul sucursalei Wells Fargo de pe Peachtree Street. Ai închiriat cutia înainte ca pompierii să apuce să stingă complet flăcările care mistuiau corpul lui Amy Holder. Nu păstrezi niciodată nimic important asupra ta, iar acesta era cel mai rapid și mai apropiat loc în care puteai pune la adăpost lucrurile pe care le-ai luat. Singurul motiv pentru care purtăm această conversație este că nu știu numărul cutiei și nu am detaliile cardului de acces.

— Nu este ceea ce pare, îi spun. N-are nicio legătură cu Amy sau cu moartea ei.

Mârâitul distorsionat de modulatorul de voce are ceva mecanic care mă înfioară.

— Nu ți-ai ales un moment bun ca să faci pe proasta cu mine. Te vei întoarce în Atlanta, dar vreau să fii acolo miercuri. Ți-am rezervat o cameră la Hotel Candler, în centrul orașului. Joi dimineața, la ora zece, te vei întâlni cu unul dintre reprezentanții mei, care te va însoți la bancă și va intra cu tine în camera seifului. Va scoate personal ce se află în caseta de valori. Dacă îmi spui adevărul și conținutul ei nu are nicio legătură cu Amy Holder, atunci ștergem totul cu buretele și ne continuăm relația ca și până acum. Vei vedea că detectivii din Atlanta își vor pierde rapid interesul pentru tine.

— Și vrei să cred că îți vei chema copoii la picior dacă îți arăt conținutul casetei de valori? Dar cum rămâne cu misiunea actuală? O abandonez pur și simplu? Urăști eșecul, dar nu știu de ce, de data asta ți se pare în regulă.

— Eu îți fac zile negre și tu asta vrei să afli acum? Nu mă interesează decât să recuperez ce ai luat de la Amy Holder. Asta-i *tot.*

Tace o clipă, apoi adaugă:

— La un moment dat ai fost cea mai bună agentă a mea și acum uită-te ce mult ai decăzut.

— Sunt în continuare cea mai bună agentă a ta și știm amândoi asta.

Hohotul puternic de râs mă face să tresar.

— Te-ai dus ca vita la tăiere și ai vorbit cu polițiștii. Au un dosar cu numele tău. Ai protestat măcar o secundă când ți-au cerut amprentele? Există o filmare cu tine în camera de interogatoriu. Ce-i drept, calmul tău merită lăudat.

Cuvintele lui sunt ca niște gloanțe și fiecare lovește drept la țintă.

— Câți judecători de-alde McIntyre ai la mână?

Izbucnesc în râs și sper să nu pară forțat.

— Destui încât să pot evita manevrele tale murdare.

— Din păcate, Lucca, ai făcut o alegere și acum este rândul meu să fac una, mârâie el.

— Nu te comporta de parcă nu mi-ai fi copt-o de mai demult. După atâția ani. Am fost unul dintre cei mai buni oameni ai tăi și totuși abia ai așteptat să te întorci împotriva mea.

— Nțț. Bineînțeles că am așteptat. Doar nu credeai că nu am un plan de urgență în cazul în care unul dintre angajații mei o ia razna? Hai să nu devenim sentimentali. Așa e-n afaceri.

— Dar femeia care mi-a preluat identitatea știa la ce să se aștepte când a acceptat misiunea? I-ai spus că este o condamnare la moarte?

— A fost o victimă ghinionistă. Avea potențial. Dar sunt întotdeauna pregătit să iau decizii dificile. Postul Titularului este cel mai important.

Iată, așadar, confirmarea că moartea lor nu a fost un accident.

— Măcar a terminat sarcina pe care i-ai încredințat-o? Sau te-a dezamăgit?

— A fost trimisă ca să te calce pe bătături. Și a reușit. A fost trimisă ca să se facă cunoscută sub numele de Lucca Marino. Și iarăși a reușit. A fost trimisă în seara aceea la cină ca să mă asigur că *vei fi* ultima persoană care a văzut-o în viață și ca polițiștii să fie nevoiți să te întrebe cum ați petrecut seara. Am crezut că va trebui să intervin ca să descopere mandatul pe numele tău, dar mi-ai ușurat tu misiunea. Și-a băgat nasul în lucrurile tale ca să te scoată din țâțâni, fiindcă știam că urăști treaba asta. Tabelul pe care i l-ai lăsat la îndemână m-a amuzat, totuși. Drăguță mutare.

Simt nevoia să urlu la el și să sfărâm telefonul într-un milion de bucăți, dar nu vreau să arăt că sunt disperată.

— Ce garanții îmi oferi că nu voi sfârși ca ea? A venit aici în misiune și cu ce s-a ales în schimb? Cu un plonjon de pe pod.

— Îți garantez că *vei avea* aceeași soartă ca ea dacă nici a doua oară nu îmi aduci lucrul după care te-am trimis.

Și adaugă pe un ton ceva mai blând:

— Știu că vei face tot posibilul ca să ai parte de finalul de basm pe care ți l-ai dorit întotdeauna. De casa și grădina la care tu și mama ta ați visat atâția ani, în timp ce ea era pe moarte în rulota aia. Încă îți poți împlini visul. Dacă îmi dai ce-ți cer, Evie Porter va deveni o amintire îndepărtată și Lucca Marino va învia din morți.

Oare chiar crede în acest deznodământ?

— Nu știu de câte ori vrei s-o repet. Atlanta a fost un fiasco. Amy Holder a luat cu ea în mormânt ceea ce voiai de la ea. Caseta de valori nu conține ce crezi tu.

Așteaptă o clipă, apoi spune:

— După încheierea apelului, acest număr va fi deconectat. Știi cum merg lucrurile. Dacă nu te întâlnești cu asociatul meu în holul hotelului la ora stabilită, voi fi obligat să dau poliției din Atlanta toate informațiile pe care le am. Fotografiile sunt un simplu preambul al spectacolului principal. Poți fugi, dar nu vei mai fi o fantomă.

Și, înainte să închidă, adaugă:

— Iar polițiștii nu vor fi singurii care te vor vâna.

Apoi legătura se întrerupe. Nu încerc să-l sun înapoi, fiindcă nu face amenințări deșarte.

Iau foaia de hârtie pe care mi-a lăsat-o și intru în baie. O arunc în chiuvetă, apoi scot bricheta folosită la aprinderea lumânărilor de lângă cadă. În doar câteva minute, se transformă în scrum. Spăl toate urmele înainte ca fumul să declanșeze alarma.

Pornesc dușul pe apă încinsă, mă dezbrac și intru sub jet, simțind nevoia disperată de a spăla amintirea ultimelor ore din viața mea.

Am o mulțime de întrebări fără răspuns.

Am o mulțime de emoții de asimilat. Furia provocată de omul pentru care am lucrat atâția ani și care acum vrea să mă distrugă. Dezamăgirea care m-a cuprins când am auzit că mi-a construit o identitate de la bun început doar ca să mă poată demola. Amărăciunea care m-a învăluit când am descoperit că mi-a plănuit moartea încă de la

prima mea misiune. Totul doare mai tare decât am crezut. Mai puternic decât m-am așteptat.

Dar partea cea mai dureroasă este moartea femeii. Ea nu a făcut altceva decât să se achite de sarcina primită. Este vina mea că a murit. Și ea, și James. Dacă nu aș fi jucat acest joc cu domnul Smith, ar fi fost și astăzi în viață.

Îmi frec fiecare centimetru de piele. Îmi spăl părul cu șampon. Apoi fața. Orice, doar ca să mă simt curată.

Moartea ei atârnă greu pe umerii mei, îmi umple plămânii, îmi întunecă vederea.

Ușa băii scârțâie, făcându-mă să tresar, deși mă așteptam ca Ryan să vină să vadă ce fac după ce se întoarce de la birou.

Apa fierbinte a aburit sticla, așa că nu deslușesc niciun detaliu până când nu deschide ușa dușului. Mă privește și îi apare o cută în mijlocul frunții. Are o expresie indescifrabilă. În clipa în care cred că vrea să plece, se dezbracă tăcut și vine lângă mine. Îmi ia buretele și mă întoarce cu fața la perete. Cu o mână mă prinde ferm de talie, iar cu cealaltă mă spală cu mișcări lungi pe spate și pe umeri.

Mă întorc și îmi îngrop fața în pieptul lui, în timp ce apa cade în jurul nostru. Și plâng. După ce am început, nu mă mai pot opri. Suspin puternic, sacadat, sfâșietor.

Ryan îmi șoptește ceva la ureche. Aiureli. Vorbe dulci. Promisiuni.

Glasul lui blând găsește brețele din armura mea.

Zece minute de năruire. Zece minute în care asimilez alinarea lui, indiferent dacă o merit sau nu. Zece minute ca să-mi adun din nou puterile.

Apa începe să se răcească, așa că Ryan o oprește, apoi îmi aduce prosopul, fără să mă lase să ies din duș. Stau nemișcată și îl las să mă usuce.

— Vrei să te bagi în pat? Sau să mănânci ceva mai întâi? mă întreabă în timp ce mă îmbrac cu o pereche de colanți și un tricou lăbărțat.

— Rachel mai e aici? îl întreb.

Încuviințează din cap, scoțându-și prosopul.

— Da, se consideră responsabilă pentru soarta ta. Are de gând să rămână în preajma ta până plecăm în Atlanta.

Respir adânc. Și încă o dată.

— Nu trebuie să mergi cu mine în Atlanta.

Ryan ridică din umeri.

— Ba sigur că trebuie. Dar hai să nu vorbim despre asta acum. Ne vom face planurile mâine.

Acum, după ce am înțeles cum stă treaba, încep să îmi fac în minte tot felul de scenarii. Voi merge în Atlanta, dar mai întâi trebuie să fac câteva opriri.

— Unde îți umblă mintea? mă întreabă el.

Nu-mi place că mă poate citi atât de bine. Asta arată cât de mult mi-am coborât garda în ceea ce îl privește.

— Mă gândesc ce întrebări îmi vor pune. Și ce vor face dacă nu le pot da un răspuns.

Ryan mă trage în brațele lui.

— Voi fi lângă tine tot timpul. La fel și Rachel. Suntem de partea ta. Să fii convinsă de asta.

Îi iau mâinile și le apropii de buze, sărutându-i fiecare deget.

— Mi-e foame. Dar am nevoie de un minut ca să mă reculeg.

Zâmbește și mă strânge de mâini.

— Mă duc să cumpăr ceva de mâncare. Coboară când ești gata.

Ryan iese din dormitor și mă afund în patul nostru.

Gata, mi-am plâns destul de milă. A sosit timpul să mă apuc de treabă.

CAPITOLUL 18

În prezent

Domnul Smith vrea să fiu în Atlanta poimâine și ultimul lucru de care am nevoie este să o car pe Rachel după mine.

Cobor scările și descopăr că a amenajat în sufragerie un birou în miniatură. Pe un capăt al mesei se află laptopul ei și, dincolo de el, sunt împrăștiate cutii cu dosare.

— Unde e Ryan? o întreb în loc de salut.

Nu ridică privirea și continuă să organizeze dosarele de lângă laptop.

— A plecat să cumpere de mâncare.

O privesc suficient de mult timp încât să o enervez. Renunță la ceea ce face și, în cele din urmă, îmi acordă toată atenția ei, așezându-se pe scaunul din capul mesei.

— Trebuie să fim în Atlanta vineri, la nouă dimineața, așa că vom pleca de aici joi, spune ea. Am verificat și avem un zbor direct la patru și jumătate, joi după-amiază. Putem închiria două camere într-un hotel de lângă aeroport. Hai să ne facem azi planurile și mâine să le revizuim, ca să fim pregătite.

Mă așez pe scaunul de lângă ea și împing hârtiile din fața mea ca să mă pot sprijini de masă.

— Ne întâlnim în Atlanta la ora opt și jumătate, vineri dimineața, dar mai întâi trebuie să rezolv niște lucruri. Singură.

Clătină din cap înainte să-mi termin fraza.

— Ești în responsabilitatea mea. Dacă lipsești de la întâlnire, eu o pățesc. Sunt convinsă că poți – și ești mai mult decât dornică – să dispari. Dar eu locuiesc aici. Toată viața mea este legată de orașul ăsta.

— Nu i-aș face una ca asta lui Ryan, răspund încetișor.

Rachel dă ochii peste cap.

— Nici măcar nu știe cum te cheamă de fapt.

Rachel vrea să mă provoace și e cât pe ce să reușească.

— Nu stau la discuții cu tine. Pot să-mi iau tălpășița în orice moment fără să miroși absolut nimic. Dar uite că sunt drăguță și îți spun că ne vom întâlni vineri în Atlanta. Spune-mi doar unde trebuie să ajung.

Ne uităm una la alta, fiecare așteptând ca cealaltă să cedeze. Zgomotul produs de ușa din spate mă avertizează că a sosit Ryan cu mâncarea și că trebuie să rezolv problema înainte să se implice în discuție.

— Știu că poate nu înseamnă mare lucru pentru tine, dar îți dau cuvântul meu. Voi fi acolo. Nu îmi încalc jurămintele. Niciodată.

Oftează puternic.

— Nu crezi că ar trebui să examinăm dosarul tău?

Trebuie într-adevăr să mă pregătesc, dar cu Devon, nu cu Rachel.

— Nu.

Ryan trage cu ochiul în sufragerie. Se uită când la mine, când la Rachel.

— Toate bune și frumoase? întreabă el.

— Categoric, spune Rachel.

— Bineînțeles, răspund eu.

— Veniți să mâncați, spune, și intrăm după el în bucătărie.

Scot farfurii și tacâmuri din dulap, în timp ce Ryan pregătește un bufet pe insulă.

— Am cumpărat mai multe chestii, nu știam ce vrea fiecare.

Rachel ne urmărește cu atenție pe amândoi în timpul ritualului de pregătire a mesei. Se uită cum ne mișcăm, cum suntem permanent conștienți de prezența celuilalt. S-a săturat de mine și sunt convinsă că nu îi place să fie martoră la așa ceva.

Îmi pun în farfurie o porție uriașă de pui cu parmezan și îmi amintesc brusc că Ryan ar fi trebuit să meargă astăzi la familia Bernard.

— S-a supărat doamna Bernard că n-ai fost azi pe la ei?

Ryan ia o înghițitură mare de bere înainte să îmi răspundă.

— Am sunat-o și i-am spus că a intervenit ceva și nu mai pot ajunge.

Mă așez lângă el la masa din bucătărie.

— Înmormântarea lui va fi săptămâna aceasta și sunt convinsă că vor avea nevoie de tine aici, nu să mergi cu

mine în Atlanta.

— Le-am spus deja soților Bernard că nu voi fi prezent, pentru că trebuie să plec de urgență din oraș.

Clatin din cap.

— Nu poți lipsi de la înmormântare. Eu și Rachel ne descurcăm și singure în Atlanta.

Lasă furculița să cadă în farfurie și sunetul reverberează în toată bucătăria.

— Sunt aproape sigur că este decizia mea unde trebuie să fiu.

Fiindcă riscăm să ne dăm în spectacol în fața lui Rachel, amân conversația pentru mai târziu, când vom fi în intimitatea dormitorului nostru. Ea știe deja că vreau să plec singură. Ridic privirea spre ea și îi spun:

— Presupun că nici pentru tine nu este o problemă că vei lipsi de la înmormântare?

— Nup, spune, rostind apăsat *p*-ul, ca un pocnet. Ultima oară am vorbit cu James acum vreo doi ani, când m-a sunat să se milogească pentru niște bani. I-am dat, cu condiția să se trateze. I-am rezervat chiar și un loc într-o clinică de dezintoxicare. S-a făcut nevăzut în clipa în care a primit banii. Eu sunt printre puținii din grupul nostru de prieteni care nu l-au văzut de când s-a întors în oraș, în urmă cu câteva săptămâni.

Ryan mormăie.

— Da, a făcut de vreo zece ori faza asta.

Până terminăm de mâncat, discutăm tot felul de nimicuri și, în scurt timp, ne retragem în dormitorul nostru, iar Rachel rămâne în camera de oaspeți de la parter.

Stau în picioare în mijlocul dormitorului și expir lung și lent. Mă adun.

— Trebuie să rezolv singură niște probleme, îi spun lui Ryan în timp ce el desface așternuturile, fără să observe că ne-a făcut cineva patul.

Expresia lui se ascute, dar merg mai departe.

— Mă voi întâlni cu Rachel în Atlanta. Te aștept cu bucurie și pe tine acolo.

Ryan mă privește în timp ce se dezbracă și se bagă în pat.

— Vreau să încheiem discuția pentru astăzi.

Ridică cuvertura, invitându-mă să mă bag în pat lângă el.

Ar trebui să insist, dar m-am săturat de vorbit, așa că sting luminile și mă întind alături de el.

Stau la masa din bucătărie, cu un carnet în față, când Rachel intră în încăpere. Rup cele două foi pe care scriam, le împăturesc ca să îmi încapă în buzunarul din spate al blugilor, apoi bag carnetul în rucsac, mă duc la cafetieră și îmi umplu termosul de călătorie.

— Unde sunt ceștile? întreabă Rachel.

Îi fac semn din cap spre dulap, deasupra cafetierei. Se apropie agale și își ia o ceașcă.

— Pleci în dimineața asta?

Mă uit la ceas și îi răspund:

— Peste o oră.

Intru pe Instagram de pe telefon și mă opresc la cea mai recentă postare a canalului TV Food Network, în care Bobby Flay stă în fața unui grătar, cu zâmbetul lui înfumurat. Scriu următorul comentariu: *Beat Bobby Flay este emisiunea mea #1*!! *Nu poate fi învins în 45 de minute*! *#FiecareRețetăBunăEsteScrisă.*

În mod normal, i-aș acorda lui Devon mai mult de patruzeci și cinci de minute ca să ajungă la primul loc din lista noastră prestabilită, dar după ziua de ieri sunt sigură că își verifică *feed*ul o dată la câteva minute, așa cum fac și eu. Hashtagul nu are nicio noimă pentru altcineva în afară de el, dar trebuie să-l înștiințez cumva că am să-i dau ceva, ca să-mi spună unde să-l las.

Rachel își pune un plic de zahăr și frișcă în cafea, apoi se întoarce spre mine, amestecând cu linguriță în ceașcă.

— Ryan știe?

— Da, îi răspund eu, continuând să reîncarc *feed*ul.

Peste doar două minute, Devon comentează la cea mai recentă postare a lui de pe Spotify: *See you soon de la Coldplay este subevaluată #LaFelSiTwinkies.*

Presupun că va trebui să fiu atentă la batoanele Twinkies când voi ajunge la locul întâlnirii.

Închid aplicația, apoi urc repede la etaj ca să-mi pregătesc bagajul. Pun câteva haine într-un geamantan și intru în baie ca să-mi adun produsele de toaletă. Când mă întorc în dormitor, găsesc valiza lui Ryan pe pat, deschisă și pe jumătate plină.

— Crezi că voi avea nevoie de un costum? mă întreabă.

Arunc în geamantan lucrurile pe care le țin în brațe și mă duc la dulapul pentru pantofi.

— Trebuie să fac asta singură.

Nu îndrăznesc să-l privesc.

— Înțeleg că ți se pare că trebuie să faci asta singură, dar nu mai ești singură.

Mă privește în ochi.

— Vin cu tine.

Îi înfrunt privirea.

— Dar vei lipsi joi de la muncă și știu cât de importante sunt întâlnirile de joi pentru tine.

Forțez din nou limitele ca să văd dacă îl pot zdruncina.

Își înclină capul și nu mă scapă din ochi.

— Sunt dispus să îți dezvălui secretele mele dacă mi le spui și tu pe ale tale.

Vocea lui este profundă și tulburătoare.

— Tu primul.

Îmi amintește pentru o clipă de felul cum l-am văzut în hală.

Îmi încrucișez brațele și mă uit la el.

Ryan dă din mâini, exasperat că nu-i accept oferta.

— Nu te întreb. Să știi că nu mă sperii cu una, cu două. Și chiar nu vreau să te ocupi singură de ce ai de făcut acolo.

Continuăm să ne privim până când, în cele din urmă, adaugă:

— În plus, abilitățile mele se pot dovedi utile la nevoie.

Și îmi zâmbește. În felul lui absolut fermecător.

Și oricât de imposibil mi s-ar fi părut până atunci, îi zâmbesc și eu.

— Și despre ce abilități vorbim mai exact?

Ridică din umeri și continuă să-și facă bagajul.

— Ia-mă cu tine și vei afla.

Chiar nu știu ce să fac cu Ryan. Domnul Smith a hotărât să mă trimită în misiunea *asta* și, totodată, să jucăm acest joc macabru și trebuie să aflu neapărat de ce anume.

Domnul Smith se așteaptă să vin singură. Până în acest moment, am ținut să fiu pe deplin previzibilă, dar acum trebuie să mă comport exact invers. În plus, Ryan

insistă să mă însoțească, deși va rata înmormântarea lui James și o săptămână de muncă. Foarte straniu.

Inspir adânc și mă prefac că cedez greu.

— Eu iau toate deciziile. Dacă va trebui să dispar ca să rezolv o problemă, nu vreau să aud niciun fel de comentarii. Niciun cuvințel.

Încuviințează din cap.

— Să nu cumva să încerci să te descotorosești de mine pe drum, îmi spune zâmbind. Citesc totul pe fața ta, ca într-o carte deschisă.

Amândoi știm că opțiunea asta e oricând posibilă.

Rachel spumegă de furie pentru că îl iau pe Ryan cu mine, dar nu și pe ea.

Pun gențile în portbagajul Toyotei mele 4Runner, în timp ce, lângă casă, Ryan discută aprins cu Rachel. Închid trapa și mă întorc cu fața spre stradă, întipărindu-mi-o în memorie. O să-i duc dorul mai mult decât vreau să recunosc.

Urc la volan și îl aștept pe Ryan. Când aude zgomotul motorului, mă privește peste umăr. Pornește spre mașină și Rachel întinde mâna spre el. Ea știe despre mine mai multe decât el, însă din cauza clauzei de confidențialitate dintre client și avocat, nu îi poate spune nimic, cu toate că tare ar vrea să îl împiedice să vină cu mine.

Dar Ryan nu se lasă impresionat.

Urcă pe scaunul pasagerului și coboară geamul, iar Rachel se apropie de el. Ryan ar fi vrut să mergem cu Chevroletul lui Tahoe, dar acesta este spectacolul meu și, dacă mă decid să scap de el pe drum, o să am nevoie de mașina mea.

Rachel îmi aruncă o privire nu tocmai plăcută, apoi își concentrează atenția asupra lui.

— Nu glumesc, Ryan. Vineri dimineața, cel târziu la opt și jumătate, ne vedem în Atlanta. Voi negocia cu detectivii să ne întâlnim în altă parte decât în secția de poliție și, după ce voi obține acordul lor, te voi anunța exact unde.

— Mi-ai spus deja asta de nu știu câte ori, răspunde el.

Își sprijină capul de tetieră și privește țintă prin parbriz. Ea se agață cu mâinile de geamul deschis, ca și cum ar putea fizic să ne împiedice să plecăm.

Mă foiesc pe scaun, gata de plecare. Nu-mi iau rămas-bun. Nici pomeneală.

Ryan simte probabil disconfortul meu, fiindcă îmi face semn din cap și pun mașina în marșarier, ridicând totodată piciorul de pe frână, atât cât să o determin pe Rachel să-și retragă mâinile și să facă un pas înapoi.

— Te sun eu, îi spune în timp ce ne îndepărtăm. Și să nu te mire dacă va trebui să vii să mă iei de pe undeva dacă mă lasă baltă.

Fără doar și poate, Rachel nu gustă gluma lui.

După ce ridică geamul și virăm pe strada din fața casei lui, Ryan mă întreabă:

— Vrei să rezerv o cameră în Atlanta? Presupun că acolo mergem.

— Mă ocup eu de asta, îi răspund.

Ies din cartier pe una dintre străzile aglomerate care străbat orașul și opresc la o benzinărie.

— Vrei să faci tu plinul cât mă duc să iau ceva de rontăit pentru drum?

Coboară din mașină înainte să termin întrebarea.

— Ia-mi o Cola și niște chipsuri. Cu aromă barbecue, îmi spune înainte să intru în benzinărie.

Mă îndrept spre culoarul cu gustări, iau câteva pungi de chipsuri cu arome diferite și un pachet de M&M cu unt de arahide, când îl zăresc pe Devon umplându-și un pahar cu apă de la dozator. Scot hârtiile împăturite din buzunarul din spate și le strecor sub cutia de Twinkies. Când ajung la casă, observ că Devon e în dreptul culoarului cu gustări ca să preia însemnările mele. În felul ăsta, l-am pus la curent cu ce s-a întâmplat ieri și i-am dat detaliile planului pe care l-am pregătit. Nu este cea mai eficientă formă de comunicare, dar este clasică și știu că nu poate fi compromisă. Dacă totul va merge așa cum trebuie, îl voi revedea curând față în față.

Mă întorc la mașină și urc pe scaunul din dreapta.

Ryan mă privește prin geamul deschis din partea șoferului, continuând să facă plinul.

— Presupun că vrei să conduc eu.

— Da, te rog, îi răspund și iau o înghițitură de Dr. Pepper Zero.

— Va trebui să-mi spui încotro să pornesc, îmi spune întorcându-se în mașină.

— Intră pe autostradă și pornește spre est.

Înaintăm o vreme fără să spunem nimic. În mașină e liniște. Fără muzică. Fără discuții. Doar câteva indicații la nevoie.

Relieful devine tot mai plat pe măsură ce ne apropiem de Delta Mississippi, trecând kilometri întregi doar pe lângă culturi agricole. Am ieșit de pe autostradă și am intrat pe drumurile denivelate dintre orășelele care ne ies în cale o dată la o oră. Genul de orășele în care limita de viteză scade fără avertisment de la 90 de km/h la 50 km/h, iar șoferii sunt luați prin surprindere de radarele capcană care generează veniturile necesare întreținerii acestor comunități.

Ne oprim iar să alimentăm, iar Ryan insistă să plătească el. Îi cer să achite cash. Scoate un portofel bombat, plin cu bancnote de douăzeci de dolari, arătându-mi că s-a pregătit pentru călătorie mai bine decât mă așteptam și amintindu-mi că e implicat în chestii la fel de dubioase ca și mine.

— Îmi pare rău că n-o să mergi la înmormântarea lui James, îi spun după ce pornim la drum.

Suspină adânc.

— Și mie.

Nu mă aștept să mai spună ceva, dar adaugă:

— L-am ajutat mulți ani pe James… i-am scăpat pielea. I-am dat bani, haine, l-am găzduit. L-am internat la dezintoxicare de câteva ori. Am fost un sprijin pentru el. Se baza pe mine. Știa că îl voi salva. De ce să se obosească să își bage mințile în cap, când știa că îi va scăpa cineva pielea de fiecare dată?

Trec câteva minute înainte să spun:

— Mie nu trebuie să-mi scapi pielea.

Întoarce brusc capul. Se uită la mine, în timp ce eu privesc țintă înainte, apoi se concentrează din nou la drum.

— Știu. Ai nevoie de multe, dar nu să te salveze cineva.

Răspunsul lui mă face să vreau să îi pun întrebări. Multe întrebări. Dar mi-a spus clar: este dispus să îmi dezvăluie secretele lui dacă i le spun mai întâi pe ale mele. Așa că, în loc să îl întreb, îi spun:

— Peste trei kilometri, virează la stânga.

Alias: Wendy Wallace. În urmă cu șase ani

Ador orășelul ăsta. Într-o altă viață, aș fi venit aici la facultate după absolvirea liceului. Aș fi participat la toate evenimentele sportive și expozițiile artistice. Mi-aș fi petrecut pauzele dintre cursuri în curtea universității, plângându-mă colegilor de nedreptatea pe care ne-a făcut-o profesorul la ultimul examen.

Dar nu am parte de această viață.

După doar o zi de așteptare în hotelul de lângă aeroportul din Raleigh, îmi bate cineva la ușă. O deschid și dau cu ochii de un tip în uniforma firmei UPS. Dar la o privire mai atentă, îmi dau seama că este același ins care mi-a adus ultimul set de instrucțiuni de la Matt.

— Te cheamă George, nu-i așa? îi spun.

Pare nedumerit.

— Poftim, cum? întreabă el.

Arăt cu degetul spre tricoul meu, în locul unde se pune de obicei un ecuson.

— George. Așa scria pe uniforma ta la hotelul din Hilton Head.

Pare surprins că mi-am amintit una ca asta.

— Dar presupun că nu așa te cheamă în realitate.

Îmi întinde un pachet maro simplu, fără nicio adresă sau date despre expeditor, și spune:

— Nu, nu mă cheamă așa.

Sunt sigură că n-ar trebui să vorbească cu mine, doar să-mi livreze coletul.

— Vrei să-mi spui cum te cheamă sau pot să-ți spun în continuare George?

Ridică din umeri.

— Spune-mi George.

— Bun, atunci George să fie.

Dă să plece, dar se oprește când îl întreb.

— Vii cu mine în Florida? Sau ai și alte livrări de făcut?

Ridică iarăși din umeri.

— O să vezi.

Apoi pleacă.

Deschid pachetul și găsesc un permis de conducere emis de statul Florida pe numele Wendy Wallace, o foaie de hârtie pe care sunt trecute adresa unei firme de curierat

și depozitare, numărul unei căsuțe poștale, numele unui bloc de locuințe și numărul apartamentului. Mai găsesc un breloc de care sunt prinse două chei, una mult mai mare decât cealaltă. Și, în cele din urmă, fotografia unui bărbat între 35 și 40 de ani. Pe spate este trecut numele tipului, Mitch Cameron, și dedesubt scrie: „Află totul despre el”.

Îl găsesc imediat pe Mitch Cameron. Toată lumea îl cunoaște, fiindcă este antrenorul unei echipe universitare de fotbal din centrul Floridei. Este iubit și urât în egală măsură.

Mitch are 37 de ani și s-a căsătorit cu Mindy în urmă cu zece ani. Mitch și Mindy. Adorabil. Au împreună doi copii mici, un băiat pe nume Mitch Jr. și o fată pe nume Matilda.

Această familie este unită de litera *M.*

În doar patru zile, aflu totul despre Mitch și despre rutina lui cotidiană, deși nu reușesc să-mi dau seama nici în ruptul capului de ce antrenorul unei echipe universitare de fotbal poate deveni o țintă. Nu sunt informată niciodată cine este clientul, dar acum ard de nerăbdare să aflu care-i faza cu Mitch, de a fost nevoie de serviciile domnului Smith.

Săptămâna asta, am mers zi de zi cu bicicleta la terenul de antrenament ca să-l pot urmări în acțiune. Astăzi, mi-am întins o pătură pe iarbă și m-am înconjurat de manuale, așa cum fac studenții care învață afară în după-amiezile de toamnă. Soarele Floridei îmi bronzează superb pielea. Nu am petrecut niciodată atât de mult timp în aer liber.

Toți jucătorii par să îl îndrăgească pe Mitch. Este dur cu ei, dar îi încurajează și nu se ferește să îi laude dacă dau dovadă de sârguință. Ca în fiecare zi, după ce Mitch încheie antrenamentul și își trimite jucătorii la duș, îmi fac bagajele și pornesc spre firma de curierat ca să îmi verific cutia poștală. Până acum a fost mereu goală, dar azi mă simt norocoasă.

Când văd plicul înăuntru, scot fără să vreau un mic țipăt de emoție. În sfârșit! Îl ascund sub betelia pantalonilor scurți pe care o acopăr cu tricoul și părăsesc urgent sediul firmei.

Îl deschid abia când ajung în siguranță în apartament.

Înăuntru găsesc o singură foaie de hârtie pe care sunt trecute cinci nume, fiecare însoțit de o dată și o oră.

Este suficient să caut pe Google două nume ca să întrezăresc tiparul. Toți sunt absolvenți de liceu, locuiesc pe o rază de o sută de kilometri față de universitate și au avut o carieră spectaculoasă în echipa de fotbal a liceului. Iar acum toată lumea își dă cu părerea la ce echipă vor juca începând din toamnă.

La început, mi se pare cam ridicol. De ce sunt aici? Ca să monitorizez un antrenor de fotbal și o mână de puștani de 18 ani?

Mă documentez despre ligile de fotbal din liceu și universitate. Îmi dau seama că universitățile câștigă milioane de dolari de pe urma acestor jucători înainte ca ei să devină profesioniști. Dacă au norocul să devină profesioniști.

Este o afacere importantă.

De asemenea, se zvonește că unii jucători sunt plătiți pe sub mână ca să aleagă o universitate în detrimentul alteia și circulă tot felul de povești despre curieri care livrează saci de bani noaptea târziu și comunică prin telefoane ce au cartele *prepay*. Dar și mai uimitori sunt fanii – de regulă, oameni în vârstă – care cheltuie sume importante în speranța că universitatea pe care au absolvit-o cândva va câștiga campionatul. Ei bagă bani în programele de pregătire și așteaptă rezultate. Iar dacă nu le obțin, adio bani. Este o problemă serioasă cine conduce de fapt aceste programe: directorul sportiv al școlii sau bogătanii care semnează cecurile. Este suficient să cauți pe Google „T. Boone Pickens” și „Oklahoma State University” ca să-ți faci o idee generală.

Se fac presiuni mari pentru ca regulile să fie schimbate și numele și imaginea sportivilor universitari să poată fi valorificate. De fapt, majoritatea specialiștilor din domeniu cred că NCAA (Asociația Națională a Universităților Sportive) va permite în curând studenților să accepte sponsorizări, ceea ce este deocamdată interzis. Dacă sunt prinse că sponsorizează jucători, universitățile riscă amenzi uriașe și chiar interzicerea participării la meciurile decisive, ceea ce le-ar anula toate eforturile. Dar cea mai grea pedeapsă o primește sportivul. El își pierde dreptul de joc. Definitiv.

În ultimele misiuni, am valorificat mereu răgazul până la primirea instrucțiunilor, dar acum încă aștept

instrucțiunile exacte, pentru a intui de ce ne-a angajat clientul.

Am primit numele jucătorilor și presupun că aceste tinere speranțe joacă un rol în misiune. Oare Mitch este un recrutor necinstit? Sau clientul nostru este susținătorul unei echipe rivale și vrea să saboteze programul lui Mitch?

Mă concentrez pe datele și pe numele primite. Mă informez unde locuiește fiecare jucător, îi învăț palmaresul, îi spionez conturile de pe rețelele sociale.

Cinci nume. Cinci date. Prima va fi peste o săptămână. Voi avea nevoie de tehnologie și de cineva care să mă ajute să o instalez, așa că urmez pașii stabiliți de Devon și îi cer să vină în Florida.

Planul meu era să îl urmăresc pe Mitch Cameron în timp ce antrenează acești jucători, dar nu m-am așteptat să văd la lucru și alți antrenori, de la echipele vizitatoare. Jucătorii sunt cei mai buni din regiune și toată lumea și-i dorește. Deși Mitch antrenează pentru o universitate de top, în vecinătate există altele și mai mari, și mai bune, așa că rivalitatea este puternică.

Am pătruns mai ușor decât mă așteptam în casa jucătorilor și am instalat echipamentul adus de Devon. Toți locuiesc în cartiere sărace, care sunt aproape complet lipsite de supraveghere. Echipa care câștigă campionatul obține sume uriașe, iar acești băieți nu au voie să accepte nici măcar o cină în oraș din partea unei persoane asociate cu vreo universitate. Nu mi se pare corect.

După o săptămână de când îi spionez, primesc un nou bilet în cutia poștală.

> *Trebuie să predai toate înregistrările, filmările și imaginile în care subiecții din lista anterioară discută despre fotbal (chiar și cu membrii familiilor lor). Un curier va sosi la apartamentul tău în fiecare seară, la ora 22:00, și le va prelua. Nu le lăsa în cutia poștală.*

Știu că domnul Smith mă supraveghează mereu, dar abia acum îmi dau seama cât de atent. Solicitarea lui îmi spune că, foarte probabil, clientul nostru este reprezentantul unei universități rivale. Domnul Smith nu mi-a cerut doar conversațiile între jucători și Mitch, ci

conversațiile lor cu toți antrenorii. Dar ei nu discută doar cu antrenorii.

Înțeleg repede cine este cel mai valoros jucător: Tyron Nichols. Tyron locuiește într-unul dintre cele mai sărace cartiere de oameni de culoare din oraș. În casa cu trei dormitoare mici și o baie înghesuită, locuiesc Tyron, părinții lui, o bunică și cinci frați mai mici. Părinții lui lucrează de dimineață până seara, iar bunica are grijă de copiii care nu sunt încă la școală. Este limpede că părinții lui nu știu ce să facă cu toată atenția de care se bucură Tyron.

Dar Tyron este inteligent. Chiar dacă i s-au oferit bani, nu a acceptat niciun cent. Pentru că, dintre toți, el riscă cel mai mult. Dacă i se interzice dreptul de joc și își ratează cariera în ligile universitare, își anulează toate șansele să evolueze vreodată în NFL, unde ar fi plătit în sfârșit după merite.

Urmăresc pe un ecran mic cum diverși bărbați îmbrăcați la patru ace sună la ușa lui Tyron. Îl văd cum se comportă cu ei și apoi ascult conversațiile despre ofertele primite pe care le are cu fratele său, care este doar cu un an mai mic decât el.

În a doua săptămână, devine deja epuizant. Chiar dacă Devon și cu mine ne împărțim sarcinile, avem nevoie de o zi întreagă ca să parcurgem înregistrările din cele cinci locuințe și să selectăm momentele importante înainte ca George, în uniforma firmei UPS, să îmi bată la ușă.

Singurul lucru bun este că George s-a relaxat ușor față de mine. La prima și a doua sosire, s-a limitat la afaceri, dar acum zăbovește în pragul ușii și vorbim puțin. Aseară, i-am dat chiar câteva felii de pizza, să aibă pe drum, fiindcă părea la fel de epuizat ca și noi. Mă întreb ce distanțe străbate într-o zi dacă trebuie să se întoarcă aici în fiecare seară.

Despre alți antrenori am obținut date compromițătoare, dar Mitch Cameron nu a încălcat niciodată limitele în relațiile cu jucătorii. Își exprimă sincer dorința ca ei să facă parte din echipa lui, este politicos cu familiile lor și laudă orice mâncare sau băutură i se pun în față. Este oaspetele perfect.

Rememorez perioada petrecută în compania lui Andrew Marshall și mi se strânge stomacul când mă gândesc ce mi s-ar putea cere să fac.

Sunt pregătită să aflu care este misiunea mea.

După încă o zi lungă de vizionat înregistrări video, bag stickul de memorie într-un plic și mă uit să văd cât e ceasul. George ar trebui să sosească dintr-o clipă în alta.

După ce a văzut ultimul set de instrucțiuni, Devon nu a mai călcat pe la mine, fiindcă nu suportă ideea de a fi atât de aproape de George. Prin urmare, în fiecare zi am un drum în plus de făcut, pentru a obține înregistrările lui. Locurile noastre de întâlnire se schimbă zilnic.

Două bătăi scurte în ușă anunță sosirea lui George.

— Bună, George, spun eu, întinzându-i plicul.

Se încruntă.

— Nu arăți prea bine.

— Fermecător ca întotdeauna, spun dând ochii peste cap. Uită-te și tu toată ziua la înregistrări de pe camere de supraveghere și o să vezi cum arăți.

Îmi întinde un plic manila.

— Am ceva pentru tine în seara asta. M-am gândit să te scutesc de un drum până la cutia poștală, fiindcă oricum trebuia să trec pe aici. Dar nu cumva să mă torni.

Respir vizibil ușurată.

— În sfârșit. Nu-ți face griji, dacă tu nu spui, nici eu nu spun.

Dau să deschid plicul, dar observ că George zăbovește în hol.

— Vrei să-mi mai spui ceva?

Dă din cap o singură dată, apoi spune în șoaptă:

— Fiindcă aceasta este prima misiune în care ai de-a face direct cu *el,* dacă o să ți se pară că ești pusă la încercare, să știi așa este.

Mă uit la el cu ochi mari, implorându-l în tăcere să îmi spună mai multe. Dar după cuvintele criptice, își ia tălpășița.

Deschid plicul în grabă.

Cameron trebuie înlăturat din funcție fără ca el, universitatea, programul sportiv sau jucătorii promițători să aibă de suferit pe plan financiar sau la capitolul imagine publică. Fără scandal.

Mi-am făcut o sumedenie de scenarii despre ceea ce mi se va cere să fac, dar scenariul actual n-a fost în top zece. Și în timp ce rezultatul și parametrii doriți sunt foarte clari, instrucțiunile par foarte vagi.

Dacă o să ți se pară că ești pusă la încercare, să știi că așa este.

Ei bine, să-i dăm drumul.

Mi-au trebuit câteva zile ca să iau în calcul toate variantele și să pun în balanță potențialul de succes al misiunii și riscurile încălcării regulilor stabilite de domnul Smith.

Nu pot să umplu computerul lui Mitch cu pornografie infantilă și să-l șantajez să renunțe pentru că, pe de o parte, nu am nicio garanție că nu voi stârni un scandal și, pe de altă parte, dacă își dă demisia, trebuie să renunțe la restul onorariului din contract – șase milioane de dolari – iar asta l-ar afecta financiar.

Șantajarea soției lui ar conduce la aceleași rezultate, iar șantajarea unui membru al conducerii universității ar provoca scandal și pagube financiare, fiindcă instituția ar trebui să-i achite contractul în întregime.

Mă simt încolțită.

Simt că o să pic testul.

Tot ce pot face este să o iau de la început. Nu mi-ar fi pregătit un test imposibil de trecut, așa că sigur îmi scapă ceva. Vrea să mă pună la încercare, deci dacă există o modalitate de a duce misiunea la bun sfârșit, trebuie neapărat s-o găsesc.

Reprezentanța Ford este nouă și strălucitoare; sala principală este formată dintr-un imens spațiu deschis, la construcția căruia s-au folosit multă sticlă și crom. Agenții de vânzări pândesc ușile de intrare ca rechinii, dar îmi croiesc drum fără să mă opresc sau să-i privesc măcar.

La recepție se află o tânără blondă care mă măsoară rapid din priviri, apoi îmi zâmbește larg.

— Bine ați venit la Southern Ford! Cu ce vă pot ajuta?

— Vreau să vorbesc cu Phil Robinson.

— Nu știu dacă este disponibil…

— Dă-i, te rog, asta.

Arunc pe tejgheaua din fața ei un plic alb. Phil deține cinci reprezentanțe Ford în centrul Floridei, dar are biroul principal în această clădire.

Recepționera se întoarce peste doar câteva secunde și mă conduce în biroul lui. Phil ne întâmpină în prag. Mă măsoară din vârful pantofilor până în creștetul capului. Îi ofer detaliile necesare ca să își amintească. Port haine frumoase, dar nu ostentative. Sacoul pare croit la comandă, dar este limpede că fusta a fost cumpărată din magazin. Mi-am pus bijuterii discrete, dar de bun-gust. Mi-am pieptănat părul pe spate și m-am machiat mai puternic decât de obicei. Par cu ușurință o femeie de 30 de ani.

Întind mâna când mă apropii, iar el ezită o secundă înainte să o accepte.

— Domnule Robinson, mulțumesc că m-ați primit, îi spun în timp ce ne strângem mâinile.

Îmi face semn să intru și cercetez repede biroul. Este un fan pătimaș și un important sponsor al universității. De jur împrejur, are tricouri înrămate, mingi de fotbal, fotografii cu jucătorii și antrenorii, inclusiv cu Mitch Cameron. Phil se așază la locul lui, în spatele biroului, și mă invită să stau pe fotoliul din fața lui.

— Ce înseamnă asta? mă întreabă.

Deschide plicul și scoate o poză cu un teanc de bani așezat pe hayonul unei camionete Ford, lângă un abțibild cu logoul reprezentanței sale lipit pe geamul din spate. N-are timp de taclale.

— Am venit aici pentru Roger McBain.

Phil pare nedumerit, dar sub gulerul alb apretat îi apare o pată roșie.

— Nu cunosc pe nimeni cu numele Roger McBain.

Mă încrunt de parcă aș vrea să-l cred pe cuvânt, dar sunt pusă în încurcătură, apoi scot alte fotografii. Fotografii cu Phil și Roger.

— Hmm, aici păreți destul de apropiați.

Pun iPad-ul pe birou, cu fața spre el. Apăs pe butonul *play* al videoclipului de pe ecran. Este înregistrarea unei cine la care participă Phil, Roger și alți sponsori grei. Discută despre jucătorii de liceu promițători pe care Roger trebuie să îi abordeze și despre sumele de bani pe care vor să le ofere fiecăruia. Phil vrea chiar să le dea și câteva automobile dacă este nevoie.

— Orice, numai să nu ajungă la Florida State, spune el.

Mesenii se laudă apoi cu cei mai buni jucători recrutați de ei în anul precedent. Închid videoclipul

imediat după ce Phil spune:

— Am dat un Ford F-250, dar a marcat în schimb douăsprezece eseuri.

Phil privește fix ecranul și observ cum îi piere toată culoarea din obraji.

Singurul grup care nu a fost menționat în instrucțiunile domnului Smith a fost cel al sponsorilor. Ținta: protejată. Universitatea: protejată. Programul: protejat. Jucătorii promițători: protejați.

Dar niciun cuvânt despre sponsorii bogați și înflăcărați.

Domnul Smith a intuit că, pe lângă discuțiile dintre jucători și antrenori, voi surprinde și momentele în care unii ca Roger McBain vor aborda tinerele speranțe în numele unor sponsori precum Phil Robinson.

— Roger lucrează pentru tine. Îi comunici numele jucătorilor care vrei să joace pentru universitatea pe care ai absolvit-o și îi pui la dispoziție fondurile necesare pentru a-i atrage.

Am adus chitanțele și el știe asta. Tace, jucându-se cu un pix negru.

— Mai am multe poze în care apari alături de directorul sportiv, de rectorul universității și de jumătate dintre antrenori, așa că nu este deloc o exagerare dacă presupun că universitatea știe ce faci, ba chiar și-a dat girul. Ce zici, crezi că NCAA va emite o suspendare de trei-patru sezoane?

E singura dată când joc la cacealma, pentru că nu pot să implic universitatea în povestea asta, dar Phil nu are de unde să știe. Trebuie doar să fie suficient de speriat, încât să pot demonstra legătura între universitate și activitățile lui. Și ultimul lucru pe care și-l dorește este să fie considerat responsabil pentru distrugerea întregului program.

— Ce vrei? vorbește în cele din urmă.

Chiar dacă știu că este imposibil ca Phil să lase echipa să sufere pentru faptele lui, răsuflu ușurată când cedează sub presiunea mea.

— Vrem să plece Mitch Cameron. Împreună cu prietenii tăi, veți insista să fie pus pe liber, dar vă veți purta cu mănuși. Veți spune că nu sunteți de acord cu viziunea lui Mitch. Veți spune că este timpul pentru reconstrucție. Și apoi îi veți achita contractul în întregime. Nu există niciun motiv ca universitatea să

irosească șase milioane de dolari când este doar vina voastră.

Își dezvelește buza de sus de parcă ar vrea să mârâie la mine.

— Ai impresia că am mai multă putere decât am.

— Nicidecum. Cred în tine, Phil, îi spun cu seninătate. Cred că vei reuși.

— De ce? mă întreabă el. De ce Cameron?

— Ca și tine, ținem la binele universității. Suntem în aceeași echipă, Phil.

Nu-i place răspunsul meu și nu mă mai întreabă nimic. Îmi adun lucrurile, punându-le tacticos în geantă.

— Aștept anunțul oficial cel târziu luni dimineața.

Și plec.

Trei zile mai târziu, sunt din nou în apartamentul meu și stau cu un ochi pe canalul ESPN și cu celălalt pe filmările în timp real din locuințele tinerelor speranțe. N-am mai primit nimic în cutia poștală și George n-a mai venit să ridice seara filmările. A început jocul așteptării, să vedem dacă pariul meu a dat roade. Nu este ceva nemaiauzit ca sponsorii să ceară plecarea unui antrenor și să strângă bani pentru a-i plăti clauza de reziliere. Dar asta se întâmplă de obicei la finalul unui sezon dezastruos, când antrenorul face o treabă proastă.

Știrile de ultimă oră de pe ESPN îmi abat atenția de la filmările neclare din casele jucătorilor și privirea îmi este atrasă de cuvintele care clipesc în partea de jos a ecranului.

Antrenorul Mitch Cameron a părăsit echipa din Florida

Urmează detaliile. Universitatea i-a reziliat contractul, iar banii strânși de sponsori îi vor acoperi clauza. Motivul invocat este diferența de viziune asupra viitorului programului între antrenorul Cameron și directorul sportiv.

Asta-i tot.

După nici măcar un minut, aud o bătaie în ușă care mă face să tresar. Îmi dau părul pe spate și inspir adânc de câteva ori înainte să deschid. Și iată chipul cunoscut, uniforma maro a celor de la UPS și coletul în mâna întinsă.

— Bună, George! îi spun luând pachetul. Se pare că am trecut testul.

— Așa se pare.

Zâmbește și se sprijină în tocul ușii.

— Și? Cum te simți?

— Foarte bine, răspund eu.

Mai stă câteva clipe, apoi se îndepărtează.

— Pe curând.

Și se face nevăzut.

Deschid coletul în secunda în care închid ușa. Înăuntru se află o singură pagină imprimată, o chitanță și un telefon cu clapetă.

Pe hârtie scrie:

Onorariul tău a fost depus în cont. Detalii mai jos. Ține telefonul încărcat și vei fi contactată pentru următoarea misiune.

Asta-i tot. Verific chitanța depozitului și citesc iar biletul. Mai privesc o dată cifra de pe chitanță. Sunt mulți bani. Și sunt doar ai mei.

Îmi ia câteva minute ca să-mi adun din apartament lucrurile de care am nevoie, dar nu am de gând să mă întorc în Carolina de Nord. Trebuie să am un loc al meu unde să nu fiu găsită, un loc sigur unde să poposesc între două misiuni. Am fost atentă de-a lungul timpului și am înțeles cât de important este să pun deoparte bani albi pentru zile negre, care sunt inevitabile. Mi-ar plăcea să mă ascund într-un oraș universitar ca acesta. Un oraș în care să mă pierd în marea de studenți.

Îmi și imaginez cum ar fi să trăiesc într-un oraș atât de liniștit. O căsuță frumoasă pe o stradă retrasă. Un loc sigur.

Trebuie să fac în așa fel încât să-mi împlinesc visul.

Înainte să plec, mai am un singur lucru de făcut. Opresc „noua mea Honda” în fața unei case mici, încui mașina și traversez curtea.

Bat la ușă, iar Tyron îmi deschide după câteva minute.

— Bună, vrei să ieși o clipă?

Îmi dau seama că e confuz, dar face ce îl rog. Mă întorc la mașină și mă sprijin de portbagaj, în timp ce el stă pe bordură lângă mine. Aici avem mai multă intimitate decât în casa lui.

— Nu mă cunoști, dar vreau să-ți dau un sfat. Te așteaptă un viitor luminos și ești un băiat inteligent, dar

trebuie să fii și mai inteligent. Comportă-te ca și cum te-ar asculta cineva. Tot timpul. Comportă-te ca și cum cineva te va trăda în orice moment. Știu că îți place să discuți cu fratele tău mai mic despre ofertele… și stimulentele suplimentare… dar trebuie să încetezi. Fii propriul tău sfătuitor.

Face ochii mari. Pare îngrozit.

— Și valorifică-ți potențialul. Profită la maximum. Nu promite nimic și semnează cu echipa la care vrei să joci, indiferent ce îți oferă echipele rivale. Dar fii inteligent și în privința asta.

Mai vorbesc câteva minute și pare să asimileze tot ce îi spun. Îmi pune întrebări și eu îi răspund dacă pot. Îl sfătuiesc ce să facă cu banii ca să îi înmulțească. Să nu iasă în evidență. Să nu aibă niciodată încredere în tehnologie. Când sunt pe picior de plecare, mă întreabă:

— Cine ești?

Îi zâmbesc și îi spun:

— Cineva care a trebuit să se maturizeze repede, la fel ca tine.

Dau să fac stânga-mprejur și să plec, dar îl întreb un ultim lucru.

— Te-ai gândit unde vrei să joci?

Ridică din umeri.

— Nu m-am hotărât. Probabil la echipa pe care o va antrena domnul Cameron.

Încuviințez din cap.

— Da, am auzit că își caută echipă.

— Da, mi-a spus că se aștepta la una ca asta, dar mi-a cerut să nu-mi fac griji.

Felul în care o spune mă face să ridic capul.

— Când ți-a spus asta?

Am urmărit toate interacțiunile dintre Tyron și Mitch din această casă și nu l-am auzit niciodată spunând asta.

— Ne-am întâlnit întâmplător acum vreo săptămână. A fost cam criptic, mă rog, dar am înțeles ce vrea să spună. Mi-a dat de înțeles că mă vrea în echipa lui chiar dacă nu va mai antrena în Florida.

S-au întâlnit întâmplător.

Acum vreo săptămână.

Mitch Cameron a fost pus pe liber azi-dimineață. Nu avea cum să știe de o săptămână.

Foarte interesant.

CAPITOLUL 19

În prezent

Când ajungem în Oxford, Mississippi, este deja după-amiaza târziu.

Oxford este un oraș universitar pitoresc, în care toate visurile par realizabile. Îl îndrum pe Ryan spre un hotel de lângă piața centrală, care este preferatul studenților. Aceștia învață în hol în timpul zilei, apoi, la apus, urcă cu liftul pe acoperiș, la un cocktail.

— Dintre toate locurile în care credeam că o să mă duci, la ăsta chiar nu mă așteptam, spune Ryan în timp ce intră în parcare.

Orașul găzduiește Ole Miss, una dintre universitățile rivale celei la care a absolvit el.

— Ai fost vreodată aici? spun eu mai mult ca să-i distrag atenția.

A fost un drum lung și liniștit și nu vreau să mă întrebe ce căutăm aici.

— Da, am fost odată cu echipa LSU.

Oprește mașina în parcare și se întoarce spre mine.

— Rămânem aici peste noapte?

Clatin din cap.

— Nu. Tu mergi la barul de pe acoperiș. Mănâncă ceva. Bea o bere. Plătește cash. Ne întâlnim la mașină peste o oră.

Deschid mașina și cobor. El vine după mine.

— Trebuie să rămânem împreună, spune el.

Un grup de fete împovărate de rucsacuri și poșete, cu litere grecești mari imprimate pe tricouri, ne aruncă priviri curioase.

Aștept să se îndepărteze, apoi reduc distanța dintre noi și îmi sprijin mâinile pe pieptul lui.

— Am vorbit deja despre asta. Faptul că ești cu mine aici, în orașul ăsta, ca să îmi rezolv problemele contează enorm. Știu că te simți exclus, dar ești singura persoană pe care, după ani buni, am primit-o în sufletul meu. Însă am nevoie de o oră. Nu mă obliga să procedez altfel.

Ne privim încă un minut, apoi mă trage mai aproape și mă sărută pe frunte.

— O oră, spune el. Vrei să-ți dau cheile?

Dacă domnul Smith îmi urmărește mașina, ceea ce este foarte probabil, vreau să știe că suntem în Oxford, dar nu și locul exact în care mă aflu acum. Cel puțin deocamdată.

— Nu, nu merg departe și mi-ar plăcea să-mi dezmorțesc picioarele.

Ryan pornește spre hotel, iar eu plec în direcția opusă. Cotesc pe o stradă liniștită, nu departe de piață, și mă opresc în fața unei case albe frumoase, cu verandă de jur împrejur. Tufele de hortensie din fața ei debordează de flori roz, iar păsările colibri zboară în jurul dispozitivelor pentru hrănire agățate în crengile stejarului uriaș.

Pe fiecare treaptă de cărămidă sunt așezate ghivece cu flori de primăvară. În partea stângă a verandei, se află o zonă mică de relaxare, iar în dreapta, un leagăn vintage. Stau în fața ușii, uitându-mă în dreapta, apoi în stânga și mă îndrept spre zona de relaxare, unde se află o canapea mică și un balansoar vopsite în roșu și albastru, culorile universității. Pe perne sunt imprimate cuvintele „Hotty Toddy!” Scutur câteva perne, îndepărtând stratul subțire de polen care se așază pe orice suprafață în această perioadă a anului și petrec câteva clipe ordonând pernele în balansoar așa cum îmi place.

Aceasta este casa visurilor mele, refugiul după care am tânjit mereu.

Păcat că nu este a mea.

Îmi revin din visare și mă duc spre ușă. La câteva minute după ce sun, o adolescentă blondă îmi deschide.

— Bună, spun eu. Tatăl tău este acasă?

— Da, îl chem imediat, spune ea și îmi închide ușa de plasă în față.

Aud cum îl strigă și apoi pașii grei apropiindu-se de undeva din fundul casei.

Ușa de plasă se deschide ușor și Mitch Cameron mă întreabă:

— Te pot ajuta cu ceva?

Știam că risc să vin la el acasă, dar în această perioadă a anului și în acest moment al zilei, nu putea fi altundeva. Și nici nu voiam să mă întâlnesc cu el în altă parte.

— Pot să-ți răpesc un minut? Mă numesc Wendy Wallace și din cauza mea ai renunțat la slujba de antrenor în Florida, îi spun eu.

Face câțiva pași înapoi de parcă l-aș fi lovit. Privește scurt peste umăr ca să se convingă că suntem singuri. Nu vrea ca familia lui să mă vadă, așa că iese pe verandă și închide ușa în urma lui.

Nu mă așteptam să fiu invitată înăuntru.

— Îmi pare rău, nu cred că știu la ce te referi…

Mă duc în zona de relaxare, mă așez în mijlocul canapelei mici, iar el mă privește, încercând să-mi înțeleagă jocul. Ne uităm unul la celălalt câteva secunde, încordați, apoi el se așază pe balansoarul de lângă mine.

— Chiar nu știu de ce ai venit, domnișoară…

— Spune-mi Wendy. Și sunt sigură că știi.

Las stânjeneala să se așeze între noi. O invit să participe la discuția noastră. Îi îngădui să îl descoasă pe Mitch, așa cum nimic altceva nu ar face-o.

În cele din urmă, Mitch ridică disperat mâinile și vocea lui capătă o tonalitate mai înaltă decât cea normală.

— Ascultă, nu știu ce cauți aici sau ce vrei, dar am fost concediat. Și am fost luat complet prin surprindere, deci cred ți-ai făcut o idee greșită.

Mă aplec în față și îi spun aproape în șoaptă.

— Hai să terminăm cu vrăjeala și să vorbim direct. L-ai angajat pe șeful meu ca să te scape de contract. Îl urai pe directorul sportiv, iar sponsorii erau o pacoste pe capul tău. După ce i-am cunoscut pe unii dintre ei, te înțeleg. Dacă ai fi plecat de bunăvoie, ai fi renunțat la o mulțime de bani, așa că ai angajat pe cineva ca să te scoată din încurcătură. A fost totuși onorabil din partea ta că nu ai distrus programul. Asta înseamnă că ți-a mai rămas o fărâmă de bun-simț pe undeva.

Mitch stă rezemat în balansoar, cu coatele sprijinite pe brațele scaunului. Se teme parcă să se miște.

— Mă tot întrebi ce vreau sau ce-mi trebuie, iar pentru mine acesta e un semn că recunoști, așa că o să te scutesc de eforturi. Am nevoie de niște bani. Eu mi-am făcut treaba. Ai plecat cu un salariu mare și ai primit rapid o nouă ofertă de muncă. O ofertă pe care cred că o așteptai. Acum mi se pare corect să mă ajuți, așa cum te-am ajutat și eu.

Maxilarul îi tremură și mă măsoară cu privirea din creștet până-n tălpi.

— Te temi că port microfon?

Mă scol de pe canapea și ridic brațele în lateral.

— N-ai decât să mă percheziționezi.

Nu i se pare amuzant. Dar înainte să spună ceva, telefonul lui emite un bip. Îl scoate din buzunar, se uită la ecran o clipă și începe să tasteze. Termină după câteva secunde și îl bagă înapoi în buzunar.

Mă așez din nou, fiindcă, din câte se pare, nu are de gând să mă percheziționeze. Ne privim unul pe celălalt, în timp ce el se leagănă încet în balansoar. Aproape văd cum i se învârt rotițele în cap.

— Cine ești, de fapt? întreabă în cele din urmă.

— Nimeni, îi răspund.

Mitch Cameron își respectă reputația de antrenor cu nervi de oțel.

— Ei bine, Nimeni, ai făcut o greșeală. Mi-a plăcut să antrenez în Florida și, dacă m-ar fi lăsat, aș fi rămas acolo până la pensie. Am avut norocul să cad în picioare și acum m-am întors acasă. Iar eu îmi protejez casa. Ar fi bine să pleci. Acum.

Mă fac mică pe canapea. Mitch își strânge buzele, refuzând să mai spună ceva. Îi văd în ochi mila cu care mă privește.

Mă ridic și străbat veranda, apropiindu-mă de trepte. El rămâne în balansoar.

Dar în secunda în care dau să cobor, mă întorc spre el și frustrarea mea iese la suprafață. Toată furia și nemulțumirea că șeful meu s-a întors împotriva mea după opt ani. Și le las să explodeze.

— Știi ce? Ești un nemernic. Ți-am făcut o favoare uriașă și acum am nevoie de ajutorul tău. Iar tu? Ești o jigodie. Lua-te-ar dracu' să te ia, jegos împuțit.

Se înroșește la față și se ridică atât de repede, încât aproape se răstoarnă cu tot cu balansoar. Din fericire, se redresează în ultimul moment. N-ar fi deloc bine să cadă acum de pe scaun.

Mitch strigă la mine împroșcând salivă.

— Ai treizeci de secunde să pleci de pe proprietatea mea sau chem poliția! Nimeni nu vine la mine acasă și îmi vorbește așa, fetiță!

Acum nu-și mai face griji că atrage atenția.

Vreau să mă asigur că îl scot cu adevărat din minți, așa că îi arăt degetul mijlociu înainte să cobor de pe verandă. Gestul își face efectul. Pleacă de lângă balansoar și se oprește în capul treptelor, cu pumnii strânși. Abia când ajung pe trotuar, în fața casei vecine, se uită în jur ca să vadă dacă ne-a auzit cineva.

— Să te ia naiba, Mitch! strig de rămas-bun și o rup la fugă.

Două străzi mai încolo, îmi recapăt stăpânirea de sine. A fost o nebunie din partea mea. O nechibzuință. M-am dezlănțuit așa cum nu am mai făcut-o niciodată.

Și m-am simțit al dracului de bine.

Mă uit la ceas. Ryan s-a întors probabil în parcarea hotelului și mă așteaptă. Nu mai am timp să văd dacă sunt urmărită.

Când ajung la mașină, Ryan stă la volan cu motorul pornit. Urc pe locul din dreapta și îi spun:

— Dă-i bătaie.

Încerc din greu să îmi ascund zâmbetul care mi se întinde pe față.

Își sprijină mâna pe schimbătorul de viteze, cu fața întoarsă spre mine. Surâde ușor, spunându-mi:

— Zâmbetul tău îmi spune că nu ai fost cuminte. Vrei să conduc încotro văd cu ochii sau îmi spui în ce direcție să mă îndrept?

— Ieși din Oxford și pornește spre nord, spre Tennessee.

Mă tachinează și trebuie să recunosc că îmi place.

— Ți-am luat ceva de mâncare, îmi spune, gesticulând din cap spre bancheta din spate.

Întind mâna și dau peste o pungă albă de plastic. Înăuntru găsesc un cheeseburger cu de toate, mai puțin ceapă, și o porție de cartofi dulci prăjiți.

— Mulțumesc, șoptesc eu.

Ne îndepărtăm de oraș, în timp ce înfulec burgerul cu îmbucături uriașe. Nu spune nimic cât mănânc și îmi vine greu să înghit din cauza nodului care mi s-a pus în gât. M-a impresionat că mi-a luat de mâncare. Și faptul că știe că îmi plac cartofii dulci, nu cei obișnuiți. Și că urăsc ceapa crudă. Rareori a avut cineva grijă de mine.

Mănânc repede, apoi pun gunoiul în pungă.

— Spre Tennessee, deci? întreabă el.

— Da, încuviințez eu.

Îi văd maxilarul încordându-se și îmi dau seama că se abține să spună ce gândește. În cele din urmă, izbucnește:

— Mi-ai vorbit cu subînțeles despre importanța întâlnirilor mele de joi. Am o afacere în Glenview, Texas. Este o altfel de afacere decât cea din Lake Forbing. Achiziționez anumite obiecte prin metode îndoielnice și

le vând cu un adaos semnificativ. Nu îmi place să bat toba despre asta și așa vreau să rămână.

Destăinuirea lui mă uluiește.

— Dar mie mi-ai spus.

Mă privește, studiindu-mi chipul, apoi se concentrează din nou asupra drumului.

— Am zis să încep eu primul.

Niciunul nu mai spune nimic. Ne continuăm călătoria câțiva kilometri, el privind înainte, eu privind peisajul neclar pe geamul din dreapta.

— O să-ți spun totul. Dar nu acum. Trebuie să trec de ziua de vineri.

Am vorbit aproape în șoaptă, dar știu că a auzit fiecare cuvânt. După ziua de vineri, voi ști tot ce trebuie să știu.

— Pot să mă împac cu gândul ăsta, spune el. Dar vineri, punem toate cărțile pe masă.

În acel moment îmi sună telefonul și mă scutește să îi dau un răspuns. Când văd mesajul, mă cuprinde un val de ușurare.

Ryan se uită la mine și observă schimbarea.

— Vești bune?

— Da. Exact ce aveam nevoie, îi spun dând din cap.

Iau telefonul și deschid aplicația care îmi permite să văd în timp real ce se întâmplă pe telefonul lui Mitch. Și iată că a făcut exact ce speram să facă. A luat legătura cu domnul Smith ca să se plângă de mine.

A fost o mutare riscantă să-l vizitez pe Mitch. Nu credeam că mă va invita în casă, deși orice se poate întâmpla în sud, unde oamenii au un bun-simț adânc înrădăcinat. Din fericire, a vrut să se asigure că nu voi interacționa cu familia lui și am rămas pe verandă. După aceea, când s-a așezat în balansoar, chiar deasupra dispozitivului pe care l-am plantat acolo cu câteva secunde înainte, singura condiție ca să pătrundem în telefonul lui a fost să deschidă mesajul primit de la Devon.

Faptul că a luat abia acum legătura cu fostul meu șef îmi spune că a stat și a cumpănit situația, demonstrând încă o dată că este un tip calculat. Sunt convinsă că a evaluat riscurile, dar faptul că i-am apărut la ușă a fost mult mai amenințător și de aceea am ținut să fac scandal înainte să plec. Am văzut că la început mă compătimea, or asta nu îmi slujea interesul. Trebuia să se enerveze. Și

să se teamă puțin de mine. Suficient încât să riște să ia legătura cu domnul Smith.

Există o mulțime de necunoscute în privința domnului Smith. În ciuda abilităților sale impresionante, Devon nu a reușit să descopere numele lui adevărat sau unde locuiește. Un alt lucru pe care nu l-am putut afla este modul în care clienții comunică și iau legătura cu el. Anii de colaborare cu Devon m-au învățat că nu este suficient să folosească niște adrese false de e-mail. Și aici a intervenit Mitch. Dintre toate misiunile mele, aceasta este singura în care mi-am dat seama cine este clientul, datorită celor spuse de Tyron Nichols. Mitch Cameron a știut că va fi concediat de echipa din Florida cu o săptămână înainte să mă apropii de barosanul ăla. Și a știut să se ferească de microfoane când i-a spus lui Tyron că îl vrea în echipa lui, indiferent de universitatea pentru care va antrena. Mitch Cameron nu putea ști aceste lucruri decât cu o singură condiție.

Dacă el era clientul.

În clipa de față, a intrat pe un forum dedicat fanilor trupei King Harvest din anii 1970. Presupun că majoritatea mesajelor sunt destinate șefului meu și doar câteva se referă cu adevărat la melodia de succes pe care a avut-o această trupă, „Dancing in the Moonlight”. Pe ecran se deschide fereastra pentru mesaje și Mitch începe să scrie.

> **Gridiron Boss:** *Astăzi am ascultat prima dată Dancing in the Moonlight.*

Asta e. Deci așa iau clienții legătura cu domnul Smith.

— Trebuie să te hotărăști, spune Ryan, arătând cu capul spre indicatoarele rutiere. Mergem în Memphis sau în altă parte?

— Nu mergem în Memphis. Mergi spre nord-est, îi spun și el acționează semnalizatorul. Mergem în Nashville.

Întoarce capul spre mine.

— Nu în Atlanta?

— Nu încă.

Încuviințează din cap.

— Mă opresc să alimentez, pentru că ne așteaptă un drum lung. Și vreau să mai iau ceva de mâncare.

La următoarea ieșire de pe autostradă, Ryan face plinul, apoi intră în benzinărie.

Nu îmi dezlipesc ochii de pe telefon, așteptând să văd ce se întâmplă cu Mitch. Și, deși domnul Smith ezită să-i răspundă la mesaj, sper ca, în cele din urmă, curiozitatea de a vedea ce vrea Mitch de la el, combinată cu faptul că, foarte probabil, m-a urmărit și știe că am fost în Oxford, să îi vină de hac. Trebuie să reacționeze așa cum am plănuit, altfel sunt moartă și îngropată.

Acum, după ce am aflat unde trebuie să caut, nu are rost să stau cu ochii pe Mitch, așa că deschid browserul și intru pe forum. Devon poate vedea și el ecranul lui Mitch și sunt sigură că exact asta face. Există o mulțime de mesaje identice: *Astăzi am ascultat prima dată Dancing in the Moonlight.* Am știut mereu că nu sunt singura care lucrează pentru șeful meu, dar judecând după numărul de mesaje, se pare că are mai mulți oameni decât m-am așteptat. Mi se pare că unele nume de utilizator se potrivesc cu misiunile mele din trecut, dar nu pot vedea mai mult de mesajul inițial. Sunt sigură că discuțiile cu domnul Smith se desfășoară în privat.

După mai bine de un minut, am o notificare că Mitch a primit un răspuns la mesaj.

Kingharvestmegafan: *Cu ce te pot ajuta*?

Gridiron Boss: *A venit o fată la mine acasă. Mi-a spus că a lucrat pentru tine. Wendy și nu mai știu cum. Mi-a cerut bani*! *E țicnită. M-a înjurat când i-am cerut să plece. A țipat de au auzit-o toți vecinii. Ți-am dat un sac de bani și nu mă așteptam să mă trezesc cu toate drogatele la ușă*!!

Kingharvestmegafan: *Îmi cer scuze pentru vizita neașteptată. Îți garantez că se va ocupa cineva de ea și nu vei mai fi deranjat.*

— Așa, băiete, rostesc în șoaptă. Te-am prins.

Ajungem în Nashville noaptea târziu. Ryan parchează în fața unui motel prăpădit de la marginea orașului. Deschid portiera înainte să oprească mașina.

— Așteaptă-mă aici. Mă duc să închiriez o cameră, îi spun din prag.

Ryan oprește motorul.

— Ești sigură? Pot să…

— Sunt sigură. Așteaptă-mă aici.

De când am plecat din Oxford, este puțin supărat pe mine pentru că i-am evitat toate întrebările.

Mă întorc la mașină peste câteva minute și îi spun numărul camerei. Parchează chiar în fața ușii, fiindcă am cerut să fim cazați la parter. Deși ne-am putea permite un hotel mai acătării, prefer acest loc ca să o putem șterge cât mai repede, la nevoie.

Ne-am luat puține bagaje, așa că nu durează mult să ne instalăm.

— Mă duc să fac duș, spune Ryan. Apoi plec să iau ceva de mâncare.

De îndată ce îl aud că deschide apa, îmi scot telefonul și intru pe Instagram. Găsesc într-un comentariu ora întâlnirii de mâine. Comentez apoi la altă postare și îl anunț astfel pe Devon că am primit mesajul lui.

Ușa băii se deschide și Ryan iese doar cu prosopul pe el.

Aș putea să-l admir o zi întreagă. Corpul lui este exact pe gustul meu – zvelt și în formă, fără să fie exagerat de musculos. A văzut probabil sclipirea din ochii mei, fiindcă în loc să se îndrepte spre valiză, se întinde pe pat înspre mine. I s-a îmbunătățit considerabil starea de spirit.

Și îmi îngădui un răgaz. Încetez să mă mai gândesc la planurile care îmi răscolesc mintea. E timpul pentru o pauză. Și savurez aceste momente de normalitate trăite pe furiș.

Îl trag aproape și se lasă cu greutatea lui peste mine. Îi mângâi părul încă umed.

— Ce săptămână nebună, spune el, cu buzele la doar câțiva centimetri de buzele mele.

— Și e abia marți, îi răspund, apoi expresia mea devine serioasă. Regreți că ai venit în călătoria asta?

— Nu încă, spune el râzând.

Mă sărută în acel loc de pe gât care mă face să mă topesc și îi simt sărutul până în vârful picioarelor.

— Dar dacă sunt vinovată? Dacă am jucat un rol în moartea lui Amy Holder?

Cuvintele șoptite de mine atârnă în aerul dintre noi. Este o formă absolută de autosabotaj.

Încremenește. Apoi înalță capul și-mi întâlnește privirea.

— Nu trebuie să-mi răspunzi.

Se apropie și își lipește încet buzele de gura mea. În scurt timp, suntem piele pe piele și mă las în voia acestei clipe, în timp ce mâinile și gura lui coboară și urcă pe corpul meu.

Mâinile lui mă strâng puternic, mă trag mai aproape de el, de parcă s-ar teme să nu dispar, apoi își îngroapă fața în locul sensibil unde gâtul meu se întâlnește cu umărul. Din gura lui se revarsă cuvinte șoptite, frânturi de fraze care nu ar trebui să aibă niciun înțeles, și totuși au.

Absorb fiecare cuvânt, înfigându-mi unghiile în spatele lui. Îi arăt că simt același lucru, fără să fiu nevoită să i-o spun.

Alias: Helen White. În urmă cu patru ani

Pentru această misiune, mă numesc Helen White și sunt trimisă mai la vest ca niciodată: în Fort Worth, Texas.

M-am întrebat întotdeauna de ce toate misiunile mele au fost în sudul țării. Presupun că domnul Smith are agenți și în alte regiuni, iar sudul este teritoriul meu.

O organizare demnă de o corporație.

Însă Texasul este o noutate pentru mine. Totul mi pare foarte diferit. Mai mare și mai zgomotos, dar mai e ceva. Un șoc aproape cultural.

La prima vedere, scopul misiunii din Fort Worth pare simplu: să recuperez un obiect. În urmă cu câțiva ani, a fost furată o pictură de câteva milioane de dolari și există informații că ar fi ascunsă în vila impunătoare a lui Ralph Tate, un magnat din industria petrolieră. Din câte se pare, cine ne-a angajat pentru această misiune a încercat ani în șir să cumpere tabloul de la Ralph, dar fiindcă nu i l-a vândut, ne cere acum să îl furăm.

Doar că eu nu sunt singura care încearcă să facă asta.

Domnului Smith îi plac jocurile sale, iar această misiune este un exemplu perfect al stilului său întortocheat de gândire. Mi-a spus că nu sunt singura agentă trimisă după tablou, dar nu mi-a dezvăluit câți jucători a trimis în ring. Este un concurs și cel care va scoate tabloul din casă va primi o recompensă. Una foarte generoasă.

Îmi dau seama că îmi doresc enorm să câștig. După ultimele misiuni, simt că mă apropii tot mai mult de vârful ierarhiei, iar obținerea tabloului ar confirma că sunt cea mai bună angajată a sa.

După ce mă documentez, trăiesc o mică dezamăgire că nu este vorba despre o operă de artă celebră, cum ar fi o pictură de Van Gogh cu maci galbeni surprinși în bătaia vântului. Tabloul vizat de mine valorează vreo cinci milioane de dolari și nu este cine știe ce frumusețe. Am primit detalii despre misiune în urmă cu treizeci și șase de ore și, cu cât mă informez mai temeinic, cu atât sunt mai convinsă că domnul Smith vrea tabloul pentru el și de aceea a pus la cale acest concurs.

Nu ar fi prima misiune în care clientul nu există.

Sistemul de securitate al casei Tate este un coșmar și nu reușesc să-i dau de capăt. Absolut deloc. Seamănă mai degrabă cu o cursă cu obstacole. Deși am multă experiență în această breaslă, tot nu îi înțeleg pe oamenii bogați.

Bătrânul Ralph crede că sistemul lui este infailibil, dar îl am pe Devon în echipa mea. A rezolvat tot ce i-am cerut până acum și el poate spune același lucru despre mine.

Intru în restaurantul Buffalo Wild Wings și scanez încăperea în căutarea lui. Îmi face semn din cap când îl zăresc și îmi croiesc drum prin mulțime spre separeul unde mă așteaptă.

Mă așez la masă în fața lui și îmi întinde o bere. Dacă am fi între patru ochi, l-aș strânge în brațe, pentru că nu l-am mai văzut de ceva vreme, dar el insistă să nu atragem atenția asupra noastră când suntem în public. Îmi zâmbește totuși ușor și eu îi răspund cu un zâmbet mult mai larg.

— Îți stă bine în culorile astea, îi spun.

Poartă un tricou al echipei Dallas Cowboys, cu toate că știu că o urăște. L-a îmbrăcat pentru că se aștepta ca mai mult de jumătate dintre clienții restaurantului să poarte haine prin care să își arate susținerea pentru echipa locală. Mă uit de jur împrejur și văd o mare de tricouri în albastru, alb și argintiu.

— Scutește-mă, te rog. Ce nu fac eu pentru tine?

Dă ochii peste cap și se preface că tușește.

— Mă iubești, știu bine.

Înclin sticla și o ciocnesc de gâtul sticlei lui.

— Noroc!

— Bine, bine, mormăie, luând o înghițitură de bere. E prima dată când ai fost trimisă în Texas. Nu prea îmi place.

Plictiseala cu care Devon întâmpină orice schimbare este singura constantă din viața mea.

— Poate mi-a fost extins teritoriul, spun eu râzând.

Devon își înclină capul, transmițându-mi din priviri că nu știe deocamdată ce să creadă, dar nu mai spune nimic când chelnerița se apropie de masă.

— Bună, scumpete, îmi zice ea. Vrei să-ți aduc ceva de mâncare?

Mă uit la Devon, care spune:

— Eu mi-am comandat un burger cu cartofi prăjiți. E gustos, cică. O să-ți placă.

Dau din cap și spun:

— Vreau și eu același lucru.

După plecarea chelneriței, scot din poșetă un plic manila și i-l dau, punându-l la curent cu tot ce știu până acum. Îmi beau berea cât timp citește informațiile de la mine, relaxându-mă pentru prima dată de când am trecut granița statului Texas. Știu că Devon a sosit cu cel puțin o oră înaintea mea și a verificat să nu existe microfoane sau dispozitive de înregistrare, chiar dacă absolut nimeni nu putea ști că vom fi aici.

Ni se aduce mâncarea, iar eu mă uit la oameni în timp ce Devon citește cu atenție fiecare pagină.

Un puști se oprește la câțiva metri de masa noastră și spune:

— Telefonul ăsta e de rahat. Nu pot descărca nici măcar o poză.

El și prietenul lui examinează mobilul, apoi pleacă. Râd și Devon ridică ochii spre mine.

Arăt spre micul dispozitiv negru de pe masă.

— Pe ce rază ai omorât semnalul?

Chicotește, uitându-se la puștiul nemulțumit.

— Pe o rază de vreo patru metri, răspunde, apoi se concentrează din nou asupra planurilor din fața lui.

Mă uit în jur și observ că toată lumea are probleme similare. Devon a dezlănțuit haosul în restaurant.

— I-ai înnebunit pe toți.

— De fapt, îi ajut să nu ia decizii proaste de moment.

Ridică privirea spre barul zgomotos din apropierea noastră, însă doar pentru o clipă.

— Dacă ar ști, mi-ar mulțumi.

În cele din urmă, întoarce ultima pagină și se uită la mine.

— N-am mai văzut niciodată un astfel de sistem de securitate.

— Poți să-l spargi?

Își înclină capul și mă privește chiorâș, spunându-mi parcă: *Nu îndrăzni să mă insulți.*

— Arată-mi cum, îi zic zâmbind.

Răsfoiește prin teancul de hârtii și scoate planul etajului.

— Este o configurație minunată. Superdificilă. Nu există niciun motiv logic să fi fost amenajată în felul acesta și de aceea este cu atât mai rafinată.

Îmi arată o secțiune a planului și mă întreabă:

— Se presupune că tabloul este în această cameră din mijlocul casei, corect?

— Da, este camera lui cu trofee, unde ține toate animalele exotice împăiate pe care le-a ucis în Africa. Am găsit câteva fotografii din încăpere. Tot aici are un umidificator de trabucuri și o colecție de sticle de tequila care îți lasă gura apă.

Extrag o foaie de hârtie din teanc.

— Acest desen arată modificarea adusă camerei la scurt timp după dispariția tabloului. A fost adăugat, se pare, un perete fals, care se retrage la nevoie. Foarte probabil, pictura și alte lucruri obținute ilegal sunt ascunse în spatele peretelui când are musafiri în care nu are încredere.

Devon studiază modificarea și revine la setul principal de schițe.

— Va trebui să fii la tastatura din afara camerei în care crezi că se află tabloul.

Își plimbă degetul pe pagină, trasând mai multe linii pentru a reprezenta cablurile și firele.

— Iar eu voi fi aici, ca să împiedic sistemul de rezervă să intre imediat în funcțiune. Niciunul nu poate fi accesat de la distanță. Este extrem de simplu, dar haotic. Și ai la dispoziție doar cinci minute, în cel mai bun caz. Cinci minute într-o cameră pe care nu am văzut-o niciodată, așa că nu știm ce te așteaptă. Altă variantă nu există. Absolut magnific, într-adevăr.

Devon nu are o iubită, dar dacă o să aibă vreodată, sper să o privească la fel de admirativ ca pe un sistem de securitate bine pus la punct.

— De ce am doar cinci minute după ce intru în cameră? Odată dezamorsată, alarma nu rămâne așa?

Clatină încetișor din cap.

— Nu. Domnul Tate folosește un sistem care înregistrează în fiecare secundă tot ce se întâmplă în cameră și există o alarmă care se declanșează dacă alimentarea cu energie este întreruptă mai mult de cinci minute. Și nu pot să anulez sau să ocolesc alarma, pentru că sistemul *este în încăpere.* Nici el nu poate fi accesat de la distanță.

Îmi arată două zone de pe plan și îmi face o descriere complicată a firelor care trebuie scurtcircuitate și a altor lucruri pe care nu le înțeleg.

— Sincronizarea trebuie să fie perfectă. Absolut perfectă. La secundă. Alarma nu se aude decât în clădirea paznicilor, așa că nici măcar nu vei ști dacă o declanșezi.

Devon continuă să cerceteze planurile, scuturând încet din cap, de parcă nu i-ar veni să creadă ce vede.

— Oricât de mult mi-ar plăcea, nu-i corect. Cine face una ca asta? Nu-mi place fiindcă mă gândesc la tine. Mai e ceva la mijloc.

— Cred că este un joc. Mi s-a spus deja că nu voi fi singura care încearcă să obțină tabloul.

— Bine, dar de ce? mă întreabă. Cine a trimis mai mulți oameni? Smith sau alți jucători?

— Cred că este doar mâna domnului Smith.

— Bine, dar de ce? mă întreabă din nou. Nu are nicio noimă.

Ridic din umeri.

— N-ar fi prima dată când se poartă așa. Cred că se plictisește și îi place să se joace. Oamenii bogați sunt ciudați.

Devon înclină capul într-o parte.

— Poți să refuzi misiunea?

Cuvintele lui mă pun pe gânduri.

— Chiar nu crezi că ar trebui să fac așa ceva?

— Nu știu.

Își molfăie buza de jos în timp ce studiază desenele.

Mă aplec înainte, încercând să văd lucrurile din perspectiva lui.

— Nu cred că pot spune nu. Nu am refuzat niciodată o misiune.

— Am nevoie de mai mult timp ca să mă pregătesc. Când vrei să încerci?

Bag în gură câțiva cartofi prăjiți, gândindu-mă la următoarea mea mișcare.

— Trebuie să plec în Austin câteva zile. Weekendul ăsta, Tate organizează o petrecere uriașă la el acasă, în cinstea zilei de 4 iulie. Poate fi momentul ideal pentru lovitura noastră, dacă reușești să pui totul cap la cap până atunci. Fă rost de tot ce ne trebuie cât timp sunt plecată.

Este riscant să amân lovitura, fiindcă nu știu cine și nici măcar câți încearcă să pună mâna pe tablou. Dar

merită să îmi asum riscul, mai ales că Devon mi-a cerut mai mult timp.

Fac o scurtă pauză înainte să adaug:

— Trebuie să găsești o soluție ca să intri la petrecere. Nu este genul de misiune în care să îți parchezi duba în apropiere și să lucrezi de acolo.

Dă din cap.

— Știu.

Devon se simte confortabil în spații întunecate, în culise, dar acum nu are de ales.

Îl lovesc ușor cu piciorul pe sub masă.

— Te descurci tu.

Înmoaie un cartof într-un munte de sos ranch.

— Vom trăi și vom vedea.

Dacă solistul nu ar falsa și nu s-ar tângui, coverul piesei *Sweet Home Alabama* ar fi foarte reușit, fiindcă restul formației cântă demențial. Dau din cap în ritmul muzicii.

Am ajuns în Austin chiar înainte ca trupa să urce pe scenă și am stat în primul rând tot spectacolul. Solistul m-a remarcat. S-a uitat la sânii mei în timpul ultimelor două melodii, așa că îmi lărgesc și mai mult decolteul, ca să-i ușurez sarcina.

La finalul reprezentației, se uită în ochii mei și îmi face semn spre culise.

Îmi croiesc drum prin mulțime, trec dincolo de cortină și îl găsesc așteptându-mă. Mă strânge în brațe și mă sărută apăsat, ignorând orice fel de introduceri. Îi acord puțină libertate de mișcare, apoi mă desprind din îmbrățișarea lui.

— Ați fost foarte tari, îi spun, lipindu-mi palmele de pieptul lui, în timp ce el se joacă cu degetele în părul meu, care a fost vopsit recent într-o nuanță frumoasă de albastru cobalt.

— Îmi place culoarea, spune el.

— Sunt mare fană a trupei Blue Line, spun frecându-mă de el. Cea mai mare.

Gesticulează din cap spre ușa din spate a clubului.

— Vrei s-o ștergem de aici?

Colegii lui de trupă îl aud și îl strigă:

— Sawyer! Să nu dea dracu' să pleci înainte să încărcăm echipamentul!

Mă lipește de trupul lui, dirijându-mi mâna în jurul taliei lui. Îmi strecor degetele sub betelia blugilor lui și îi zgârii ușor pielea cu unghiile.

— Da, hai s-o ștergem de aici, îi spun.

— Trebuie să plec! Rămân dator, băieți! strigă fără să se uite vreo clipă la ei.

— Du-te-n mă-ta, Tate!

Dacă scumpul lui tată, Ralph Tate, nu ar fi finanțat acest mic proiect, cred că ar fi fost alungat de mult din trupă, fiindcă este, cu siguranță, cel mai netalentat și mai inutil membru al formației.

— Cum te cheamă? mă întreabă, ignorându-i pe cei din spatele nostru.

Helen White nu este un nume suficient de bun.

Îmi încrețesc nasul și îmi mușc buza de jos. Se uită la gura mea, exact cum mă așteptam. Apoi șoptesc:

— Kitty.

În clipa următoare, miaună ca o pisică. Îmi adun toate forțele ca să nu dau ochii peste cap.

Sawyer îmi zâmbește și, apucându-mă cu o mână de fund, mă conduce spre ușa din spate. Voi avea mult de furcă cu el. Dar dacă există un lucru la care mă pricep, ei bine, acesta este cum să mă ocup de copiii de bani gata cu orgoliul cât casa.

Petrecerea organizată de Tate cu ocazia zilei de 4 iulie este un bairam în toată regula – curse de porci, concursuri de aruncat lasoul și un foc de artificii de treizeci de minute planificat imediat după apusul soarelui. Este un eveniment la care nu poți face rost de invitație.

Decât dacă ești fana trupei fiului său.

Eu, Sawyer și douăzeci dintre cei mai apropiați prieteni ai săi sosim cu o oră întârziere. I-am studiat amicii cât am putut mai bine, încercând să văd dacă se mai folosește cineva de el ca să pătrundă în casă, dar aseară erau prăjiți cu toții, deci cred că sunt singura infiltrată în gașca lor. Ce-i drept, m-a ajutat și faptul că am avut la mine o pungă cu etnobotanice.

Oprim în dreptul valetului și, în urma noastră, își așteaptă rândul celelalte patru automobile din caravana

noastră. Sawyer aruncă cheile mașinii în brațele sărmanului adolescent cu fața plină de coșuri care ocupă rolul de valet.

— Ține-o aproape. Nu stăm mult.

Când intrăm în casa imensă, mă lipesc de el și îi pun mâna pe umăr.

— Dar mi-ai promis artificii, îi spun bosumflată.

— Mă ocup eu de artificiile tale, Kitty Cat, spune el, ducându-și mâna între picioare.

O fi cea mai ușoară cale de acces la petrecere, dar este și cea mai scârboasă.

Imediat ce intrăm în casă, aud pe cineva strigând:

— Sawyer!

Ne întoarcem și îl vedem pe Ralph Tate, care ne privește din capul scărilor. Știam că mă voi face observată când intru cu Sawyer și m-am pregătit ca atare. Blugii mei sunt suficient de scurți încât mi se vede fundul, iar sutienul cu drapelul american lasă puțin loc imaginației. Mi-am vopsit părul albastru în onoarea zilei naționale și a dragostei mele pentru trupa lui Sawyer, Blue Line. Tatuajele temporare atent amplasate, machiajul strident și rujul roșu, de culoarea mașinilor de pompieri, îmi desăvârșesc aspectul fizic. Sunt ascunsă în văzul tuturor.

Ralph Tate se apropie încet de noi și îl simt pe Sawyer încordându-se. Este pus pe harță. Vrea să arate că îl doare undeva de banii tăticului lui. Dar știu că s-ar târî în secunda doi dacă l-ar amenința că îi ia banii. Băieții ăștia sunt extrem de previzibili.

— Fiule, parcă ți-am zis să inviți doar câțiva prieteni, spune el, uitându-se la gașca din spatele nostru. Ai exagerat un pic.

Sawyer ridică brațele, îndepărtându-le de corp.

— Sau intrăm toți, sau niciunul.

Gogomanul dracului. Îmi țin respirația și sper ca Ralph să nu ne dea afară doar ca să-i dea mucosului ăstuia lecția pe care o merită. Din fericire, doamna Tate intervine și destinde atmosfera.

— Dragul meu, avem întotdeauna loc pentru tine și prietenii tăi!

Nu este mama lui naturală și este cu doar șase ani mai mare decât el, dar îi place să se dea în spectacol la fel de mult ca lui Sawyer. Ralph iese din casă, iar doamna Tate ne conduce spre mâncare și băutură. Scot telefonul

din buzunarul din spate și îi trimit lui Devon un mesaj scurt: Tic-tac.

Sawyer este acaparat de un grup de fete pe care le cunoaște din copilărie, iar eu mă îndrept spre bar, clătinându-mă ca să par la fel de drogată ca și cei din gașca cu care am venit.

— Vodcă cu suc de afine, spun eu.

Devon servește la bar. Dacă n-aș ști că-i el, nu l-aș recunoaște. Poartă aceeași uniformă ca și ceilalți barmani, dar are o mustață șic și șuvițe împletite în locul părului tuns periuță. Când mi-a dezvăluit planul revizuit, am fost surprinsă că este dispus să interacționeze cu atât de multă lume, dar și fericită pentru că iese din zona lui de confort. A stat suficient în umbră.

Devon îmi întinde paharul care știu că nu conține alcool și se uită la ceas.

— Nicio schimbare. Camerele se întrerup la 4:17.

Fiindcă știam că nu vom fi singurii care își vor încerca norocul, a pătruns în sistemul de securitate la câteva ore după ce a plecat din restaurantul Buffalo Wild Wings și, de atunci, supraveghează continuu casa. Aseară mi-a trimis într-un mesaj cifra 4, anunțându-mă astfel câte tentative eșuate de a fura tabloul au fost până acum. Nu cunosc încă detaliile, dar din moment ce mi-a spus „nicio schimbare”, se pare că nimeni nu va încerca un plan similar cu al nostru.

— Câți sunt gata de acțiune? îl întreb.

— Trei, dar să sperăm că vor aștepta spectacolul, răspunde el.

Dau din cap și mă îndepărtez.

Ne-am gândit să acționăm în timpul focului de artificii, așa cum vor proceda și ceilalți – susține Devon –, dar ne-am dat seama că, dacă așteptăm atât de mult, riscăm să ne confruntăm cu prea multă lume. Așa că vom da lovitura în toiul zilei.

Mă așez pe un scaun lângă intrarea în curtea interioară și mă uit la ceas. Am fixat ceasurile la secundă, așa că, imediat ce se face ora 4:17, îmi pun paharul pe măsuța laterală și pornesc spre casă. După ce trec de zona principală, merg hotărâtă spre baia de pe holul din spate. Am memorat planurile etajului, ca nu cumva să încurc drumul. După ce intru, încui ușa și scot geanta pe care Devon a ascuns-o mai devreme în dulap. Înăuntru găsesc o perucă neagră, o uniformă de ospătăriță, o pereche de

mănuși, un ceas de mână și un sac mare de gunoi. Îmbrac hainele în timp record, pe deasupra pantalonilor scurți și a sutienului. Nu pot fi surprinsă de nicio cameră de filmat, iar Kitty este prea memorabilă în caz că m-aș întâlni cu cineva pe hol. După ce ies din baie, îi trimit lui Devon un mesaj:

Pleacă.

Străbat casa și ajung pe holul din spate, unde, dacă virez la stânga, ajung în camera cu trofee a domnului Tate.

Virez la dreapta.

Țin capul jos când trec prin bucătărie, ridicând sacul de gunoi în fața mea ca pe un scut. Nimeni nu se obosește să mă privească prea atent, fiindcă pare că mă duc să arunc gunoiul.

După alte câteva cotituri, ajung în fața ușii spălătoriei.

Trimit un nou mesaj:

Pregătită.

În fața ușii este o tastatură mică, a cărei lumină roșie se transformă repede în verde. Deschid ușa și intru, pun sacul de gunoi deasupra mașinii de uscat rufe, apoi scot din el un mic dispozitiv negru. Îl lipesc de ușile dulapului de lângă mașina de spălat și introduc seria de numere primită de la Devon. Din exterior, nimeni nu ar bănui că acest dulap are o încuietoare secretă, dar peste câteva secunde se aude un clic și ușile se deschid.

În interiorul dulapului, pe o bară, sunt agățate mai multe haine de vânătoare. Le scot pe toate pe rând, apoi lipesc cutia neagră de panoul care era ascuns în spatele lor. Devon îmi trimite o altă serie de coduri pe care le introduc în dispozitiv.

Câteva secunde mai târziu, ușile se deschid și văd un tablou foarte scump și foarte urât.

Îl iau și pun în locul lui falsul pe care l-am ascuns în sacul de gunoi. Din fericire, tabloul nu este foarte mare. După ce agăț hainele înapoi pe bară, Devon mă ajută să ies din sistem, încuind la loc fiecare ușă.

Peste câteva minute, ajung iar în holul din fața spălătoriei și pornesc spre garaj. Inima îmi bate cu putere când unul dintre bărbații angajați să supravegheze casa dă

colțul și este cât pe ce să se ciocnească de mine. Mă prinde instinctiv de braț.

— Scuză-mă. N-ar fi trebuit să merg atât de repede, spune el.

Îi răspund cu hohotul de râs pe care îl aștepta.

— Nu-ți face griji, îi spun.

Îmi flutură sub nas o sticlă de apă aproape goală și arată cu capul spre sacul de gunoi din mâna mea.

Deschid sacul și îl las să o arunce înăuntru.

— Mersi, spune el.

— Pentru nimic, răspund și sper ca tabloul să reziste la câțiva stropi de apă.

Ținând capul în jos, ies pe ușa laterală spre garaj, unde se află pubelele. Dezbrac uniforma, rămânând iar în pantaloni scurți și sutien, pun hainele și peruca lângă tablou în sacul de gunoi, îl leg la gură și îl arunc în pubelă. Când ajung în curtea din spate, îi scriu lui Devon:

Am scos gunoiul.

El va prelua sacul înainte să repornească sistemul de supraveghere.

La douăzeci de minute după ce mi-am pus paharul pe măsuța laterală, mi-l iau înapoi. Gheața nici nu s-a topit. Iau o înghițitură mare și plec să-l caut pe Sawyer. Îl găsesc pe marginea piscinei și mă înghesui între el și o blondă, dând-o la o parte. Nu este prea încântată.

— Unde ai fost, iubito? îngaimă el.

— Te căutam.

Mă cuprinde cu brațul de talie, trăgându-mă aproape de el, apoi începe să vorbească cu cealaltă fată de lângă el.

Iau o înghițitură din pahar și inspir adânc. Îi datorez mult lui Devon pentru misiunea asta. A doua zi după ce ne-am întâlnit în restaurantul Buffalo Wild Wings, a venit în Austin.

L-am găsit la etajul pentru copii și adolescenți al Bibliotecii Publice Centrale, unde învăța trei fete de gimnaziu să joace șah pe tabla în mărime naturală. În ciuda regulilor și procedurilor sale, este topit după copii. M-am așezat pe unul dintre numeroasele scaune din zonă și i-am lăsat să-și termine lecția. Imediat ce fetele au ordonat piesele supradimensionate pentru un joc nou, și-a

luat tubul de carton cu planurile și mi-a făcut semn să ne întâlnim într-o cabină de lectură individuală. Lângă cutia neagră care bruia dispozitivele de ascultare, am studiat a doua oară planurile.

— Ești convinsă că tabloul se află în camera asta? m-a întrebat el.

M-am aplecat peste masă și am încercat să văd lucrurile din perspectiva lui, dar nu mi-a sărit nimic în ochi.

— E cea mai fortificată cameră din toată casa. Faptul că are un perete fals sugerează că ascunde ceva acolo. Ai spus că sistemul este… Ce cuvânt ai folosit? Rafinat? Toate indiciile arată că tabloul se află în camera aia.

— Dar ai spus că este un joc, nu-i așa? Că nu vei fi singura care va căuta tabloul.

Am dat din cap și el a arătat cu degetul spre un colț mic al casei.

— Vezi asta?

M-am apropiat și am mijit ochii ca să reușesc să înțeleg.

Nu am reușit.

— Explică-mi ca la proști, i-am spus în cele din urmă.

A ciocănit cu degetul pe spațiul numit *Spălătorie.*

— Vezi toate firele la care este conectată această încăpere?

Am dat din nou din cap.

— Este exagerat de mult pentru o cameră care găzduiește cel mult o mașină de spălat și un uscător.

Nu mi-a luat mult să mă prind.

— Deci, după părerea ta, camera de trofee este o momeală. Îi atrage pe toți într-o cameră protejată cu un sistem ridicol de eficient, de care nu poate trece nimeni. Și odată ce cad în plasă… ceea ce este inevitabil… paznicii vor fi înștiințați de alarma silențioasă și vor veni să-i umfle. Când colo, tabloul este ascuns lângă congelator.

Devon mi-a zâmbit larg.

— Fix la asta mă gândeam și eu.

— Dar ești în continuare dispus să vii cu mine? Să joci un rol? l-am întrebat eu.

A încuviințat din cap.

— Lucrez acum la deghizarea mea.

Cuvintele lui au trădat chiar un entuziasm la care nu mă așteptam.

Și a avut dreptate. În acest moment, Devon a părăsit proprietatea Tate și a dus tabloul într-un loc sigur. Voi rămâne pe aici cât dorește Sawyer, apoi mă voi descotorosi de el cu prima ocazie.

Scot lebăda mică de hârtie albă pe care o țin de dimineață în buzunarul din spate și o pun pe apă. Se leagănă și plutește pe luciul piscinei.

Mai iau o înghițitură din pahar. În scurt timp, vor începe focurile de artificii.

Deși mă gândeam că mă va suna, tresar la auzul telefonului. Mobilul cu cartelă *prepay* mă aștepta pe masa din bucătărie în clipa în care m-am întors de la petrecere.

— Alo.

— Îți stă surprinzător de bine cu părul albastru, spune domnul Smith cu vocea sa distorsionată.

— Va fi un calvar să scap de culoarea asta.

Râde încet.

— Pachetul va fi ridicat în scurt timp și detaliile despre misiunea următoare vor fi livrate odată cu confirmarea depunerii banilor în cont, inclusiv a recompensei suplimentare.

Deschid laptopul și mă conectez la contul meu, unde văd că banii au fost deja depuși. Încep procesul de mutare, ca de fiecare dată.

— Voi fi pe recepție.

Cred că este pe punctul să închidă, când adaugă:

— Trebuie să recunosc că sunt impresionat de felul cum l-ai obținut.

— Pe câți i-am învins? încerc să-l descos.

Nu cred că-mi va răspunde, așa că forțez puțin nota.

— Am fost cotată cu cele mai mici șanse?

Vreau să știu câte trepte mai am de urcat până în vârful ierarhiei.

Chicotește blând.

— Întotdeauna ai avut o problemă cu orgoliul, Lucca.

— Eu o numesc încredere și, până acum, mi-a prins bine, mă alint eu.

Tăcerea se prelungește, dar îl aștept să vorbească. Dacă nu ar avea de gând să-mi răspundă, ar fi închis deja telefonul.

Într-un târziu, spune:

— Îți răspund pentru că ai câștigat și ai avut tupeul să întrebi.

Fiindcă nu mai spune nimic vreun minut, îi zic:

— M-ai fiert destul și sunt la limita răbdării. Nu mă mai ține pe jar.

Râde din nou.

— Hai să spunem că trebuia să văd care dintre oamenii mei va excela în circumstanțe deloc ideale. Și cine va înțelege că soluția cea mai evidentă este greșită. Felicitări!

— Dar clientul a existat? Nu mi s-a părut o misiune adevărată.

— Misiunea este întotdeauna reală, chiar dacă scopul final s-ar putea să îți scape.

Înainte să îi dau vreo replică, domnul Smith îmi spune:

— Răspunde la ușă. Vom relua curând legătura.

Apelul se termină și mă duc la ușă. Privesc pe vizor și îl văd pe amicul meu în uniforma UPS de zi cu zi, ținând în mână o cutiuță.

— La țanc, îi spun deschizând ușa.

Îmi întinde coletul și îi dau la schimb tabloul învelit în hârtie maro.

— Vrei să intri să bei ceva? Putem să ne îmbătăm și să ne mărturisim toate secretele, îi spun făcându-i cu ochiul. Hai, știu că vrei, George.

— Îți dai seama că nu pot face asta, oricât de mult aș vrea.

De-a lungul anilor, între mine și George s-a format o mică tovărășie. Este greu să-ți faci prieteni în breasla noastră, fiindcă ești mereu în mutare. Devon este singurul prieten adevărat pe care îl am, dar uneori trec luni întregi fără să ne vedem. George este una dintre puținele constante din viața mea. O alta ar fi domnul Smith, dar nu sunt sigură că el va fi vreodată mai mult decât o voce distorsionată.

— Deci ți-ai vopsit părul albastru, nu? mă întreabă George.

Clatin din cap.

— Îți place?

— Îmi plăcea când erai blondă, în New Orleans. Cred că e culoarea mea preferată.

Izbucnesc în râs.

— Ei bine, s-ar putea să redevin blondă după ce scap de culoarea asta.

— Bine, Lucca, trebuie să-i duc asta șefului. Ai grijă de tine.

Scot capul în hol după ce se îndepărtează puțin și strig:

— Am să te bat la cap până când am să te conving într-o zi să bem un pahar!

Se oprește după câțiva metri și se întoarce spre mine.

— Dacă m-ar putea ispiti cineva să încalc regulile, tu ai fi aceea.

Apoi se apropie de mine și adaugă:

— Nu uita, cu cât misiunea este mai importantă, cu atât ești supravegheată mai atent. Ești mereu sub observație.

Îl privesc cum se îndepărtează, gândindu-mă la avertismentul lui. Nu este prima dată când mă atenționează și sper că nici ultima.

CAPITOLUL 20

În prezent

Ryan mă însoțește până la ușa camerei noastre de motel, dar nu iese după mine. Mă întorc, mă lipesc de el și îl sărut delicat.

— Nu lipsesc mult, îi spun cu glas blând.

Mă îmbrățișează și mă strânge la piept.

— Sigur te descurci și singură? Nu vrei să vin cu tine? S-ar putea să ai nevoie iar de un șofer care să îți scape pielea.

Râd suficient de tare încât să par cu adevărat relaxată.

— Aș vrea eu, dar trebuie să rezolv singură problema asta. În plus, știu că trebuie să te pui la curent cu ce s-a întâmplat la serviciu. Nu poți să le dezamăgești pe clientele tale venerabile.

Mă acoperă cu săruturi scurte, în timp ce mâinile lui rătăcesc în voie pe corpul meu.

— Sună-mă dacă ai nevoie de mine.

Un ultim sărut și plec.

Mă urmărește din pragul ușii deschise până când ies din parcare. Astăzi este o zi importantă și trebuie să gândesc limpede și să-mi reamintesc ce caut aici. Mai am până ajung la următoarea intersecție în care trebuie să acord prioritate și acest răgaz îmi permite să conduc relaxat și să-mi adun puterile.

Am, de asemenea, timp să identific mașinile care mă urmăresc și să le fentez.

Pentru că știu că sunt pe urmele mele. După misiunea Tate, mereu mi-a suflat cineva în ceafă.

În timp ce străbat cartierul, mă întorc cu gândul la această misiune. Mă gândesc la sistemul complex de securitate care păzea niște animale împăiate, un dulap cu trabucuri și alte mărunțișuri. Nu a fost o misiune propriu-zisă, ci mai degrabă un joc pervers în care am fost asmuțiți unul împotriva celuilalt.

Devon a urmărit casa Tate cu aceeași religiozitate cu care mama îl urmărea pe Victor Newman în *Tânăr și neliniștit* – fără să piardă o secundă. A studiat cine a intrat

și a ieșit, s-a asigurat că știu ce se întâmplă în fiecare cameră ca să nu pierd timpul cu ochii pe ecran și a identificat fiecare persoană care s-a interesat de tablou.

După ce tabloul a fost livrat și mi-am încasat onorariul, mi-am văzut de celelalte treburi, dar nu m-am putut stăpâni să nu mă întreb de ce restul au dat chix. M-a măcinat curiozitatea să aflu cine sunt și dacă își doresc mai mult de la viață decât să treacă de la o misiune la alta, la fel ca mine.

Pentru că Devon este cine este, mi-a oferit ce voiam aproape fără să i-o cer. Mi-a dat capturi video, nume și adrese fără să mă facă să mă simt prost. Domnul Smith a trimis șase oameni în misiune și am ținut să-i cunosc pe toți.

A fost prima dată când am aflat cine mai lucrează pentru el și nu am vrut să ratez ocazia. Mi-am dat seama că este imposibil ca toți să dorească să discute cu mine, dar speram să vorbesc măcar cu câțiva dintre ei.

Chiar dacă am fost rivali în timpul misiunii Tate, nimic nu ne interzicea să fim aliați în viitor. Aceasta nu a fost prima misiune în care am înțeles importanța unui coleg de echipă care să răspundă doar de mine. Dacă nu ar fi fost Devon, aș fi dat și eu chix. L-am convins că e o idee bună să luăm legătura cu ei. Că ne-am putea combina resursele. Și am putea să facem schimb de idei.

Am putea construi o comunitate.

La sfârșitul căutării, Devon nu a reușit să-mi ofere decât un singur nume și o adresă. Într-o pauză între două misiuni, am mers cu mașina în Cape San Blas, Florida. Am oprit în fața unei superbe căsuțe roz. Pe veranda din față erau agățați cinci, șase clopoței de vânt, iar pe covorașul de la intrare erau imprimate o plajă cu nisip, o placă de surf și cuvintele *Cât e ziua de lungă, suntem la plajă.*

Căutarea celorlalți agenți care au fost trimiși în misiunea Tate și discuția cu singura persoană cu care am reușit să iau legătura au schimbat totul.

Pentru prima dată, am simțit că vreau să renunț la îndeletnicirea asta și la traiul meu de până acum. Să fug și să încep o viață nouă, în care să am un scop, așa cum mi-a spus Andrew Marshall în acea dimineață, în Carolina de Sud. Viața actuală își pierduse strălucirea și acum nu se mai vedeau decât zgârieturile și loviturile. Dar din această breaslă nu puteam pleca cu un preaviz de două săptămâni.

Cel puțin nu dacă voiam să redevin Lucca Marino și tot ce însemna acest lucru.

Așa că am rămas. Am continuat să accept misiunile pe care mi le-a oferit, comportându-mă de parcă aș fi putut oricând să le refuz.

Când am fost trimisă în Louisiana și am primit numele lui Ryan Sumner, am crezut că sunt pregătită pentru ce urmează.

Teoretic, am crezut că pot face față la orice.

Practic, s-a dovedit că nimic nu mă putea pregăti pentru ceea ce a urmat. Domnul Smith m-a lovit în locul cel mai dureros.

E prea târziu să fug, așa că trebuie să rezolv situația.

Într-un târziu, ajung la destinație și găsesc un loc de parcare. După ce introduc mai multe monede de 25 de cenți în parcometru, intru într-un magazin CVS ca să-mi cumpăr un telefon cu cartelă *prepay*, un recipient de analgezice Advil și o sticlă de apă. În spatele ochiului stâng simt o durere de care trebuie să scap. Sprijinită de portbagajul mașinii mele, apăs butonul de apel și țin telefonul la ureche cu umărul ca să pot lua două pastile.

Devon răspunde după al doilea țârâit, dar nu spune niciun cuvânt de salut.

— Eu sunt, îi spun.

— Hotelul 21C, într-o oră. Cafeneaua din hol.

— Numărul?

— 515.

Și închide telefonul.

Drumul cu mașina până la hotel este scurt și, din fericire, găsesc un loc de parcare în apropierea intrării, chiar după colț. 21C nu este doar hotel, ci găzduiește și un muzeu, așa că holul este plin de oameni și sunt nevoită să străbat mulțimea și să evit oamenii care se răsucesc brusc cu servietele în mână sau cu rucsacul în spate, până ajung în cafeneaua aflată în dreapta intrării principale. Deasupra holului care conduce spre sălile de conferințe, îmi atrage atenția un banner uriaș.

VOTAȚI-L DIN NOU PE ANDREW MARSHALL:
PROMISIUNI FĂCUTE, PROMISIUNI RESPECTATE

Ocolesc oamenii care stau la coadă la cafea și găsesc o măsuță de unde am o vedere bună asupra holului.

Patruzeci și cinci de minute mai târziu, pe față îmi apare un zâmbet larg când îl văd pe guvernatorul Andrew

Marshall intrând cu pași mari pe ușa din față. Este însoțit de un număr considerabil de oameni și pe doi dintre ei îi recunosc din scurta perioadă în care am lucrat pentru Andrew. Potrivit sondajelor de opinie, va fi reales în funcție cu un avans zdrobitor, iar numele lui este vehiculat deja ca potențial candidat la președinție.

Îmi las sacoul pe masă ca să nu-mi ocupe nimeni locul și mă apropii de el. Mă observă când sunt la vreo trei metri distanță și văd pe chipul lui că m-a recunoscut, deși arăt altfel decât în urmă cu șase ani.

Se desprinde de grup și vine spre mine.

— Mia? mă întreabă.

— Da, domnule guvernator. Eu sunt.

— Ce mai faci?

Îmi dau seama că vrea să întindă mâna, să mă îmbrățișeze sau să mă salute cumva, dar niciun gest nu i se pare potrivit în împrejurările de față, așa că își bagă mâinile în buzunare.

— Sunt bine. Ți-am urmărit cariera. Nici că aș putea fi mai mândră.

El ridică din umeri.

— Am primit câteva sfaturi bune de la început, care se pare că m-au ajutat enorm.

Inspir adânc și îl întreb:

— Putem vorbi o clipă între patru ochi?

Una dintre asistentele lui apare lângă el ca prin minune.

— Îmi pare rău, dar domnul guvernator Marshall are un program foarte încărcat. Trebuie să țină un discurs la prânzul oficial peste doar câteva minute.

Își pune o mână pe brațul lui și încearcă să-l determine să se îndepărteze, dar el o oprește.

— E în regulă, Margaret. Am câteva minute libere.

Îi fac semn către cafenea și mă însoțește până la masa pe care am ocupat-o. După ce rămânem doar noi doi, mă întreabă:

— Ai probleme? De asta ești aici?

Îi zâmbesc timid.

— Mici probleme. Dar sunt bine. Deocamdată.

Andrew se aplecă, își sprijină coatele pe masă și îmi spune aproape în șoaptă.

— Îți sunt dator și amândoi știm asta. Cu ce te pot ajuta?

Clatin din cap, spunând:

— Încă nu sunt pregătită să-ți cer favoarea asta, dar vreau să mă asigur că oferta ta este încă valabilă și că ești dispus să mă sprijini la nevoie.

Ne uităm unul la altul, în timp ce el încearcă să citească ceva pe chipul meu, dar nu las să se vadă nimic.

— Dacă va sta în puterea mea să te ajut, contează pe mine.

Dau din cap, știind că asta e tot ce pot obține de la Andrew Marshall, cel curat ca lacrima.

— Asta voiam să aud. Dar destul despre mine și problemele mele. Tu ce mai faci?

Se lasă pe spătarul scaunului fără să renunțe o clipă să mă privească în ochi.

— Și eu sunt bine. Mă străduiesc să împac obligațiile de serviciu cu obligațiile din campania electorală, așa că este o perioadă aglomerată. Dar trebuie să întreb, Mia, ești în regulă? Ești fericită?

Of, Doamne, dacă ar ști.

— Ei, mai am câteva probleme de rezolvat, dar le vin eu de hac.

Reușesc să-i smulg în sfârșit un zâmbet, chiar dacă mai slab decât aș fi vrut. Se uită la ceas, semnalându-mi că timpul a expirat.

— Trebuie să pleci, îi spun ca să îi ușurez sarcina.

Se ridică, scoate o carte de vizită din buzunar și mi-o întinde. O studiez în timp ce-mi spune:

— Numărul meu privat de mobil. Spune-mi doar ce trebuie să fac.

Și pleacă.

Mă așez înapoi pe scaun și îl privesc îndepărtându-se. Ridic cartea de vizită și o citesc din nou.

Un scârțâit puternic îmi atrage atenția și văd un bărbat care târăște pe pardoseală scaunul eliberat de Andrew. Este George, dar în loc de uniforma UPS, este îmbrăcat într-un costum închis la culoare.

Se trântește pe scaun, remarcând surpriza de pe fața mea, pe care o ascund imediat.

— Îți stă bine în costum.

Zâmbește și spune:

— Parcă trebuia să fii în Atlanta.

— Ajung și acolo. A trebuit să fac câteva popasuri înainte, îi răspund eu.

— Ce faci? întreabă cu glas blând, și în mod evident este îngrijorat. Te joci cu focul. Andrew Marshall nu-și va

murdări mâinile și știm amândoi asta.

— Nu știu despre ce vorbești, răspund, și continui să-l privesc atent. Eram în trecere prin oraș și mă gândeam că ar fi frumos să mă revăd cu un vechi prieten.

Se încruntă.

— Poți să minți pe cine vrei, dar nu pe mine. Ne cunoaștem de prea mult timp.

— Atunci nu-mi pune întrebări la care știi că nu pot răspunde.

George își duce mâna la gură și îmi spune:

— Domnul Smith consideră că ai nevoie de un mic imbold.

Oftez zgomotos, iritată.

— Ai de gând să le trimiți detectivilor încă o poză cu mine de pe stradă?

— Eu nu, spune el. Eu sunt doar mesagerul. Dar după următorul set de fotografii, îți va fi tot mai greu să scapi de probleme. Omul nu se joacă.

Dau încet din cap, cântărindu-i cuvintele.

— Ai și alte mesaje pe care trebuie să mi le transmiți?

Colțurile ochilor i se încrețesc ușor, gândindu-se serios ce răspuns să-mi dea.

— Unul singur. Din partea mea. Du-te în Atlanta. Până mâine după-amiază, ai destul timp să ajungi la bancă și să accesezi caseta de valori. Dă-i ce-și dorește. Nu vreau să fac ceea ce îmi va cere să fac dacă nu te conformezi. Te rog, Lucca.

Cuvintele lui mă tulbură puțin. Nu a fost niciodată atât de sincer cu mine.

— Mersi pentru încurajări.

E tot ce pot să-i spun.

Rămân așezată în timp ce el se ridică de pe scaun.

— Spune-i omului tău că devine neglijent. L-am văzut când a pătruns pe intrarea de serviciu în uniformă de îngrijitor.

Întotdeauna îl numește pe Devon „omul meu”. De-a lungul anilor, Devon și George s-au jucat de-a șoarecele și pisica, încercând fiecare să afle identitatea reală a celuilalt, dar cred că n-a avut niciunul succes. Devon, cel puțin, știu sigur că nu a reușit.

— Mi-ar fi plăcut să stăm odată la un pahar, așa cum am vorbit, îi spun eu.

Izbucnește în râs.

— Mișcă-ți fundul în Atlanta și mai vedem.

Și chiar înainte să plece, se întoarce și-mi spune:

— Noroc.

Ridic din umeri și îi zâmbesc.

— Cine are nevoie de noroc?

Iese râzând din cafenea.

Rămân țintuită pe scaun încă zece minute, rememorând de mai multe ori conversația.

Simt o nevoie copleșitoare s-o rup la fugă.

Dar dacă fug, va trebui să mă uit peste umăr toată viața, nu doar după domnul Smith, ci și după poliție.

În cele din urmă, mă ridic și mă îndrept spre lift. După ce urc, apăs butonul pentru etajul 8. Străbat holul până la ușa care dă spre casa scării. Urc și cobor pe scări sau cu liftul încă de trei ori, până ajung la etajul cinci și sunt sigură că nu mă urmărește nimeni. Cunoscându-l pe Devon, știu că a rezolvat ca înregistrările camerelor de supraveghere de pe acest etaj să ruleze în buclă încă dinainte să intre în hotel.

Bat la ușa camerei 515.

Devon deschide și spune:

— Șocul din privirea ta, când s-a așezat George lângă tine, a fost un detaliu simpatic.

— Mi-a spus în Fort Worth că sunt „mereu sub observație”, dar nu știu dacă el sau altcineva este cel care mă urmărește, așa că *am fost* puțin surprinsă când s-a așezat lângă mine.

Iau loc lângă Devon.

— Mi-a spus că devii neglijent. Te-a văzut când ai pătruns pe intrarea de serviciu.

Devon rânjește:

— Chiar crede că este o întâmplare că am intrat în clădire în secunda în care ați sosit?

Dă ochii peste cap și adaugă:

— Mă vede doar dacă vreau eu să mă vadă.

Devon are pe biroul camerei de hotel un monitor și o imprimantă și privesc imaginile de pe ecran. Eu și Andrew apărem în cadru, dar camera nu este focalizată pe noi. Ci pe George. În timp ce vorbesc cu Andrew, el așteaptă într-un fotoliu pe hol, ținând în față un ziar, dar stând cu ochii pe mine.

— Presupun că George ne-a înregistrat. Oare a auzit tot ce am vorbit cu Andrew?

Devon apasă două butoane și redă conversația mea cu Andrew.

— Da, bătrânul cu șapcă Titans. Presupun că microfonul era în baston, fiindcă i l-a dat lui George pe trotuarul din fața hotelului, după ce a plecat de la masă.

Îl identific pe ecran și, într-adevăr, de masa lui este sprijinit un baston, înclinat spre mine.

— Nu știam sigur cum se va comporta Andrew când mă va vedea, dar a reacționat mai bine decât mă așteptam, îi spun.

A fost o mișcare riscantă să vin aici, însă am sperat ca Andrew să se simtă în continuare dator față de mine, ca în urmă cu șase ani. Voiam să spună asta cu voce tare și nu m-a dezamăgit. Sunt convinsă că domnul Smith va interpreta acest lucru fix așa cum vreau eu. Nu va crede că Andrew este dispus să mă ajute doar pentru că este un om cumsecade, ci va considera că îl am cu ceva la mână. Domnul Smith a crezut întotdeauna că dețin informații compromițătoare despre Andrew Marshall, dar le păstrez doar pentru mine. Din același motiv, este convins că am procedat la fel cu informațiile despre Victor Connolly. Crede că le-am preluat de la Amy Holder și le-am păstrat pentru mine, în loc să i le predau.

Din câte se pare, închirierea casetei de valori mi-a compromis credibilitatea.

Iar odată declarată vinovată, singurul lucru care mă ferește să nu sar cu mașina de pe primul pod este conținutul cutiei de 12 x 17 centimetri încuiată în seiful băncii.

— Connolly stă și-așteaptă sau trebuie să ne facem griji și în privința lui? întreb eu.

Apasă câteva taste și imaginea de pe ecran se schimbă.

— Deocamdată stă și-așteaptă, dar sunt cu ochii pe el.

Mă uit la bărbatul de pe ecran. Din informațiile mele, știu că are 67 de ani, dar în imaginile obținute de Devon pare mai în vârstă. Puținul păr care i-a mai rămas este complet alb, iar anii lungi în care a stat la soare nu au fost blânzi cu pielea lui. Deși pare un bătrânel, nu am nici cea mai mică îndoială că este extrem de periculos.

După cum era de așteptat, afacerile lui Connolly sunt o combinație de îndeletniciri legale și ilegale. Trebuie să justifice cumva mașinile scumpe, avioanele private și

casele pe care le deține în toată țara. Dar venitul substanțial pe care îl declară la fisc este un mizilic prin comparație cu profitul obținut din afaceri necurate.

Acesta este motivul pentru care domnul Smith depune eforturi atât de mari ca să se asigure că Victor Connolly rămâne un client fericit.

Și nu am de gând ca domnul Smith să mă scoată țap ispășitor dacă Victor Connolly se supără.

Prin urmare, eu și Devon am trecut la ofensivă.

Știu că domnul Smith are mai multe dovezi împotriva mea, dar nu pot aștepta până mi le vor pune detectivii în față. Trebuie să-l forțez să își arate cărțile. El crede că mă sperie dacă oferă poliției restul informațiilor pe care le are despre mine, însă, din fericire, le pot descoperi înainte, cât încă mai pot face ceva în privința lor. Cât mai pot să-mi iau tălpășița.

— Când crezi că poți afla identitatea domnului Smith? întreb eu.

Ocolul prin Oxford a urmărit trei scopuri. În primul rând, am vrut să par puțin dezorientată. Domnul Smith trebuie să creadă că mi-am pierdut busola și să se întrebe ce voi face mai departe. Mutarea cuiva este mai greu de anticipat dacă acționează haotic.

În al doilea rând, a trebuit să descoperim modul în care clienții iau legătura cu el. Știam că antrenorul Mitch va apela la un singur om în clipa în care îi voi bate la ușă. *Salutare, King Harvest.*

În cele din urmă, ne-am propus să aflăm adevărata identitate a domnului Smith, iar acest lucru este cel mai important. După ce am descoperit forumul și numele de utilizator al domnului Smith, Devon a început să verifice toate urmele din sistem, în speranța că vom ajunge la el.

— Sunt pe aproape, este tot ce-mi spune și nu mai insist.

Scoate paginile scrise de mână pe care i le-am lăsat ieri sub cutia de Twinkies.

— Nu e vina ta că i-a ucis pe femeia aia și pe James.

Încuviințez, deși ar fi trebuit să știu că domnul Smith este capabil de așa ceva și în acea seară, înainte să plece, ar fi trebuit să-i spun mai multe tipei ăleia. Să o avertizez într-un fel.

— Tot mai crezi că ar trebui să fugim?

Inspiră adânc, apoi expiră, cercetându-mi chipul.

— Aș prefera să fugim și să ne reorganizăm decât să mergem pe un drum care te duce fie în pușcărie, fie în coșciug.

Clatin din cap înainte să termine de vorbit.

— Fuga nu mă ferește acum de niciuna din variantele astea.

E întrerupt de o notificare de pe computer și nu mai apucă să îmi dea replica. Semnalul de pe ecran îl informează că a reușit în sfârșit să pătrundă în sistemul poliției din Atlanta.

— O să descarc dosarul lui Amy Holder ca să vedem ce dovezi au.

Câteva imagini umplu ecranul, iar Devon spune:

— Conform datelor din dosar, aceste imagini au fost încărcate cu o lună înainte să ajungi în Lake Forbing, deci mandatul de interogare ca martoră a fost emis pe baza lor.

Ne apropiem de monitor ca să vedem mai bine.

— Fotografia în care o scoți forțat pe Amy din mașină nu este tocmai momentul tău de glorie, spune el.

— N-am avut ce să fac.

Continuă să dea click pe imagini.

— Te pricepi de minune să îți ascunzi fața de camere. Știai unde se află cel care te urmărea?

Rareori se întâmplă ca George să fie umbra mea în timpul misiunilor, excepție făcând cazurile deosebit de importante, cum a fost cel al antrenorului Mitch. Umbra mea trebuie să aibă o grămadă de timp liber, iar George are lucruri mult mai importante de făcut. De cele mai multe ori, îmi dau seama cine mă urmărește, dar uneori, precum în noaptea aceea, este imposibil. Era prea întuneric ca să văd mai departe de un metru și jumătate.

Clatin din cap, spunând:

— Nu. De regulă, am o idee destul de clară unde se ascunde… sau unde m-aș ascunde eu dacă ar trebui să urmăresc pe cineva.

— Poftim. Tocmai au fost adăugate noi imagini în dosarul lui Amy, deci hai să vedem ce a trimis Smith. Se pare că l-ai scos din sărite. Nu a pierdut timpul.

Conform notei anexate, fotografiile au fost trimise, chipurile, de un detectiv dintr-un alt departament, care a descoperit întâmplător aceste probe esențiale în timp ce ancheta un alt caz. Chiar dacă Devon le-ar putea șterge de pe server chiar acum, nu ar ajuta cu nimic, fiindcă

domnul Smith le-ar trimite din nou mai târziu. Cel mai bine este să le las în joc.

După ce tastează de câteva ori, obținem acces la cea mai recentă dovadă împotriva mea.

O înregistrare video.

Devon apasă butonul *play* și iată-mă pe ecran.

CAPITOLUL 21

În prezent

Când ajung în parcarea motelului, este după-amiaza târziu. Îl văd pe Ryan cum se plimbă în cerc în fața ferestrei deschise, cu telefonul la ureche. Încheie apelul și iese din cameră de îndată ce parchez.

Nici nu apuc să opresc motorul, că Ryan și ajunge lângă portieră.

— Te-am sunat de nu știu câte ori.

Faptul că l-am ignorat toată ziua l-a neliniștit.

— Ți-am trimis un mesaj că am sunat mai devreme la recepția motelului și am rezervat încă o noapte de cazare, îi spun și mă aplec să-l sărut înainte să îmi poată răspunde.

Rămânem îmbrățișați câteva minute, iar acest răgaz este suficient ca să alunge toate temerile dintre noi.

— Îmi pare rău, dar a durat mai mult decât am crezut.

După ce am văzut filmarea, am avut multe decizii de luat și planuri de pus la cale. Sinceră să fiu, domnul Smith aproape că a întors cheia în lacătul celulei mele.

Ryan intră după mine în camera noastră și mă privește cum îmi scot hainele de schimb din valiză.

— Am vorbit cu Rachel mai devreme, spune el. Sosește în Atlanta mâine după-amiază. Spera să ne trezim în zori și să plecăm într-acolo, ca să aveți timp să pregătiți interogatoriul de vineri. Ne așteaptă un drum de patru-cinci ore cu mașina.

— Bine, spun eu, luând hainele de schimb. Mă duc să mă spăl.

— Ți-e foame? întreabă el.

— Mor de foame.

— Este o pizzerie vizavi de benzinăria de lângă noi. Trag o fugă până faci duș.

Se apropie, mă sărută scurt și iese din cameră.

Îmi duc lucrurile în baie și caut în geanta de cosmetice cutia de Advil, fiindcă mi-a revenit durerea de cap. Îmi dau seama că e goală înainte să apuc să o scot.

Ezit o clipă, gândindu-mă dacă să îl sun pe Ryan și să îl rog să-mi cumpere o cutie nouă sau dacă să mă duc la automatul din holul liftului, de unde știu că pot cumpăra diverse analgezice, așa cum am făcut de dimineață.

Capul îmi bubuie, așa că prefer automatul, fiindcă poate dura mai mult până e gata pizza.

Sunt în continuare îmbrăcată și nu mai trebuie decât să mă încalț. Mai am câțiva pași până la destinație, când discuția care se aude din spațiul deschis unde sunt montate automatele mă face să mă opresc. Ar putea fi niște clienți oarecare, dar instinctul îmi spune să fiu vigilentă.

Mă apropii atent. Mă lipesc de zidul de cărămidă din spatele meu, îmi încetinesc ritmul respirației și închid ochii. Mă las în voia celorlalte simțuri, sperând să îmi dau seama de ce mă simt așa. Inspir adânc, expir prelung.

Două voci, ambele masculine. Una mai gravă decât cealaltă.

Mă destind. Devin receptivă la sunetele de la câțiva metri distanță. Cuvintele plutesc spre mine și le disting cu ușurință pe cele relevante: *Atlanta* și *Amy Holder.*

Scot telefonul din buzunarul de la spate și îi scriu lui Ryan.

Eu: *Rămâi în restaurant până îți spun să te întorci. Te rog, nu pune întrebări.*

Apăs pe butonul de expediere mesaj.

Apoi sunetul familiar al soneriei răsună din direcția automatelor.

Ce. Mama. Dracului.

Vocile continuă să se audă slab, iar eu urmăresc cele trei puncte care clipesc în timp ce îmi scrie răspunsul. Soneria telefonului meu este oprită, așa că nu se aude niciun sunet când primesc mesajul.

Ryan: *OK, spune-mi ce vrei să fac.*

— La naiba, a speriat-o ceva.

Vocea lui Ryan umple spațiul și eu încremenesc. S-au apropiat puțin de mine.

Apoi aud un alt glas cunoscut.

— A spus ce s-a întâmplat?

George.

Vorbește cu George.

— Nu. Trebuie să mă întorc. Te anunț când sosim în Atlanta.

— Și dacă nu ajunge mâine la timp? întreabă George.

Respir adânc. Nu, nu, nu. Nu se poate una ca asta.

— O să-ți spun ce planuri am. Nu-mi place să zboare așa toate informațiile.

— Aștept să-mi dai un semn, spune George. Aa, poftim, am preluat asta pentru tine, dar n-am apucat să ți-o dau înainte să pleci din oraș.

Mă îndepărtez în liniște câțiva pași, apoi o iau la fugă pe lângă clădire până în camera noastră.

Chiar în momentul în care deschid ușa, telefonul îmi vibrează în mână. Fotografia lui Ryan umple ecranul.

Intru mai întâi în cameră și abia apoi răspund.

— Hei.

— Hei, ce se întâmplă? Ești bine?

— Da, sunt bine. M-am speriat.

Vorbesc cu glas pierit și sper ca explicația mea să fie credibilă și să nu-și dea seama ce am descoperit.

— Mă întorc. Așteptă-mă, ajung imediat, spune el și încheie apelul.

Îmi scot pantofii și blugii, apoi intru în baie. Pornesc apa de la duș și mă înfășor într-un prosop alb și subțire. Mă opresc câteva clipe ca să respir adânc și să îmi încetinesc ritmul cardiac.

Apoi aud ușa deschizându-se.

— Evie!

Scot capul pe ușa băii.

— Sunt aici.

Ajunge lângă mine în câteva secunde. Mă îmbrățișează și mă strânge ca într-o menghină. Mă forțez să îi răspund la fel.

— Ce s-a întâmplat?

Dacă nu aș ști cu cine a vorbit mai devreme, m-aș simți măgulită că e atât de îngrijorat.

Închid strâns ochii și număr până la cinci. Inspir adânc, expir prelung.

— Nimic, zău. Am auzit ceva afară. Dar era omul de serviciu care trântea nu știu ce.

Deschid ochii și văd îmbrățișarea noastră strânsă reflectată în oglinda băii din spatele lui. Și hârtiile înfășurate ca un tub și băgate în buzunarul lui de la spate. Asta a primit probabil de la George.

Imaginea din oglindă dispare încet în timp ce aburul din duș umple micuța încăpere. Număr secundele dintre picăturile de apă care se preling din robinet.

Trebuie să mă detașez de acest moment. Trebuie să mă concentrez pe altceva decât pe dorința de a reacționa la cuvintele pe care le-am auzit. Trebuie să lărgesc distanța dintre el și mine, chiar dacă doar în mintea mea.

Ryan își lipește gura de urechea mea.

— Ești bine?

Se comportă ca la carte și rememorez în gând toate clipele trăite împreună, începând cu întâlnirea din parcare și pana de cauciuc, examinându-le acum din perspectiva implicării lui dincolo de orice îndoială.

Încuviințez din cap, fiindcă nu știu dacă sunt stăpână pe cuvintele mele.

S-a întâlnit cu George. A vorbit cu George cu familiaritate, la fel cum face cu mine.

Au fost foarte multe momente când am simțit că Ryan este la o șoaptă distanță să-mi destăinuie toate secretele vieții lui. Când eram în mașină, mi-a vorbit chiar despre afacerea lui din Texas. De multe ori, am fost pe punctul să îi mărturisesc totul.

Dar m-a jucat pe degete, în vreme ce eu eram gata să risc totul pentru el.

Mâhnirea îmi întunecă vederea. Gândurile. Sufletul.

Mâinile lui alunecă pe corpul meu și îmi cuprind fața. Se trage înapoi ca să se poată uita la mine. Îmi cercetează ochii cu privirea, exact cum fac și eu.

— Dar tu nu te sperii cu una-cu două, șoptește el.

Și are dreptate.

M-a studiat la fel cum l-am studiat eu? A primit oare o foaie de hârtie pe care scria: *Îi plac cartofii dulci prăjiți și două plicuri de zahăr în cafea*?

— M-a chinuit toată ziua durerea de cap. Apoi am auzit un zgomot puternic și m-am pierdut cu firea.

Mă uit spre duș.

— Cred că ar fi cazul să mă spăl înainte să se termine apa caldă.

Mă mângâie încă o dată pe spate, apoi se îndepărtează.

— I-am dat vânzătoarei douăzeci de dolari bacșiș ca să ne livreze pizza în cameră, așa că ar trebui să sosească până ieși din baie.

Nu pot să încui ușa cu cheia după ce o închide în urma mea, pentru că nu așa s-ar comporta iubita lui. Intru sub apa fierbinte și primesc șocul de care am nevoie. Ca un pumn în față. Împrăștie ceața, dar nu poate alunga durerea care mi s-a inoculat în vene. Mă simt spintecată.

Îmi acord un răgaz de cinci minute ca să plâng după posibila noastră relație. Cinci minute ca să jelesc ceea ce ar fi putut fi. Cinci minute ca să anihilez ideea că puteam fi genul de fată care să trăiască într-o casă perfectă, cu un tip perfect, pe o stradă perfectă.

Și îmi amintesc că aceasta nu este lumea mea.

Sunt doar o fantomă în trecere prin ea.

Mă întorc în cameră îmbrăcată cu haine curate și părul ud, iar Ryan face loc pe măsuță ca să mâncăm. Eram lihnită în urmă cu o jumătate de oră, dar acum gândul la mâncare mă face să vomit.

Mă așez totuși la masă și înghit cu forța o felie. Umplu tăcerea cu tot felul de discuții mărunte. Pentru că așa ar face iubita lui.

— Sunt îngrijorat că nu vei avea suficient timp să te pregătești cu Rachel pentru ziua de vineri, îmi spune după ce a dus cutiile goale afară, la coșul de gunoi.

Nu mai are hârtiile în buzunarul de la spate și sper că nu le-a aruncat și pe ele.

— Vom avea destul timp. Promit.

Mă urc în pat, cuibărindu-mă între pături.

— E frig aici. Vrei să reglezi puțin aerul condiționat?

Ryan se apropie de aparatul de sub fereastră și ajustează temperatura.

Cotrobăie prin cameră câteva minute, apoi intră în baie. În scurt timp, se bagă în pat lângă mine. Îl las să mă tragă aproape de el. Nu vorbește și nu îmi cere nimic. Suntem lipiți unul de altul de sus până jos și îi simt bătăile constante ale inimii pe spatele meu. În câteva rânduri, mi se pare că vrea să spună ceva, dar se oprește în ultimul moment.

Rememorez în buclă discuția dintre el și George.

— Pari pierdută în gândurile tale. Vrei să vorbim?

Întrebarea pe care mi-o șoptește în ureche are un aer foarte intim. De parcă suntem cu adevărat în aceeași tabără.

— Sunt pur și simplu obosită.

Nu insistă să îi dau răspuns, doar își plimbă degetele prin părul meu așa cum știe că îmi place. Mai trece ceva

timp până când adoarme.

CAPITOLUL 22

În prezent

Mă trezesc înainte de răsărit.

Mi-a luat o veșnicie să adorm noaptea trecută și am avut un somn agitat. Ryan doarme întotdeauna profund cu o oră înainte să se trezească dimineața și acesta este cel mai bun moment ca să caut hârtiile pe care le avea după întâlnirea cu George.

În timpul nopții, Ryan și-a slăbit îmbrățișarea, așa că reușesc să cobor din pat fără să îl trezesc. Mă apropii tiptil de bagajele lui. Și-a luat cu el o valiză plină cu haine, pantofi și produse cosmetice și geanta cu laptopul de serviciu. I-am scotocit de multe ori prin geantă, i-am accesat fișierele din computer și i-am verificat istoricul de pe internet, dar cu excepția informațiilor pe care le-am găsit pentru domnul Smith, este foarte atent cu ce lasă la vedere.

Acum îmi dau seama că mi-a lăsat la îndemână lucrurile alea pentru că știa că le voi căuta. Am găsit doar ce-a vrut el să găsesc. Mare prostie.

Dar hârtiile pe care i le-a dat George trebui să fie pe aici, pe undeva, dacă nu le-a citit deja și le-a aruncat odată cu cutiile de pizza.

Aparatul de aer condiționat de sub fereastră pornește din nou și acoperă zgomotul fermoarului genții. Scot prima dată laptopul, pentru că ocupă cel mai mult spațiu. Găsesc un carnet galben pe care își ia notițe când discută cu clienții și o broșură cu spirală despre un fond mutual de soarta căruia s-a interesat de câteva ori de când suntem plecați.

În buzunarul interior este dosit un teanc de hârtii. Le parcurg filă cu filă. Majoritatea sunt legate de afacerile lui în domeniul serviciilor financiare și mă gândesc că, foarte probabil, nu sunt aici, când marginile ultimelor file din teanc se răsucesc de parcă li s-ar fi activat mușchiul memoriei.

Acestea sunt foile rulate.

Le netezesc și, în scurt timp, îmi dau seama ce conțin.

Un semnal strident de alarmă îmi răsună în creier.

Este ultimul set de informații pe care l-am trimis domnului Smith. Devon mi-a lăsat hârtiile în revista *People* și eu le-am citit ca să hotărăsc ce informații să predau mai departe. Însemnarea cu cerneală albastră din colțul de jos al ultimei pagini, prin care i-am transmis că voi verifica iar a doua zi această rubrică, îmi demonstrează că am găsit originalul, nu o copie, fiindcă atunci nu am avut în geantă decât un stilou cu cerneală albastră.

Hârtiile astea nu ar trebui să fie aici.

Mă întorc și privesc silueta adormită a lui Ryan, iar piesele de puzzle din capul meu încep să se rearanjeze. Chiar presupunând că Ryan este cu o treaptă mai sus decât mine în ierarhie, tot nu ar trebui să fie în posesia acestor documente. A hârtiilor originale. Livrate de George. Preluate de George din cutia poștală și aduse direct aici. Lui.

Ideea că domnul Smith vrea să acapareze această afacere pare cea mai plauzibilă, dar dacă este mai mult decât atât? Nu pot amenința preluarea ostilă a unei afaceri pe care o deține deja. Nu există niciun motiv să mă țină ocupată cu această misiune care nu este tocmai o misiune.

Prin minte îmi trec tot felul de gânduri, teorii, speculații și suspiciuni, în timp ce aparatul de aer condiționat toarce și Ryan doarme liniștit.

Întâlnirea de ieri dintre Ryan și George confirmă câteva lucruri. George știe unde suntem pentru că i-a spus Ryan. Iar felul în care au interacționat arată că au o relație apropiată, care se formează în timp.

Am încercat ani buni să-mi imaginez cum arată domnul Smith. Mă întorc și îl privesc pe Ryan, aflat la un metru și jumătate distanță, și nu îmi vine să cred că este șeful pe care am ajuns să-l disprețuiesc.

Nu. Nu, nu se poate. E prea tânăr. Cronologia evenimentelor nu se potrivește.

În timp ce pun lucrurile înapoi în geantă așa cum le-am găsit, reiau în minte fiecare conversație cu domnul Smith.

Am vorbit prima dată cu el acum opt ani. Ryan studia încă la LSU și, în plus, nu are nicio legătură cu Carolina de Nord.

Domnul Smith m-a lăsat în grija lui Matt, singurul cu care am interacționat în următorii doi ani. Am vorbit

din nou cu domnul Smith abia după misiunea Andrew Marshall, în urmă cu șase ani.

În urmă cu șase ani.

În urmă cu șase ani, bunica lui Ryan s-a îmbolnăvit de cancer. Ryan a preluat temporar de la bunicul său afacerea cu camioane – atât partea legală, cât și cea ilegală – pentru ca acesta să poată rămâne acasă și să își îngrijească soția. Apoi, la scurt timp după aceea, după moartea bunicului său, a preluat complet afacerea.

Dar oare doar atât a preluat?

Nu.

Nu.

Ryan va merge cu mine în Atlanta, unde voi sta de vorbă cu o gașcă de polițiști. De ce s-ar expune în felul ăsta?

Mă întorc cu gândul la casa familiei Bernard. Revăd micuța încăpere în care am răspuns la fiecare întrebare care ni s-a pus. Momentul când detectivul a aflat că Evie Porter este din Brookwood, Alabama. Pentru că le-a spus Ryan. *„Evie s-a mutat aici acum câteva luni, din Brookwood, Alabama. Nu l-a cunoscut până acum pe James.”*

Nu, nu, nu.

Apoi acea zi de luni dimineața în garaj. Când Ryan s-a mișcat cu încetinitorul. Și eu am ignorat mesajul 112 de la Devon. Pentru că Ryan nu era pregătit să mă lase să plec. Îmi amintesc că m-am gândit: *Dacă nu aș fi zăbovit cu Ryan în garaj, aș fi văzut mesajul lui Devon de îndată ce l-am primit. S-ar putea ca minutele irosite să mă fi costat libertatea.*

Dar stai puțin. Nu. Domnul Smith i-a răspuns lui Mitch pe forum după ce am plecat din Oxford. Ryan era la volan. Rememorez momentul în care a apărut mesajul. Eram pe scaunul din dreapta al mașinii mele. Ryan tocmai făcuse plinul și intrase în benzinărie ca să cumpere ceva de mâncare. Era în benzinărie în timp ce eu urmăream conversația dintre domnul Smith și Mitch.

Retrăiesc momentul întâlnirii dintre Ryan și George și îl privesc printr-un alt obiectiv. S-a comportat familiar, așa cum fac și eu cu George. Dar Ryan a fost cel care a luat deciziile. George s-a purtat cuviincios. George i-a dat hârtiile.

Această misiune a fost un test. Un test de loialitate.

Și, la naiba, Ryan și-a dat seama imediat că am modificat informațiile despre afacerea lui înainte să le predau. Are o dovadă directă că nu mi-am făcut treaba pentru care am fost trimisă. Când mă gândesc că m-am temut să nu-și piardă afacerea în detrimentul domnului Smith.

Știam că voi fi urmărită îndeaproape.

Ce modalitate mai bună de a mă urmări decât împărțind același spațiu cu mine?

Nu.

Nu pot accepta ideea. Nu încă.

Este ușor să tragi concluzii, dar și foarte periculos.

Mă întind înapoi pe partea mea de pat, iau telefonul de pe noptieră și intru pe Instagram.

Parcurg *feed*ul și mă opresc la postarea companiei Skimm, care trece în revistă cele mai importante cinci știri ale zilei, apoi comentez: Ce veste surprinzătoare! De-a dreptul incredibilă! *#DinNouLaDrum #PetrecereDeUnaSingură.*

Foarte probabil, Devon va vedea comentariul abia peste câteva ore, dar trebuie să știe că am plecat de aici și că îl las pe Ryan în urmă.

După ce comentariul meu se încarcă, îmi iau geanta și cheile, renunțând la tot ce mai am. Plănuiam oricum să mă opresc la Goodwill ca să-mi iau lucrurile de care voi avea nevoie după plecarea mea din oraș, așa că acum va trebui pur și simplu să îmi extind lista de cumpărături.

Zgomotul sec pe care îl scoate ușa motelului răsună în cameră, dar, din fericire, Ryan nu se clintește. Urc în mașină și, în doar câteva minute, ies din parcare. De îndată ce intru pe autostradă, arunc telefonul pe care l-a folosit Evie Porter în Lake Forbing și, grație cutiuței negre primite de la Devon, orice dispozitiv de urmărire montat pe mașină este inutil. Înainte voiam ca domnul Smith să știe unde merg, dar acum nu mai vreau.

După două ore de condus, mă opresc ca să-mi cumpăr un telefon *prepay* și să îl sun pe Devon.

— Hei, îi spun.

— Ce s-a întâmplat?

Îl pun la curent și tăcem amândoi câteva minute.

— Știi la ce mă gândesc, spun în cele din urmă, fără să vreau să rostesc cu voce tare cine cred că este Ryan de fapt.

— Știi că și eu mă gândesc la asta, răspunde el. Dar să nu facem presupuneri…

— Ne bazăm doar pe fapte, spun înaintea lui.

Acesta este mantra noastră.

Sunt în continuare în parcarea magazinului de unde am cumpărat telefonul și mă învârt în jurul mașinii. Îmi spun că fac asta ca să mă dezmorțesc, dar de fapt sunt motivată de frică.

— M-am întors în Lake Forbing, spune Devon. Eu mă ocup de partea mea, tu ocupă-te de partea ta.

Și înainte să apuc să închid telefonul, adaugă:

— Sunt pe punctul să vin de hac forumului. Păstrează telefonul ca să te pot găsi la nevoie, fiindcă presupun că nu mai ai acces la contul de Instagram. Riscul este destul de mic.

Nu sunt sigură ce parametri folosește Devon în astfel de situații pentru a evalua riscul în raport cu recompensa, dar am suficientă încredere în el încât să nu îi contest raționamentul.

— Bine.

Fac o pauză, apoi adaug:

— Mâine-dimineață, dacă ți se pare că lucrurile nu merg în direcția bună, ia-ți tălpășița. Lasă baltă tot ce faci și dispari.

— L, doar știi că nu te pot abandona.

— Cu domnul Smith și cu poliția pe urmele mele, știm amândoi că am șanse mici să scap basma curată. Tu ai și alți oameni la care trebuie să te gândești. Heather, de exemplu, are nevoie de tine.

— Același lucru este valabil și în cazul tău, îmi spune el. Nu-i niciodată prea târziu ca s-o ștergi. Pur și simplu, te ridici și-ai plecat.

— Îți dau un semn azi, după ce-mi termin treaba, îi spun și închid.

Toată această conversație mi-a sunat atât de tare a rămas-bun, încât nu am găsit puterea să o și spun în cuvinte.

Este mijlocul după-amiezii când trec de indicatorul pe care scrie: BUN-VENIT ÎN EDEN. A fost un drum lung și, după ce am cumpărat telefonul și l-am sunat pe

Devon, am mai oprit o singură dată în Winston-Salem ca să-mi cumpăr niște haine de la Goodwill.

Sorb din priviri orașul care a fost cândva casa mea. Amintirile mă învăluie atât de repede, încât simt că mă înec. Fast-food-ul în care pierdeam timpul cu prietenii și merceria în care vorbeam ore întregi cu mama, analizând nou-veniții în oraș în fiecare săptămână, sunt încă în picioare, dar clădirile au fost măcinate de timp și de indiferență. Cotesc pe drumul care trece prin fața liceului meu și mi se taie efectiv respirația când văd poteca bătătorită prin iarbă, dintre ușa laterală și parcare, pe care am pășit de mii de ori.

Mi se pare că a trecut o viață de când am fost ultima oară aici.

Pe de altă parte, zici c-a fost ieri.

Dar, oricât de familiară mi s-ar părea atmosfera, sunt totuși o străină aici. Nu am pe nimeni pe care să sun și să vizitez.

Un ultim viraj și intru pe vechea mea stradă. Intru în parcul pentru rulote și cobor din mașină fără să opresc motorul. Studiez fiecare locuință mobilă îngrămădită în acest spațiu, comparând cum arătau pe vremuri cu felul cum arată acum și amintindu-mi de oamenii care le considerau cândva casa lor. Rulota din mijloc, de pe partea stângă, o las la final.

Mă îngrozesc când mă gândesc cât de stânjenită era mama când vedea cineva unde stă. Chiar dacă locuința noastră era ca vai de ea, mama se asigura să fie întotdeauna îngrijită și curată, iar în straturile înguste de lângă trepte erau plantate flori. Acum locul e plin de buruieni, o prelată albastră acoperă găurile din acoperiș și lângă ușă este o camionetă fără roți, suspendată pe niște cărămizi.

Mă doare sufletul când îmi amintesc de copilărie. De fata care numea acest loc acasă. Fata aceea era fericită aici. Foarte fericită. Chiar și când mama ei s-a îmbolnăvit, acea fetiță naivă a crezut că poate avea grijă de ea. S-a gândit că o poate salva de la moarte.

Dar fetița aceea a învățat multe în această remorcă. A învățat că, oricât ai încerca, uneori nu e de ajuns. A învățat că singura persoană în care poți avea încredere, singura persoană pe care te poți baza cu adevărat, ești chiar tu.

Femeia care trage cu ochiul de după perdeaua din rulota vecină îmi arată că nu am parcurs tot drumul ăsta doar ca să-mi amintesc de anii copilăriei mele.

M-am întors în Eden dintr-un motiv anume.

După ce urc la volan, întorc mașina și intru din nou pe drumul principal, oprindu-mă la Sheetz ca să fac plinul și să îmi schimb hainele în baie. Apoi, în doar câteva minute, ajung în zona nouă a orașului, unde vitrinele magazinelor se înșiruie pe o distanță lungă.

Parchez în fața cabinetului doctorului Brown, la capătul îndepărtat al străzii, și mă îndrept spre intrare.

— Vă pot ajuta cu ceva? întreabă recepționera când mă apropii de ghișeu.

— Da, vin din partea proprietarului clădirii. Trebuie să verific întreruptoarele din toate încăperile. Aseară magazinul de animale a avut o problemă electrică, dar, din fericire, cineva a fost de față și a reușit să țină situația sub control și să evite un incendiu. Durează doar câteva minute.

Am avut noroc să găsesc la Goodwill o cămașă și o pereche de pantaloni kaki care să mă ajute să-mi intru mai bine în rol.

— Vai! spune ea, făcându-mi semn să trec. Pe aici, și să-mi spui dacă ai nevoie de ceva.

Îi zâmbesc larg și pornesc spre spatele cabinetului. Din fericire, toți angajații sunt ocupați cu pacienți în sălile de consultație, așa că intru neobservată în camera tehnică. Ocolesc panoul electric, merg direct la serverul principal, introduc hard-diskul pe care l-am adus în geantă și tastez indicațiile lui Devon, asigurându-mă că fișierele sunt încărcate.

Ies din cameră în cinci minute. Când ajung în zona recepției, fac un semn din cap către fata de la birou.

— Totul e în regulă, să aveți o zi frumoasă.

Zece minute mai târziu, plec din Eden pentru ultima oară.

Îl sun pe Devon și, când îmi răspunde, îi spun:

— S-a rezolvat.

— Îți trimit o captură de ecran, spune el. Ți-ai asumat un risc cu antrenorul Mitch, și a dat roade. Am aflat cine este Smith.

Pulsul meu crește vertiginos și trag pe dreapta, așteptând să se încarce imaginea. Iată-l. Chiar dacă

ecranul e mic, tot ce văd este chipul lui familiar. Îl privesc mai mult decât ar trebui.

În cele din urmă, duc telefonul înapoi la ureche.

— Acum ne putem baza pe fapte, spun eu.

— Da, așa este.

Face o pauză și adaugă:

— Asta n-ar trebui să schimbe nimic, L.

Înghit cu greu.

— Știu. Dă telefoanele alea. Vreau să rezolv mai întâi cu polițiștii. Apoi o să-mi fac griji pentru bancă. Dacă nu pot să scap de polițiști, restul nu mai contează, așa că ei sunt prioritatea numărul unu.

— Bine. Nu uita ce ți-am spus. Niciodată nu e prea târziu să-ți iei tălpășița. Pur și simplu pui un picior înaintea celuilalt.

Dau din cap, chiar dacă nu mă poate vedea.

— Te ocupi tu de chestiunile din Lake Forbing?

— M-am ocupat deja. Am intrat în casă fără probleme. Voi informa poliția mâine-dimineață, la prima oră. Și când treci pe următorul pod, aruncă telefonul în râu. Să nu cumva să-l iei cu tine la întâlnirea cu poliția.

— Am înțeles, să trăiți. Îmi cumpăr altul când ajung în Atlanta, așa că data viitoare când o să primești vești de la mine, ar trebui ca problema cu detectivii să fie rezolvată. Iar dacă nu te sun, o să știi că…

— Nu, fără discuții apocaliptice. Aștept vești de la tine.

Și închide telefonul.

Mă mai uit câteva minute la fotografia lui, apoi o șterg din telefon.

Alias: Regina Hale. În urmă cu șase luni

E prima dată când mă plictisesc în misiune. Sunt în Decatur, Georgia, și singurele lucruri pe care le-am primit până acum sunt noua mea identitate, un carnet de membru la clubul country din oraș și numele Amy Holder, împreună cu un set de instrucțiuni:

> *Amy Holder este în posesia unor informații extrem de delicate despre Victor Connolly și afacerea familiei sale. Amy a amenințat că va vinde informațiile. Este extrem de important să le recuperezi înainte să își ducă la îndeplinire amenințarea. Am încredere că vei rezolva această misiune. Confidențialitatea este crucială. Niciunul dintre noi nu vrea să ajungă pe lista neagră a lui Victor Connolly. Trebuie să o urmărești pe Amy Holder și să afli totul despre ea. Nu acționa până nu îți spun, dar fii gata în orice moment.*

Cu precizia unui ceasornic elvețian, Amy iese pe ușa dublă din sticlă a barului la 17:25. În ultimele două săptămâni, stă acasă până pe la cinci după-amiază, apoi străbate cu mașina cei trei kilometri până la clubul country și își îneacă amarul cu vodka martini până la ora închiderii.

Amy are 1,70 m înălțime, o constituție atletică și părul de culoarea mierii, tuns puțin mai jos de nivelul umerilor. Se machiază discret, nu poartă bijuterii și are tot timpul o expresie acră.

În momentul în care se așază pe scaunul ei preferat, un barman pe ecusonul căruia scrie Morris, cu o cămașă bine călcată având sigla clubului, o întâmpină cu primul pahar din lungul șir care va urma, cu un zâmbet cald și un salut vesel. În ultimii ani, Devon a ajuns să se simtă, fără doar și poate, mult mai confortabil în acest rol.

— Vreți să vă aduc meniul, domnișoară Holder? o întreabă el.

— Poate mai târziu, răspunde ea.

— Am înțeles, anunțați-mă doar când sunteți pregătită, zice el, îndepărtându-se.

Schimbul lor de replici este o altă constată: mereu aceeași întrebare, mereu același răspuns. Ea nu va cere niciodată meniul și el nu o va mai întreba a doua oară. În schimb, este suficient un semn discret din cap ca paharul ei să fie umplut în câteva secunde.

Am intrat și ieșit din acest bar în ultimele unsprezece zile, dar acum este a treia oară la rând când aștept toată noaptea fără să mă mai obosesc să mă ascund. Amy golește paharele și îi ignoră pe toți din jur. Dacă are cumva telefon, nu l-a scos și nu s-a uitat niciodată la el. Nu există nicio persoană de aici, nici măcar eu, care să nu fi aruncat măcar o dată o privire în telefon, fie și pentru a verifica ora.

Nu și Amy.

Amy stă pur și simplu la bar și bea între patru și șase pahare de martini, apoi își ia poșeta și străbate cu mașina scurtul drum spre casă, în unele nopți depășind pe tot traseul linia continuă. Datorită zonei în care este construită, locuința ei valorează mai mult decât face. A doua zi dimineață, se trezește și o ia de la capăt.

Și, din moment ce nu există nicio modalitate de a intra în casa ei fără să o scap din vedere, singura mea opțiune este să ard gazul în club.

Din locul în care stau, urmăresc grupurile care vin și pleacă, așa cum am făcut noapte de noapte. Zona barului roiește de membri care și-au terminat meciurile de golf și de tenis, iar acum sărbătoresc sau regretă rezultatele obținute. Restaurantul se adresează familiilor care vor să cineze în oraș. Ambele zone sunt zgomotoase și haotice.

M-am săturat să aștept.

De obicei, înainte să încep o misiune, beneficiez înainte de o perioadă de pregătire, dar acum am intrat în Decatur la douăzeci și patru de ore după ce am primit vestea de la domnul Smith. Judecând după sosirea mea intempestivă, am crezut că voi lua imediat legătura cu ținta, dar, în realitate, am fost instruită să procedez exact invers. Au trecut deja două săptămâni și nu am făcut altceva decât să văd cum își bea mințile.

Asta nu înseamnă că nu știu ce se întâmplă aici.

Motivul pentru care sunt nevoită să aștept este că, în culise, altcineva încearcă să încheie o înțelegere cu ea pentru a returna informațiile de bunăvoie. Nu este un gest de politețe din partea lor, însă doar așa se pot asigura că primesc înapoi tot ce a furat ea.

În acest moment, singurul lucru care o protejează pe Amy este faptul că încă deține materialul de șantaj. Și indiferent dacă îl va preda de bunăvoie sau va trebui să i-l sustrag, în clipa în care nu-l va mai avea, va simți pe

pielea ei toată mânia domnului Smith și a familiei Connolly.

În plus, așa cum am fost avertizată după misiunea Tate, nu îmi fac iluzii că sunt singura care încearcă să recupereze informațiile. Amy Holder a devenit prioritatea numărul unu a domnului Smith, așa că nu lasă nimic la voia întâmplării.

Mă mut la bar, mă așez pe un taburet lăsând trei locuri libere între noi și comand printr-un gest un alt pahar de vin.

Devon îl pune în fața mea și mă întreabă:

— Vreți să vă aduc meniul?

— Nu, mulțumesc, îi spun zâmbind și el pleacă să servească un grup aflat de cealaltă parte a barului.

Chiar dacă nu cred că voi avea nevoie de el pentru această misiune, am ajuns în punctul în care nu mai vreau să lucrez fără el. Am devenit o echipă de nedespărțit.

— Nu te-am mai văzut pe aici, spune Amy.

Mă uit în jur ca să văd dacă vorbește cu mine. Când mă lămuresc că așa este, îi răspund:

— Da, tocmai m-am mutat în oraș.

Mă întorc cu fața la ea, arătându-i că nu mă deranjează deloc să facem conversație.

Mă analizează și se întoarce la paharul ei cu martini.

— Știu ce cauți, dar n-o să obții.

Amestecă băutura cu degetul, apoi îl bagă în gură, sorbind lichidul de pe el.

— N-o să obții! Spune-le asta oamenilor tăi!

Izbucnirea ei mă inhibă.

Amy duce paharul la buze și termină băutura dintr-o înghițitură, apoi flutură paharul gol în aer.

— N-o să obții niciodată, niciodată!

Vorbește suficient de tare încât să se întoarcă mai multe capete spre noi.

Se răsucește spre mine, îmi zâmbește fals, apoi se întoarce spre bar.

— S-a dus, șoptește strident.

Îl recunosc pe tipul care a fost trimis acum câteva zile să mă urmărească. E un tip mai în vârstă, care stă în colțul din spate al camerei, îmbrăcat de parcă tocmai ar fi terminat o partidă de golf. Știu că, foarte probabil, îi trimite domnului Smith informații în timp real despre ce se întâmplă, așa că trebuie să mă port cu mănuși, fiindcă

mi s-a cerut să nu acționez. Nu vreau să fiu retrasă din misiune.

— Cred că mă confunzi. Nu știu despre ce vorbești, îi spun eu și mă întorc cu fața la bar, luând o gură din paharul de vin din fața mea.

Domnul Smith o va lua razna dacă o dă în bară din cauza mea.

Urmărind-o cu privirea periferică, văd cum umerii i se lasă în jos, dezamăgită și aproape frustrată de reacția mea. O privesc câteva secunde și, deodată, începe să radieze când un alt cocktail aterizează în fața ei.

— Morris! Eroul meu! țipă ea.

Ceilalți încep să nu mai fie atenți la ea și volumul crește pe măsură ce conversațiile din jurul nostru se reiau.

Mă răsucesc discret spre Amy ca să o pot urmări mai ușor.

Observă că mă întorc și îmi urmează exemplul.

— Prima dată când ai intrat în club a fost acum două săptămâni, într-o zi de luni, la ora 18:17. Purtai o fustă de tenis bleu și un top alb fără mâneci. Aveai părul prins în coadă. Ai comandat o vodcă cu suc de afine. În seara următoare, ai ajuns aici la 17:45. Purtai o rochie dreaptă cu model floral. Ai băut două pahare de Chardonnay.

Arată spre mine cu bățul de plastic folosit pentru amestecarea băuturii și turuie ora exactă la care am ajuns aici în fiecare seară, ce am mâncat, ce am băut și cu ce m-am îmbrăcat, ridicând treptat glasul.

— Și în fiecare seară, SUV-ul tău, un Lexus albastru închis, mă urmărește până acasă.

Îmi recită chiar și numărul de înmatriculare al mașinii.

Privesc în jur și observ că am atras din nou atenția celorlalți. Umbra mea ne privește fățiș din colțul din spate al încăperii. Singura care m-a pus într-o asemenea situație a fost o altă beție, Jenny Kingston. Imaginea ei zăcând pe podea și balta de sânge care se lățea în jurul capului îmi inundă amintirile, odată cu întrebarea pe care mi-a pus-o șeful meu după aceea: *Ce-ai fi făcut dacă nu s-ar fi împiedicat*? Este o întrebare care mă bântuie de opt ani.

Trebuie să încerc să salvez situația.

— M-am mutat recent în oraș și clubul mi s-a părut cel mai potrivit loc ca să cunosc lume nouă.

— Am înțeles, spune ea. Știu că le vor înapoi, dar știm amândouă că sunt un om mort dacă predau

informațiile.

Mă uit în jurul barului ca să depistez eventualele camere sau microfoane și să-mi dau seama în ce măsură domnul Smith va ști ce am discutat în seara asta. Nu-mi sare nimic în ochi, dar nu pot exclude că suntem ascultate, așa că îmi joc rolul mai departe.

— Nu știu despre ce vorbești, dar dacă ai nevoie de ajutor, pot…

— Nu ești aici ca să mă ajuți. Nimeni nu mă poate ajuta. N-am avut de ales. Aș fi fost deja moartă dacă nu le-aș fi luat.

Nu-mi lasă timp să răspund și, înainte să își vadă iarăși de cocktailul ei, îmi spune scurt:

— Hai, dispari.

Rămân la bar până îmi termin paharul de vin și achit nota, apoi mă ridic de pe scaun și ies.

Conduc pierdută în gânduri până la micul apartament care a fost amenajat pentru mine. Nu am nicio îndoială că domnul Smith a fost informat deja despre scena din bar. Deși nu cred că ce s-a întâmplat în seara asta îl va face să mă retragă din misiune, este clar că de acum înainte mă va urmări mai atent ca niciodată.

Trec trei zile până fac următoarea mișcare. Mă ascund vizavi de locuința ei și aștept să sosească acasă. Am primit al doilea set de instrucțiuni a doua zi dimineață după confruntarea cu Amy din clubul country. Am avut dreptate. Domnul Smith a fost nemulțumit de mine.

> *Incapacitatea ta de a respecta niște instrucțiuni simple a dat tot programul peste cap. Utilizează toate mijloacele necesare ca să localizezi și să pui mâna pe orice dispozitiv digital, telefon mobil, computer, tabletă, hard-disk etc.… Ia-i orice obiect pe care se pot stoca informații digitale. Cred că nu trebuie să-ți reamintesc cât de delicate sunt aceste informații și cum trebuie să le gestionezi.*

A renunțat la orice subtilitate și avertismentul este clar: informațiile pe care le voi recupera sunt doar pentru el, altfel voi ajunge în locul lui Amy Holder. Nu trebuie să mă împrietenesc cu ea, să mă apropii de ea, să o duc cu zăhărelul. Trebuie să pun mâna pe tot ce are. Urgent.

Farurile mașinii lui Amy luminează curtea în timp ce parchează pe aleea îngustă, ratând cu puțin tomberonul. În noaptea asta a băut pe puțin cinci pahare de martini, sunt convinsă.

Mașina se oprește, dar portiera șoferului nu se deschide.

Trec mai multe minute și ea nu coboară încă din mașină. Aștept zece minute înainte să ies din ascunzătoare și să mă îndrept încet spre aleea unde a parcat. Când mă apropii suficient de mașină, îi văd trupul căzut peste volan.

Deschid portiera și o prind înainte să se prăbușească pe asfalt. Scotocesc prin poșeta ei, găsesc cheile și mi le bag în buzunar. O apuc de subțiori și o trag din mașină pe alee. Își pierde un pantof, apoi pe celălalt. Îmi vine să arăt degetul mijlociu spre camera care știu că este îndreptată spre mine, dar rezist tentației și stau, pe cât posibil, cu spatele la stradă. Ne apropiem încet-încet de intrarea în casă. Când deschid ușa, ne întâmpină o liniște binecuvântată.

Nu mă opresc până nu ajung pe canapea. După ce o ajut să se întindă, mă întorc afară ca să-i iau pantofii și poșeta și să-i percheziționez mașina. Este la fel de curată și de goală ca în ziua în care a părăsit reprezentanța auto.

Încep să cotrobăi prin casă fiindcă, în acest moment, nu m-ar mira dacă domnul Smith ar fi pus pe cineva să mă spioneze pe fereastră ca să se asigure că fac asta. Locuința este la fel de imaculată ca și mașina. Nu conține niciun fel de tehnologie. Are un telefon fix, dar nu și un mobil, computer sau tabletă. În plus, nu văd niciun încărcător care să sugereze prezența tehnologiei. Există un singur televizor, dar nu afișează decât canalele pe care le prinde cu ajutorul antenei încorporate. Verific toate ascunzătorile obișnuite, dar totul arată de parcă ultimul obiect din casă a fost cumpărat în 1980.

Caut inclusiv carnețele, notițe sau orice mâzgăleală pe hârtie, în cazul în care a apelat la metode de modă veche. Nimic.

Mă așez pe un scaun și o privesc o clipă cum doarme, înainte să-mi închei ziua de muncă și să plec din casa ei.

A doua zi după ce i-am percheziționat casa, Amy s-a mutat într-un hotel din centrul orașului Atlanta. Se întâmpla în urmă cu patru zile. Acum sunt în mașina mea și o urmăresc cum iese dintr-un bar de la colțul străzii și mersul ei îmi sugerează că a băut cel puțin patru pahare de martini.

Primesc instrucțiuni noi aproape zilnic, întrucât comportamentul ei se schimbă la fel de rapid. Ultimele indicații primite îmi sugerează că domnul Smith și-a pierdut complet răbdarea.

Amy a luat-o razna. Adu-o imediat. Fără negocieri.

Adu-o imediat. Iată ceva nou pentru mine. Și unde s-o aduc? Să o răpesc pur și simplu și să aștept să mă caute cineva? Să o bag în portbagaj? Domnul Smith se comportă la fel de haotic ca și ea. E îngrozit și asta mă face să mă întreb câtă presiune pune Victor Connolly pe el ca să rezolve problema.

Cobor din mașină și traversez strada, păstrând o distanță rezonabilă față de Amy.

Începe să treacă strada pe trecerea de pietoni imediat ce semaforul se face verde. Sacoul ei roșu aprins se înfoaie în timp ce se ciocnește de oamenii care nu se feresc din drumul ei suficient de repede. Când ajunge pe cealaltă parte a străzii, e cât pe ce să se împiedice de bordură.

Atrage atenția tuturor.

Ignorând grupul de turiști din calea ei, străbate grăbită trotuarul din fața hotelului în care este cazată.

Se oprește și mă întorc brusc spre dreapta, în așa fel încât rămân lângă stradă, dar nu foarte aproape de ea.

Stă înfiptă chiar în mijlocul traficului pietonal și este îmbrâncită de trecătorii care încearcă să o ocolească. Se răsucește pe călcâie și se întoarce cu fața spre mine. Mă privește fix.

Expresia de pe chipul ei arată clar că m-a recunoscut.

Ridică mâna și mă arată cu degetul.

— Tu de colo. Ce *cauți* aici? Parcă ți-am spus să dispari.

Fac câțiva pași înapoi, îndreptându-mă spre colțul străzii, dar înainte să scap, se apropie și strigă:

— Du-te și transmite-i cretinului de Smith că îl ia mama dracului. Nu este așa deștept pe cât se crede. Trage

lumea pe sfoară de ani de zile și cunosc toate detaliile! Am o groază de rahaturi despre el. Mai multe decât bănuiește.

Se încruntă și îmi arată degetul mijlociu, apoi face stânga-mprejur și intră cu pas vioi în holul hotelului, de parcă nici n-a făcut o criză în mijlocul străzii.

Cuvintele ei mă șochează, iar asta sigur mi se citește pe față, dar știu că sunt urmărită, așa că-mi șterg orice expresie, o aptitudine pe care mi-am dezvoltat-o de-a lungul anilor. Scanez strada, căutându-l din priviri pe tipul mai în vârstă trimis de domnul Smith. Va fi prima dată când aude că informațiile delicate pe care le-a furat Amy nu-l privesc doar pe client. Și va fi, fără îndoială, furios. Abia s-a încumetat să mă trimită să recuperez informațiile despre Victor Connolly și sunt absolut convinsă că nu mi-ar fi încredințat misiunea dacă s-ar fi gândit că există posibilitatea să îmi cadă în mână informații despre el. Ultimul lucru pe care și-l dorește este să intru în posesia unor lucruri care ar putea fi folosite împotriva lui. Pe care *eu* le-aș putea folosi împotriva lui.

De ani buni caut informații despre el. Un indiciu, cât de mic, despre identitatea lui reală. Are motive întemeiate să se teamă de cum aș putea folosi informațiile dacă ar ajunge pe mâna mea.

Fă tot posibilul ca să scapi și să salvezi misiunea. Sfatul pe care mi l-a dat domnul Smith la început mi-a rămas în cap până astăzi. Și mă călăuzește în toate misiunile.

Iar misiunea asta e departe de a se fi terminat.

Intru după ea în clădire, fără să mă abat de la planul meu. În doar câteva minute, ajung în fața ușii personalului de întreținere. Într-un dulap găsesc o geantă cu o uniformă de menajeră. Mă schimb repede, apoi îmi strâng părul brunet într-un coc. Scotocesc prin geantă și găsesc microfonul și casca. După ce îmi agăț microfonul în interiorul reverului uniformei și îmi ascund casca în ureche, sunt gata de plecare.

De obicei, Devon nu este de acord cu acest tip de tehnologie, fiindcă frecvența este ușor de interceptat de cineva din apropiere, dar de data asta nu am încotro.

— Sunt gata.

— Bine, să-i dăm drumul. Ai grijă de tine, îl aud pe Devon în cască.

A intrat ieri în clădire și a spart sistemul de securitate, iar acum lucrează dintr-o dubă parcată în preajmă. Stă cu un ochi pe mine și cu celălalt pe filmările camerelor de supraveghere ale hotelului. Planul este să înghețe imaginile când trec prin dreptul camerelor. Voi străbate hotelul oprindu-mă din loc în loc, evitând să fiu filmată.

Cărucioarele personalului de curățenie sunt așezate în lateral, unde așteaptă ca tura de noapte să le reaprovizioneze cu materiale, fiindcă toate camerele au fost curățate în urmă cu câteva ore. Iau cel mai apropiat cărucior, îmi pun geanta neagră în spațiul pentru rufe murdare și chem un lift.

— Liftul e gol. Aștept să plece toată lumea din hol înainte să deschid ușile.

— Am înțeles, spun eu.

Ușile se deschid și împing căruciorul în lift, apăsând butonul pentru etajul cinci. După ce ușile se redeschid, scot căruciorul în hol.

— Rămâi acolo, spune Devon. Amy tocmai a coborât din liftul principal și se îndreaptă spre camera ei. Trebuie să apară pe filmările camerei, așa că nu pot înghețа imaginile înainte să intre.

Îmi verific ceasul.

— De ce durează atât de mult? Ar fi trebuit să intre deja.

Mă uit dintr-un capăt în celălalt al holului, rugându-mă să nu iasă cineva din cameră chiar acum. Nu vreau să-și amintească nimeni de prezența pe etaj a unei menajere cu un cărucior în acest moment al zilei.

— Este în fața ușii. Introduce a cincea oară cardul de acces.

— Doamne Sfinte, mormăi eu.

— Gata, a reușit să intre. Ai cale liberă.

Mă pun în mișcare, împingând căruciorul și întorcându-mă spre camera lui Amy când ajung în holul principal.

Mă opresc în fața ușii ei, bat la ușă și strig:

— Menajera!

În mai puțin de un minut, Amy deschide ușa. Nu-i dau ocazia să spună nimic, ci împing căruciorul pe ușă, obligând-o să se tragă înapoi, apoi las ușa să se închidă în urma mea.

CAPITOLUL 23

Ajung la țanc la hotelul Westin din centrul orașului Atlanta. Rachel mă așteaptă în hol, deși îmi dau seama că nu este fericită că am sosit în ultimul moment.

Fiindcă nu am mai ajuns la Hotelul Candler, unde aveam rezervată o cameră, și nu am respectat ora întâlnirii de la bancă, a trebuit să-mi cronometrez atent sosirea.

— Nu credeam că mai vii, îmi spune când mă apropii de ea.

Observ silueta aflată la câțiva metri în spatele ei.

— Ți-am promis că vin, îi spun.

— Pot să vorbesc cu tine? întreabă Ryan apropiindu-se de noi.

— M-a sunat și mi-a spus că l-ai lăsat baltă, îmi spune Rachel.

Nu îmi scapă din vedere tonul ei și sprânceana ridicată, dar le ignor.

Mă uit la Rachel.

— Întâlnirea noastră începe în doar câteva minute, nu-i așa?

Își privește ceasul și îmi face semn să o urmez la lift.

— Ryan, lasă-ne să rezolvăm problema asta și apoi ne ocupăm de restul, bine?

Crede că ne-am ciondănit ca doi îndrăgostiți. N-o contrazic.

Ryan se așază pe un fotoliu din hol și ne privește până când ușile liftului se închid.

Când ajungem la etajul nostru, încerc să nu mă mai gândesc la Ryan și mă concentrez asupra sarcinii care mă așteaptă.

— Cum ai reușit una ca asta? o întreb pe Rachel.

Sunt sincer uimită că a reușit să mute întâlnirea din secția de poliție într-o sală de întâlniri a acestui hotel. Este foarte pricepută, trebuie să recunosc.

— Nu știai că există un mandat pe numele tău și am bătut atâta drum ca să le răspundem la întrebări. Am venit de bunăvoie ca să rezolvăm o neînțelegere, așa că vizita la secția de poliție ar fi fost o pretenție exagerată din partea lor.

Mă bucur că e de partea mea, dar după ce am văzut filmarea primită de polițiști, au acceptat probabil cererea ei ca să nu mă sperie și să mă facă să dispar.

— Ține minte, îmi spune în timp ce străbatem holul spre sala de întâlniri. Nu răspunde decât dacă îți dau eu acordul. Nu le oferi nimic în plus.

Încuviințez în timp ce mă privește cercetător. Ne oprim în fața Camerei numărul 3.

— Voiam să-ți mai spun să nu dai frâu liber sentimentelor, dar ești oricum maestră la chestia asta.

Nu reușesc să-mi înăbuș zâmbetul, pentru că, Doamne Sfinte, dacă ar ști adevărul.

Deschide ușa și intru după ea. Mă așteptam să găsesc o masă lungă și niște scaune, dar încăperea este mult mai confortabilă. Este o cameră mică, cu o canapea și două fotolii imense grupate în jurul unei măsuțe de cafea, lângă ferestrele cât tot peretele, cu o vedere incredibilă asupra orașului Atlanta.

— Secretul este să cooperăm și să nu avem nimic de ascuns, spune ea îndreptându-se spre centrul camerei.

Observă surprinderea mea la vederea încăperii și adaugă:

— Mi-a plăcut peisajul. Nu se poate întâmpla nimic rău într-un spațiu atât de cald și de primitor, nu-i așa?

În mijlocul măsuței se află un recipient cu cafea proaspătă și o farfurie cu brioșe cu afine.

— Ia loc aici, spune Rachel, arătând spre fotoliul din stânga canapelei. Eu voi sta aici. Detectivii n-au decât să se înghesuie pe canapeaua dintre noi.

Mă așez și ea își pune servieta pe podea, lângă masă.

— Ca să fiu sinceră, mă simt nepregătită. Nu am avut niciun moment să vorbim despre ce s-a întâmplat în acea zi și despre strategia noastră.

Mă las pe spătarul fotoliului, îmi încrucișez picioarele și spun:

— Trebuie să ai încredere în mine și să-mi cedezi inițiativa.

Mă privește pe deasupra măsuței de cafea și știu că are o mulțime de întrebări, dar, din fericire, le ține pentru ea. Înainte să se aștearnă o tăcere stânjenitoare între noi, se aude o bătaie în ușă.

— Tu ești vedeta spectacolului, spune Rachel, apoi se ridică, deschide ușa și se trage într-o parte ca să lase să intre un bărbat și o femeie.

Nu mă ridic, făcându-i să vină la mine pentru prezentările și strângerile de mână de rigoare.

— Sunt detectivul Crofton, iar ea este detectiva West, spune bărbatul când ajunge în fața mea.

De pe fotoliul ei, Rachel le face semn să se așeze pe canapea. Detectiva West se uită la locul indicat, apoi la Rachel și, în cele din urmă, la mine. Își dă seama că nu va putea să ne privească pe amândouă în același timp.

Detectivii ezită câteva secunde, dar se așază până la urmă pe canapea. Au nevoie de încă un minut ca să se adapteze și să se simtă confortabil să înceapă.

Detectiva West este o femeie albă, subțire și este îmbrăcată în același tip de ținută pe care o poartă, probabil, de un deceniu: cămașă albă, sacou și pantaloni negri. Verigheta simplă de aur de pe inelarul stâng este singura ei bijuterie. Ridurile din jurul gurii îmi spun că îi place să tragă din țigară. Detectivul Crofton este exact opusul. Este un tip negru, înalt și, foarte probabil, având în vedere gabaritul lui, a fost fotbalist în cariera anterioară. Poartă o cămașă cu imprimeuri albastre, iar cureaua care îi ține pantalonii kaki arată că a slăbit recent câteva kilograme. La gât are un lanț simplu de aur, cu un medalion în formă de cruce. Iar imprimeul șosetelor pe care i le-am zărit chiar înainte să se așeze îmi semnalează că are simțul umorului: niște pisici călărind unicorni pe un fundal roz pal.

Mă întreb dacă aceasta este imaginea lor reală.

Sau sunt ca și mine? Se ascund în spatele unei măști.

Pentru că azi-dimineață, când m-am îmbrăcat, am ales special imaginea pe care vreau să le-o creez despre mine. Un tricou alb simplu și blugi. Fără machiaj, fără să-mi prind părul în coadă. În felul ăsta arăt, fără doar și poate, cu cinci ani mai tânără decât sunt.

— Doriți o cafea? O brioșă? întreabă Rachel.

Detectivul Crofton își mângâie abdomenul.

— Nu, mulțumesc. Trebuie neapărat să slăbesc zece kilograme și mai am cinci până îmi ating obiectivul.

Detectiva West ia un carnețel din geantă și îl deschide.

— Să începem, spune ea, ignorând oferta.

Detectivul Crofton scoate un mic reportofon și apasă butonul roșu și rotund de deasupra. Detectiva West spune cu glas aspru, hârșâit:

— Detectivii West și Crofton interogând martora Evelyn Porter despre moartea lui Amy Holder.

Specifică data, locul și ora, apoi mă privește în ochi.

Rachel ridică o mână.

— Aș dori să se consemneze că moartea lui Amy Holder a fost declarată accidentală. Suntem aici și cooperăm cu autoritățile pentru a lămuri faptul că Evelyn Porter, clienta mea, nu a avut niciun rol în ceea ce s-a întâmplat cu domnișoara Holder.

— Am luat la cunoștință, spune detectiva West, apoi se întoarce spre mine.

— De ce trăiai sub identitatea Reginei Hale în Decatur, Georgia, în momentul în care a murit Amy Holder? mă întreabă ea.

Direct la subiect, așadar. Pentru că i-am forțat mâna, se pare că domnul Smith le-a pus la dispoziție totul ca să mă distrugă. Mă uit la Rachel și ea ridică scurt din umeri, amintindu-mi că eu sunt vedeta spectacolului.

— Am avut o relație foarte toxică și am decis să mă despart de iubitul meu. El nu voia să-l părăsesc, iar mie îmi era teamă să nu vină după mine. M-am dus la poliție, dar tot ce mi-au oferit a fost un ordin de restricție, or știm cu toții cât de ineficiente sunt aceste ordine. Am apelat atunci la un nume fals, sperând că voi fi de negăsit.

Cuvintele mele îi pun pe gânduri. Rachel ridică ușor sprânceana stângă, de parcă ar fi impresionată de răspuns.

— Unde locuiai când s-a întâmplat acest lucru? întreabă detectiva West.

— În Brookwood, Alabama.

Șeful meu a făcut tot posibilul să fiu asociată cu Evelyn Porter, care a trăit toată viața în Brookwood, Alabama, așa că profit de acest lucru.

— Va trebui să dăm un telefon la Poliția Brookwood și să verificăm informația, spune calm detectivul Crofton.

Dau din cap.

— Bineînțeles. Numele fostului meu iubit este Justin Burns. Fratele lui este chiar polițist. Căpitanul Ray Burns.

Detectiva West notează informațiile în carnețelul ei. Dacă vor suna, vor afla că există într-adevăr un căpitan Ray Burns și că acesta are un frate, Justin, apropiat de vârsta mea. Totodată, Justin are cazier. A fost prins băut la volan de câteva ori și vecinii lui au chemat poliția pentru tulburarea liniștii publice când s-a certat cu iubita lui în fața casei.

Iar dacă nu vor găsi declarația mea în dosarul altercației, nu vor presupune că incidentul nu a avut loc… vor presupune că fratele lui Justin a distrus-o.

Cine minte primul câștigă.

M-am pregătit ca la carte pentru asta.

Detectiva West pare să fie responsabilă cu întrebările și cu toate că răspunsurile mele de până acum i-au tăiat puțin aripile, își continuă interogatoriul.

— Cum ai cunoscut-o pe Amy Holder?

— Am fost amândouă membre ale Oak Creek Country Club, îi răspund.

Notează ceva în carnetul ei, ca și cum ar bifa o listă de întrebări prestabilite.

— Nu a avut loc o înmormântare sau un ritual de comemorare pentru Amy Holder. A fost singură la părinți, necăsătorită și nu a avut copii. Știi cumva dacă a avut rude sau prieteni?

Rachel se trage la marginea fotoliului ei.

— Nu suntem aici ca să răspundem la întrebări despre viața domnișoarei Holder. Ni s-a spus că aveți dovezi foarte clare despre prezența clientei mele la fața locului. Putem trece direct la asta, vă rog?

Detectiva West răsfoiește prin teancul de hârtii din poală.

— Ajungem și acolo, domnișoară Murray, îi spune ea lui Rachel, apoi se întoarce cu privirea spre mine. Când ai văzut-o ultima dată pe Amy Holder?

Acu-i acu'. Am învățat de mult să rămân cât mai aproape de adevăr.

— M-am mutat din Decatur la începutul lunii septembrie și țin minte că am văzut-o înainte să mă mut, dar nu vă pot spune exact data.

De fapt, poți spune adevărul dacă alegi cuvintele și intonația potrivite. Datorită tonului pe care l-am folosit, ei vor reține că *nu le pot spune exact data* fiindcă nu mi-o amintesc, nu că *nu le pot spune exact data* pentru că adevărul m-ar incrimina.

— În data de 27 august, la ora 18:12, Amy Holder a intrat în hotelul American. Douăzeci și șapte de minute mai târziu, camera ei a fost cuprinsă de flăcări, spune detectiva cu glas monoton. Ai fost vreodată în acest hotel?

— Am mâncat în restaurantul hotelului.

Ceea ce este adevărat.

Detectivul Crofton scoate un iPad. Îl pune în centrul măsuței, iar eu și Rachel ne aplecăm ca să vedem ecranul. Detectivul apasă butonul *play*, în timp ce detectiva West spune:

— Sunt imagini de pe camerele de supraveghere care surprind intrarea domnișoarei Holder în hotel cu puțin înainte de moartea ei.

Privim cu toții filmarea neclară în care Amy trece vijelios pe lângă o familie de patru persoane care traversează strada, apoi se ciocnește de un lip care stă cu ochii în telefon în loc să se uite pe unde merge, ceea ce o face să se învârtă pe călcâie. Datorită sacoului roșu este ușor de depistat, mai ales când își agită brațele și îmi arată degetul mijlociu. Din unghiul în care a fost montată, camera de filmat m-a surprins, ușor defocalizat, în fundalul imaginilor.

Înregistrarea se încheie și detectiva West ridică ochii spre mine. În filmarea încremenită de pe ecran pot fi distinsă cu greu într-un colț.

— Am reușit să vă împrospătăm memoria, domnișoară Porter?

Înainte să apuc să spun ceva, Rachel răspunde în locul meu.

— Vreți să insinuați că silueta neclară din spate este clienta mea? Jumătate dintre femeile din statul Georgia au părul castaniu. Ar putea fi oricare dintre ele.

Se aplecă și apasă butonul *play*.

— Văd în schimb o femeie care este în stare avansată de ebrietate. Este un lucru binecunoscut că domnișoara Holder era o fumătoare înrăită, iar incendiul care i-a cauzat moartea a fost declanșat de țigara pe care, beată fiind, a uitat-o aprinsă în pat. Dacă aveți vreo probă care să sugereze că domnișoara Porter a avut vreo legătură cu moartea lui Amy Holder și, pentru numele lui Dumnezeu, vreo imagine care să semene cât de cât cu clienta mea, vă rog să ni le arătați.

La naiba, Rachel. Sunt impresionată.

Detectivul Crofton deschide o altă filmare.

— Acesta a fost făcută de un martor ocular.

Centrul orașului Atlanta nu este un punct de atracție prea aglomerat în timpul săptămânii, dar acest lucru nu este valabil și în weekend. Devon a căutat toate filmările din acea zi, începând cu imaginile camerelor de supraveghere și încheind cu videoclipurile de pe rețelele

sociale în care era etichetat acest loc sau magazinele și restaurantele din apropiere. Am aflat despre existența acestei filmări cu mai puțin de patruzeci și opt de ore în urmă, așa că, foarte probabil, eu și „martorul ocular” avem același șef.

Imaginile sunt surprinse din clădirea de vizavi, dintr-o încăpere aflată fix la același etaj cu camera lui Amy, așa că filmarea este directă, neobstrucționată, spre deosebire de filmările adevăraților martori oculari de pe stradă, care au trebuit să își îndrepte aparatele de filmat în sus și au surprins doar o porțiune din cameră atunci când fumul a început să iasă pe ușa balconului.

Pe imagini, se vede cum, la început, camera filmează toată clădirea și se oprește în cele din urmă asupra ușilor deschise ale balconului lui Amy. Balustrada balconului este solidă, așa că nu se vede decât jumătatea superioară a camerei. Patul nu intră în cadru.

Filmarea are și fundal sonor, dar, după părerea mea și a lui Devon, acesta a fost adăugat ulterior ca să nu pară suspect că surprinde un moment atât de delicat.

Detectivul Crofton mărește sonorul și auzim vocea unui tip.

„Alertă! *Menajeră sexy la orizont*! *Poate o vedem în acțiune.”*

Și iată-mă, în toată splendoarea, îmbrăcată în uniforma de menajeră a hotelului. Intru în cameră și sunt perfect vizibilă prin ușile deschise ale balconului. Mă uit în jos, spre patul obturat de balustrada balconului. Imaginea mea este foarte clară, spre deosebire de cea anterioară.

Îmi amintesc perfect momentul. Tocmai scosesem cutia de chibrituri din geantă și eram pe punctul să aprind un băț de chibrit. Este o imagine surprinsă cu puțin timp înainte ca patul să ia foc. Trec câteva secunde și amintirea prinde viață pe ecranul micuț, iar apoi nu mă mai văd din cauza norilor groși de fum care cuprind încăperea.

CAPITOLUL 24

În prezent

Îmi păstrez calmul și nu trădez nicio emoție, ceea ce este destul de ușor, fiindcă nu văd înregistrarea pentru prima dată.

OK, asta este.

Ambii detectivi mă privesc așteptând reacția mea.

— Ea este Lucca Marino, spun după câteva secunde de liniște.

Cei doi detectivi se uită unul la altul, apoi se întorc la mine.

— Lucca Marino? întreabă detectivul Crofton.

— Da, femeia din filmare este Lucca Marino.

Ani întregi m-am străduit să protejez identitatea lui Lucca Marino. Ca să pot redeveni într-o zi acea fată. Am cumpărat terenul pentru a construi casa visată de mama și am făcut proiectul de construcție. Am pregătit planurile de amenajare a grădinii dorite de mama. Dar când numele a fost amenințat, mi-am dat seama că nu-i decât un nume ca oricare altul. Ani de zile am protejat existența lui Lucca Marino, dar acum nu mai sunt acea fetiță naivă. Deși decizia de a mă despărți de ea a fost grea, adevărul este că ea a dispărut de mult timp. Nu trebuie să fiu Lucca Marino pentru a păstra vie amintirea mamei. Sau pentru a face lucrurile pe care și le dorea.

Toți sunt cu ochii pe mine, inclusiv Rachel.

— Ajută-mă să înțeleg. Vrei să spui că aceea nu ești tu, spune detectiva West.

Ridic sprâncenele și deschid gura. Apoi înclin capul și îi privesc mirată.

— Femeia din camera de hotel este Lucca Marino. Nu știu cum s-o spun altfel.

Aș trece cu brio chiar și un test cu detectorul de minciuni.

Rachel intervine.

— Clienta mea se referă la o femeie care a vizitat recent Lake Forbing, Louisiana. A avut un accident de mașină în urmă cu o săptămână și nu a supraviețuit.

Dau din cap și adaug:

— Lucca a locuit aici când a murit Amy. O cunoștea pe Amy.

— Știi ce legătură a avut cu Amy Holder? întreabă detectiva West.

Și-a scos laptopul și caută probabil numele Lucca Marino.

— Repet, spune Rachel. Nu suntem aici ca să oferim răspunsuri despre relațiile domnișoarei Holder.

Ridic o mână și spun:

— Este în regulă, Rachel. Pot să răspund.

Trebuie să pregătesc scena ca la carte.

— Amy a avut de furcă cu niște oameni răi. Lucca a fost implicată în problema asta. Atât pot să vă spun.

Încă o dată, tonul pe care o spui face diferența.

Îmi arată alte imagini, pe care știam deja că le au, inclusiv cele în care o târăsc pe Amy din mașină și o car în casa ei.

Mă uit la ele și ridic din umeri.

— În toate imaginile este Lucca Marino.

Detectiva West este captivată de informațiile de pe ecranul ei. Detectivul Crofton se apropie și bâiguie:

— Asemănarea este uluitoare.

Presupunând că i-au găsit fotografia, mă aplec într-o parte și mă uit la ecranul detectivei. Da, este postarea de pe Facebook a mamei lui James, postarea despre supa aia de rahat. Femeia are părul prins în coadă, este nemachiată și poartă o pereche de blugi și un tricou simplu. Am putea fi gemene. S-ar putea ca domnul Smith să regrete că mi-a găsit o rivală care seamănă perfect cu mine.

Între timp, detectiva West ar fi trebuit să descarce deja dosarele create de Devon, care vor arăta că Lucca Marino a închiriat un apartament în centrul orașului Atlanta în perioada premergătoare morții lui Amy. Pentru mai multă siguranță, va descoperi pentru automobilul înmatriculat pe acest nume și câteva tichete de parcare pe strada unde a locuit Amy, dovedind prezența ei în zonă.

După ce m-am despărțit de Devon în Nashville, am plecat cu mașina în Carolina de Nord, iar el s-a întors în Louisiana. Când vor suna la poliția din Lake Forbing și vor pune întrebări despre Lucca Marino și perioada petrecută de ea în oraș, detectivii vor afla că, într-o geantă uitată în camera lui James, a fost descoperit un dosar plin de fotografii și informații despre Amy Holder. Geanta a fost plantată acolo de Devon. Tot el a sunat la poliție,

pretinzând că este un voluntar al bisericii, și a informat autoritățile că mai există ceva ce i-a aparținut lui Lucca Marino pe care nu l-au preluat încă.

— De ce te-ar fi urmărit Lucca Marino în Louisiana? întreabă detectiva West.

Ridic din umeri.

— Este o întrebare la care nu știu să vă răspund.

Nu sunt aici ca să rezolv crima în locul lor, sunt aici ca să mă asigur că se uită în direcția indicată de mine.

Șeful meu a depus eforturi serioase ca să găsească pe cineva care să semene leit cu mine pentru a-mi uzurpa apoi identitatea. A umplut rețelele sociale cu fotografiile ei și a avut grijă să vorbească tot orașul de ea. A lucrat la perfecție, ocupându-se de toate aspectele. Și apoi a omorât-o.

Însă uciderea ei a făcut imposibil un eventual interogatoriu și nimeni nu va putea contrazice ceea ce le spun astăzi detectivilor.

Domnul Smith a crezut că nu face decât să mă împiedice să îmi reiau cândva adevărata identitate, dar ieri am bătut ultimul cui în sicriul ei, ca să spun așa. Datorită uniformei de la Goodwill și a ultimei mele opriri în Eden, radiografiile dentare ale femeii ăleia se potrivesc acum perfect cu dosarul lui Lucca Marino dintr-un cabinet stomatologic din Eden, Carolina de Nord, confirmând pe deplin identitatea ei.

Dacă tot este să o pierd definitiv pe Lucca Marino, măcar să merite.

Cei doi detectivi sunt absorbiți de ecranul computerului, în timp ce Rachel mă privește pe deasupra mesei. Mă uit și eu la ea.

— Stimați detectivi, spune ea în cele din urmă, am bătut atâta drum, dar nu aveți absolut nimic care să dovedească legătura între clienta mea și moartea lui Amy Holder. Acum, dacă nu există alte…

— Vom verifica noile informații. Dar ca să ne asigurăm că am obținut tot ce trebuie, ne poți spune unde ai fost în noaptea de 27 august?

Nu sunt încă pregătiți să capituleze.

Mă întind relaxată în fotoliu. Calmă. Stăpână pe mine.

— După ce am aflat de la poliția din Lake Forbing că există un mandat pe numele meu, mi-am verificat agenda ca să văd unde eram când a murit Amy. În acea

seară, am luat cina acasă la un prieten. Soția lui tocmai a născut și m-au invitat să văd bebelușul.

Singura minciună din răspunsul meu a fost data cinei. De fapt, cina a avut loc cu o săptămână înainte.

Detectiva West rămâne cu pixul suspendat deasupra carnetului.

— Poți să ne dai numele și numărul de telefon al celui care te-a invitat la masă în seara aceea?

— Da, bineînțeles. Numele lui este Tyron Nichols.

Detectivul Crofton ridică brusc capul.

— Tyron Nichols, care joacă pentru Falcons?

Zâmbesc.

— Da, este un vechi prieten de-al meu.

Un alt adevăr.

Ridic telefonul, spunând:

— L-am anunțat că urmează să mă întâlnesc cu dumneavoastră în această dimineață. Mi-a zis să îl sunați dacă vreți să verificați vreo informație. Vreți să vi-l dau la telefon? Pe cât posibil, Tyron ar prefera să nu dau numărul lui privat altor persoane.

Detectivul Crofton profită de șansa de a vorbi cu unul dintre jucătorii celebri ai echipei Atlanta Falcons.

Decid să-l sun pe FaceTime, pentru că o imagine face cât o mie de cuvinte.

Tyron apare pe ecran. Stă pe fotoliu în biroul său de acasă. Pe peretele din spatele lui sunt înrămate articole de presă, tricouri și fotografii care ilustrează cariera lui, începând cu echipa de fotbal a liceului din Florida, continuând cu echipa universității Ole Miss, condusă de antrenorul Mitch Cameron, și încheind cu ascensiunea lui în NFL. Acel copil naiv de 18 ani, al cărui vis era să obțină o bursă universitară de fotbalist, în speranța că într-o zi va putea oferi familiei lui o viață mai bună, a parcurs un drum lung.

— Salutare, gagico, spune cu glasul lui tunător.

— Salutare, Tyron. Ai o secundă să vorbești cu detectivii? întreb dând ochii peste cap.

— Sigur, dă-mi-i la telefon.

Îi pasez telefonul detectivului Crofton, care este absolut încântat.

— Da, bună ziua, domnule Nichols. Sunt detectivul Crofton de la poliția din Atlanta. Trebuie să verificăm locul unde s-a aflat domnișoara Porter în noaptea de 27

august. Ea spune că a fost la dumneavoastră acasă în seara respectivă.

Mă las pe spătarul fotoliului și o surprind pe Rachel privindu-mă din nou. Îi zâmbesc ușor.

— Bineînțeles, spune Tyron. A fost aici în acea seară. S-a întâmplat în săptămâna meciului de acasă împotriva celor de la Saints. În timpul sezonului, serile de marți sunt singurele în care iau cina acasă, așa că atunci a fost cel mai bun moment ca să îl vadă pe fiul nostru.

Detectivul Crofton este mulțumit, dar detectiva West nu este la fel de impresionată și pregătește o altă întrebare.

— La ce oră a sosit și la ce oră a plecat domnișoara Porter în seara respectivă?

— Am luat-o cu mașina mea după ce am plecat de la centrul de antrenament, deci în jur de cinci după-amiază. Și a stat până târziu, pentru că nu ne-am mai văzut de mult. Ea și soția mea au băut o sticlă de vin până pe la nouă sau zece, cred, spune el râzând zgomotos. Apoi, bineînțeles, au spart boxele cântând karaoke. Doamne, ce voci au amândouă.

Lovitura decisivă.

Detectivul Crofton spune:

— Mulțumesc. Avem tot ce ne trebuie. Apreciem că ați fost dispus să colaborați.

— Cu plăcere, oricând, spune Tyron.

Detectivul Crofton îmi dă telefonul înapoi și mă uit la Tyron.

— Mulțumesc că ai lămurit problema.

El râde.

— Pentru nimic. Vii la cină dacă tot ești în oraș? N-o să-ți vină să crezi ce mare a crescut Jayden.

— Bineînțeles! Te sun când plec de aici și stabilim.

Închei apelul și îmi îndrept atenția spre detectivi.

Se uită la mine, apoi unul la altul, comunicând din priviri.

Detectiva West închide carnetul.

— Cred că am terminat pe ziua de azi. Dacă mai avem întrebări pentru domnișoara Porter, vă anunțăm.

În doar câteva secunde, își strâng lucrurile și părăsesc sala de întâlnire.

Eu și Rachel rămânem așezate față în față.

— Nu știai cine este Lucca Marino când a venit cu James la petrecerea derby, spune ea.

Clatin din cap.

— Dacă îți amintești bine, am spus că a venit însoțit de o femeie. Nu am comentat dacă o cunosc sau nu.

Din acest motiv spun adevărul cât de des pot.

Rachel se ridică de pe scaun și își netezește fusta.

— Ei bine, se pare că le-ai aranjat pe toate cum nu se poate mai bine.

Ridic din umeri.

— Mă bucur doar că s-a terminat.

Dar nu s-a terminat. Nu pentru mine. Deși mi-a trecut glonțul pe la ureche, cealaltă amenințare este pericolul cel mare.

Își ia servieta și se îndreaptă spre ușă, dar nu o deschide.

— Da, și eu. Sper că nu ai avut nimic de-a face cu moartea acelei femei.

O privesc în față și îi spun:

— Un lucru pentru care poți să bagi mâna în foc este că femeia care a intrat în ziua aia în camera lui Amy a fost Lucca Marino.

Ne privim câteva secunde, apoi iese din cameră fără să mai spună nimic.

În vreme ce Rachel poate pleca de aici fără să stea pe gânduri, eu mă confrunt cu o situație complet diferită. Plecarea mea nu va fi la fel de lină ca sosirea.

Scot din geantă noul telefon nedetectabil și îl sun pe Devon imediat ce ies pe hol.

— Am rezolvat cu poliția, îi spun.

— Bun, spune el. Hai să ne ocupăm de cealaltă problemă.

— Ryan era aici când am venit. Vreau să scap de el. Poți să mă ajuți?

Aud click-urile familiare, ceea ce înseamnă că tastează ceva.

— Cu ce s-a îmbrăcat azi?

În minte mi se formează imaginea lui.

— Blugi. Și o cămașă bleu.

— Bine, sun la personalul de pază al hotelului și îl raportez pentru comportament suspect. N-o să ai mult timp la dispoziție, dar poate apuci să ieși din clădire. Pune-ți casca Bluetooth. Vreau să păstrez legătura cu tine.

Scot din geantă casca minusculă, de culoarea pielii, proiectată special de Devon și o sincronizez cu telefonul. Îmi desfac părul și îmi introduc casca în urechea dreaptă.

Se potrivește cu nuanța pielii mele și, fiind ascunsă în spatele părului, ar trebui să fie greu de observat.

Bag telefonul în buzunarul de la spate și ies în hol. Faptul că Devon a insistat să păstrăm legătura când pătrund în bârlogul leilor mă impresionează puternic. Își riscă pielea pentru mine.

— În caz că nu apuc să-ți spun mai târziu, mulțumesc pentru tot. Îți mulțumesc că ești prietenul meu.

Își drege glasul.

— Hai să nu devenim acum sentimentali și alte prostii. Fii cu ochii pe minge. Și intră în joc doar dacă este neapărat nevoie. Niciodată nu-i prea târziu să-ți iei tălpășița.

Împing bara de metal a ușii din capătul holului și ies pe casa scării. Încăperea de beton e umedă și întunecată, iar vocea mea are ecou.

— Cobor.

Când ajung la parter, deschid ușa încet și văd cum doi paznici în uniformă ai hotelului se îndreaptă chiar în acel moment spre Ryan. Se apropie de el și îi spun cuvinte pe care nu le pot deslușI, în timp ce el privește de jur împrejur. Bărbații îi fac semn să-i urmeze, dar el se ia cu ei la harță, fiind în continuare mai atent la lifturi decât la ei.

Îl prind de mâini și el se împotrivește pentru o clipă, apoi se relaxează. În timp ce îl escortează, aruncă o ultimă privire în urma lui.

De îndată ce iese din câmpul meu vizual, ies pe furiș din casa scării și șoptesc:

— Mă îndrept spre ieșire.

— Sunt conectat la camerele stradale, așa că te voi vedea imediat ce ieși pe ușă.

Cea mai apropiată ieșire dă într-o stradă laterală. Sunt la câțiva pași, când aud:

— Hei, Lucca.

Mă întorc pe călcâie și îngheț când văd cine este.

— Mă bucur să te întâlnesc aici, George.

— Ieși cu el în stradă, îmi spune Devon în ureche. Nu te pot vedea acolo.

— N-ar trebui să fii surprinsă, ținând cont că ieri mi-ai tras țeapă, spune el.

Gesticulez din cap spre ușă, sugerându-i să continuăm discuția afară. El încuviințează.

— Vă văd. Mergeți spre nord până la intersecție, îmi spune Devon.

Cu toate că nu zăresc camerele de supraveghere, mă simt ușurată că există cineva pe lumea asta care îmi poartă de grijă, chiar dacă acum nu prea mă poate ajuta.

— Tu ești planul B după ce a picat faza cu detectivii?

Îmi adun toate forțele ca să vorbesc pe un ton ferm și echilibrat.

George izbucnește în râs.

— Eu trebuia să fiu planul A. Dacă i-ai fi dat ce ți-a cerut, nu ai mai fi avut bătăi de cap cu polițiștii.

Ridic din umeri și mă uit la el în timp ce merge lângă mine.

— Până data viitoare când îl scot din sărite. O să repete manevra. La urma urmei, crima nu se prescrie.

— Poate că ar fi trebuit să te gândești la asta înainte să aprinzi chibritul, spune el încet.

— Ryan a plecat din hotel, spune Devon.

Inspir adânc și expir îndelung. Și încă o dată.

— Am mari regrete și va trebui să trăiesc toată viața cu ce-am făcut, îi spun, iar când întâlnesc privirea, adaug: nu trebuie să faci asta.

Ne oprim la câțiva metri de trecerea de pietoni și ne privim față în față.

— Nu vreau să fac asta. Dar trebuie să iau ce se află în caseta de valori. Amândoi știm că e singura opțiune în acest moment. Sunt legat de mâini și de picioare, Lucca. Nu mi-ai dat de ales.

— Și apoi ce urmează? întreb în șoaptă.

Își pune mâinile în șold și se îndepărtează ușor, privind atent în jur. Se întoarce spre mine.

— Poate că, în timp ce verific conținutul cutiei, ceva o să-mi distragă atenția. Poate n-o să observ că ai dispărut.

Vrea să mă facă să cred că-mi va da drumul. Și poate că este adevărat, de data asta, dar în scurt timp o să-mi sufle din nou în ceafă.

Semaforul semnalizează că putem traversa strada și parcurgem următoarele două intersecții în tăcere, până când ajungem în fața băncii.

— Dacă vrei s-o ștergi, acum e momentul, îmi spune Devon în ureche. După ce intri în clădire, nu mai ai cale de întoarcere.

George începe să urce treptele de la intrarea în bancă, iar eu rămân nemișcată.

— Vii? mă întreabă.

Alung un gând și merg mai departe. Niciodată nu mi-am luat tălpășița.

Alias: Regina Hale. În urmă cu șase luni

Simt mirosul înțepător de sulf în clipa în care flacăra chibritului prinde viață. Țin chibritul nemișcat câteva secunde ca să mă asigur că nu se stinge, apoi îl arunc pe pat. Flăcările se întind și cresc, hrănindu-se cu fibrele sintetice ale saltelei și înghițind lacom sacoul roșu aprins.

Bag în geanta neagră ultimele lucruri ale lui Amy, mai arunc o privire prin cameră ca să fiu sigură că am luat totul, apoi pun geanta în căruciorul menajerei. Flăcările se înalță, iar fumul negru și dens umple încăperea. Trebuie să ies.

Deschid ușa camerei de hotel, scot căruciorul în hol și îl împing spre liftul de serviciu care mă așteaptă. Devon e la parter. Scot geanta și îi predau căruciorul. Nu vorbim când ne despărțim. El străbate parcarea și iese în partea opusă a clădirii, în timp ce eu trec prin bucătărie și ies pe ușa care dă pe aleea îngustă din zona laterală a hotelului.

Deschid mașina și urc la volan. Îmi tremură mâinile când scot telefonul și formez numărul pe care l-am primit pentru urgențe.

Domnul Smith răspunde din prima.

— Ce mama dracului s-a întâmplat?

Știe deja de incendiu.

Scot un oftat jalnic și sper să mă audă.

— Când am intrat în camera ei, era deja în pat. Era în ultimul hal de beată și avea o țigară aprinsă în gură. M-am apropiat de ea cu o seringă de Rohypnol, dar a devenit violentă când am ajuns lângă pat. I-a căzut țigara din gură și a aterizat pe cuvertura de pe pat. Lângă ea era o sticlă de vin goală, dar conținutul trebuie să se fi îmbibat în așternut, pentru că patul a fost cuprins de flăcări în doar câteva secunde. Am întins mâna spre ea, dar… era deja în flăcări. Hainele ei…

Glasul mi se frânge și suspin cutremurător.

— A fost îngrozitor. Și rapid. A fost… mistuită de flăcări.

Par disperată. Speriată. Îmi tremură vocea.

Nu spune nimic.

— Ai găsit ceva util în camera ei? întreabă în cele din urmă.

— Nu știu. Voiam să mă ocup de ea după ce o adormeam, dar a trebuit să plec în momentul în care a sunat alarma de incendiu, răspund eu repede. Nu am reușit să recuperez nimic.

— Nu ai luat nimic cu tine?

— Nu. Nimic.

Mi-am îndesat geanta neagră sub geacă, așa că nu am motive să cred că m-a văzut cineva cu ea.

Aștept un răspuns sau o altă întrebare, dar am parte doar de tăcere. În cele din urmă, îmi spune:

— Am auzit că te-a amenințat pe trotuarul din fața hotelului. Și că m-a implicat și pe mine.

— Era beată turtă. Se comporta ca o nebună, îi spun, dar nu dezmint ce a spus Amy.

— Ți-ar prinde bine să intri în posesia unor informații care să poată fi folosite împotriva mea și să negi că le ai.

Vorbește cu o răceală pe care nu am mai auzit-o până acum în vocea lui.

Cu glas tremurat, îi răspund:

— Nu știu ce informații a avut ea despre tine. Nu am găsit nimic nici în casa ei, nici în mașina sau în camera ei de hotel. Dacă le-a avut vreodată, acum sunt făcute scrum.

Tăcere. O tăcere care durează o veșnicie.

Într-un târziu, spune:

— Ținem legătura.

Și închide telefonul.

Îmi sprijin capul pe volan și inspir adânc. Inima îmi bubuie. Bâjbâi după cheie și o rotesc în contact. Durează câteva minute, dar, în cele din urmă, izbutesc să bag în viteză și să plec, în timp ce la fața locului sosesc autospecialele de pompieri.

La două intersecții mai încolo, găsesc un loc de parcare în fața unei filiale a băncii Wells Fargo și intru în clădire.

CAPITOLUL 25

În prezent

După ce intrăm în bancă, ne apropiem de biroul unde trebuie să mă autentific ca să pot intra în seif.

— Bună ziua, cu ce vă pot ajuta? întreabă femeia.

Îi zâmbesc absentă.

— Bună ziua, vreau să îmi verific caseta de valori.

— Desigur! Numele dumneavoastră și numărul casetei?

— Regina Hale. Caseta numărul 3291.

Scot actul de identitate pe care l-am folosit în ultima misiune și cheița pe care am ținut-o ascunsă luni de zile. Femeia deschide registrul la pagina alocată cutiei mele și semnez sub ultima – și singura – dată când am accesat această casetă. În ziua în care am închiriat-o.

— Ai un musafir afară. Tocmai a sosit. Stă lângă trepte, îmi șoptește Devon în cască.

Respir încet și profund și, împreună cu George, merg pe urmele funcționarei băncii. Traversăm camera seifului și intrăm într-o încăpere privată, cu pereții căptușiți cu cutii mici de alamă. În mijloc se află o masă mare. Eu și funcționara introducem cheile și le răsucim simultan.

După ce ușa se deschide, îmi spune:

— Puteți să puneți sertarul pe masă și să stați cât aveți nevoie.

Apoi pleacă și închide ușa în urma ei. Cu excepția ceasului de pe perete, în jur este liniște deplină. *Tic-tac, tic-tac.* Mi se pare că pereții se apropie de mine.

George bagă mâna în cutie și scoate sertarul, al cărui capac închis ascunde conținutul. Îl pune pe masă.

Mă privește lung. Cinci secunde. Zece. Amândoi știm că, după asta, lucrurile nu vor mai fi niciodată la fel. Văd o umbră de tristețe și poate chiar un mic regret în privirea lui, dar eu refuz să îmi arăt emoțiile. În cele din urmă, își întoarce ochii la sertar. Încet, scoate capacul.

În interior, nu se află decât o lebădă albă origami.

O expresie nedumerită i se citește pe față preț de o secundă.

Confuzia se transformă în furie. O furie atât de mistuitoare, încât mi se pare că absoarbe tot aerul din încăpere. Ochii i se îngustează și sprâncenele i se unesc. Maxilarul i se contractă.

Tic-tac, tic-tac.

— Presupun că nu mai trebuie să-ți spun George, zic eu, fie doar și pentru a înăbuși sunetul ceasului.

Apucă lebăda de o aripioară și o învârte pe degete. Apoi o desface încet, verificând dacă hârtia este goală. Nu există nicio urmă de informație despre el sau despre Victor Connolly în cutie.

Eram pregătită pentru tot felul de reacții din partea lui, nu și pentru atenția cu care scrutează caseta goală.

— Credeam că ai ales numele Smith pentru că ești un mare fan Matrix sau îți lipsește imaginația, dar tu chiar te numești Smith, domnule Christopher Smith. Ingenios, dacă mă gândesc bine. Este unul dintre cele mai comune nume, divaghez eu.

Îi scapă un hohot râs, dar fără nicio nuanță de umor.

În cele din urmă, se îndreaptă spre mine cu hârtia desfăcută în mână. Un pas, apoi încă unul. Cu fiecare pas pe care îl face spre mine, eu fac unul înapoi.

Hârtia îi alunecă din mână și plutește ușor până pe podea.

Încă un pas înainte.

Încă un pas pe care îl fac înapoi.

— Când ți-ai dat seama?

— Când mi-am dat seama că șeful meu și curierul sunt unul și același om? Când mi-am dat seama care este numele tău adevărat? Ieri după-amiază, îi răspund eu.

Arată cu capul spre caseta de valori deschisă.

— Dar asta mă așteaptă de mult mai mult timp.

Încuviințez din cap.

— Deși sunt impresionat că ai descoperit ceea ce mulți au încercat și nu au reușit, să știi că nu te ajută cu nimic că îmi cunoști numele.

Încordarea din vocea lui îmi spune că se străduiește din răsputeri să nu-și piardă cumpătul.

— Unde sunt informațiile pe care mi le-a furat Amy Holder? Ai plecat din hotel exact când camera ei a luat foc și aici a fost prima ta oprire. Nu mai minți că nu tu le-ai luat.

Se uită la sutele de cutii care căptușesc pereții și îmi dau seama că se gândește că am închiriat mai mult de o

cutie și că informațiile ar putea fi încă aproape.

— Ah, am luat informațiile pe care le deținea Amy, doar că nu le-am lăsat aici, spun eu, făcând un semn către partea opusă a camerei. Dar știam că asta vei crede. A fost una dintre numeroasele lecții pe care le-am învățat de la tine: *e greu să fii prins dacă, atunci când pun mâna pe tine, nu ești în posesia lucrurilor pe care le-ai furat.*

Sunt lipită cu spatele de perete, la doar câțiva centimetri unul de celălalt. Mânerele metalice ale cutiilor mi se înfig în piele. Însă durerea mă ajută să mă concentrez. Chiar dacă sunt la mila lui în camera asta, de cealaltă parte a ușii se află o mulțime de oameni. Nu îi va fi ușor să plece fără mine, fiindcă femeia care ne-a lăsat să intrăm așteaptă să încuie caseta la loc.

— Ai eșuat intenționat în misiune ca să-ți urmărești scopurile personale.

— Asta e presupunerea ta. Eu cred că misiunea s-a încheiat cu succes, doar că pur și simplu nu ai înțeles care a fost scopul final.

Îi arunc cuvintele în față și, din felul cum mă privește, îmi dau seama că, dacă nu ne-am fi aflat aici, aș fi fost un om mort.

Își încrucișează brațele.

— Mi se pare că ne asemănăm mai mult decât vrei să recunoști. În loc să-ți închei misiunea pentru care ai fost angajată, ai profitat de situație.

Cuvintele lui merg drept la țintă, dar nu le pot lăsa să mă influențeze.

— Am învățat… enorm de la tine de-a lungul anilor. Dar cred că cea mai importantă lecție a fost: *fă tot posibilul ca să scapi și să salvezi misiunea.* M-am străduit din răsputeri să-ți respect sfatul.

— Ai evoluat mult de când ai plecat din acel parc de rulote din Carolina de Nord. Mi-am pus mari speranțe în tine și uite că te-ai dovedit o imensă dezamăgire, spune rânjind disprețuitor.

— Am fost cel mai bun agent al tău și știm amândoi asta. Habar nu ai ce înseamnă să trăiești o dezamăgire.

Se aplecă peste mine, forțându-mă să-mi las capul pe spate ca să-i văd fața.

— De cât timp te pregătești să mă trădezi?

— De patru ani, îi răspund fără să-l contrazic. Tu, în schimb, plănuiești de opt ani să mă trădezi.

Îmi dau seama că încearcă să-și amintească ce s-a întâmplat în urmă cu patru ani de m-am întors împotriva lui.

În cele din urmă, spune:

— Misiunea Tate.

Dau din cap.

— Misiunea Tate.

Se lasă pe spate și întinde brațele în lateral.

— Ai de gând să îmi explici ce rost au avut toate astea? Presupun că ai avut motivele tale pentru mica ta cascadorie.

— Amy ți-a spus că deține informații despre Victor Connolly și infracțiunile comise de familia lui, dar de fapt avea informații despre *tine,* cum i-ai tras pe sfoară ani de zile. Nu este o idee prea bună să trădezi una dintre cele mai mari familii mafiote de pe Coasta de Est. Amy avea tot felul de informații: transferuri bancare, documente, mesaje care dovedesc că ai furat, ai vândut secrete și ai folosit informațiile despre familia Connolly în beneficiul tău, nu al lor. I-ai făcut să creadă că îi protejezi când, în realitate, ai fost cel mai mare pericol pentru ei. Dar faptul că am obținut informații compromițătoare despre tine era inutil dacă nu îți aflam numele adevărat, Christopher.

Pe chipul lui nu mai văd nici urmă de jovialitate.

— Lasă vrăjeala. Ce vrei, Lucca?

— Absolut nimic. Și de acum înainte mă numesc domnișoara Porter. Mi-am consumat toată energia cu tine. Îți dau un avertisment prietenesc, fiindcă ne cunoaștem de atât de mult timp. Afară te așteaptă niște prieteni vechi. Ar fi bine să nu-i lași să te aștepte prea mult.

Mă uit la el câteva secunde și adaug:

— Credeai că nu voi avea un plan de urgență?

Mă privește ridicând din sprânceană. S-a priceput întotdeauna să folosească tăcerea ca pe o armă și exact asta face și acum.

— Povestea asta nu se va încheia azi, așa cum crezi, rostește la doar câțiva centimetri de chipul meu. Te sfătuiesc să privești mereu peste umăr, pentru că, într-o zi, voi fi în spatele tău, îți promit.

— Mi-ai luat deja singurul lucru la care țineam. Lucca Marino este moartă și îngropată. Nu mă mai ai cu nimic la mână.

Se îndepărtează de mine și îmi adun toate forțele ca să nu mă prăbușesc. Deschide ușa și o trântește de perete.

Chiar înainte să iasă din încăpere, îi spun:

— Nu deveni sentimental. E o chestiune strict profesională.

În clipa în care ajunge în holul băncii, începe să vorbească la telefon. Femeia care ne-a lăsat să intrăm se apropie de mine, dar eu îi fac un gest cu mâna.

— Nu mai avem nevoie de cutie. Am lăsat cheia înăuntru.

— Nicio problemă, doamnă Hale, trebuie doar să semnați documentele de încheiere…

O ignor și ies după el din bancă. Văd momentul în care îi zărește pe Victor Connolly și pe membrii familiei lui care așteaptă pe trepte. Ezită câteva secunde, apoi încheie apelul și bagă telefonul în buzunar. Își îndreaptă puțin spatele înainte să îl înfrunte pe bărbatul de la care a furat milioane. Nu întoarce capul spre mine nici măcar o dată.

Îl înghesuie pe bancheta din spate a unui SUV, iar Victor Connolly dă din cap spre mine înainte să urce pe scaunul din dreapta. Aseară i-am trimis în camera de hotel toate informațiile adunate de Amy și i-am promis că astăzi i-l voi preda pe bărbatul care l-a trădat. Domnul Smith a scăpat probabil din multe încurcături, dar de data asta cred că i s-a înfundat.

— La naiba, L, ce păcat că nu ți-am dat și o cameră ascunsă, pentru că tare mi-ar fi plăcut să-i văd mutra când a deschis caseta, îmi spune Devon în ureche.

— Îmi vine să vomit.

După ce s-a terminat totul, valul de adrenalină care m-a cuprins până acum se risipește.

— Încă nu pot să mă împac cu ideea că George, așa cum l-am cunoscut eu, este domnul Smith.

— Da, e nebunie curată. Ia un taxi. Avionul tău pleacă peste o oră și jumătate.

Am aterizat. Trimit acest mesaj, apoi arunc telefonul pe bancheta din dreapta a mașinii.

Mai am treizeci de minute până la destinație și sunt epuizată. Nu știu cum voi rezista pe ultimii kilometri fără să adorm. Din fericire, ajung cu bine. Virez și intru pe aleea sinuoasă acoperită cu pietriș.

Afară e beznă, așa că mă bucur că lumina din fața casei este aprinsă. Cobor cu greu din mașină și urc treptele verandei. Mă proptesc cu degetul în sonerie și nu îl ridic până când nu se deschide brusc ușa.

— Nu ți se pare că sari calul? mă întreabă Devon din prag.

— Au fost cele mai lungi trei zile din viața mea.

Mă trântesc pe canapea și îmi scot pantofii.

— Vreau să dorm buștean trei zile.

— Este un dormitor în capătul holului, îmi spune Devon, dar aruncă o pătură peste mine, apoi închide veioza de pe măsuța laterală, fiindcă își dă seama că nu mă voi clinti de acolo.

— Totul a mers bine, presupun.

Trebuie să fac ceva efort ca să ridic capul. Femeia este îmbrăcată într-o pijama simplă și are părul ciufulit și, oricât de meschin ar părea, după săptămâna pe care am avut-o, mă bucur într-un fel că am trezit-o din somn.

— Se pare că, până la urmă, n-o să mă aresteze pentru că te-am ucis.

Amy Holder izbucnește în râs și închid ochii, pierdută în lumea viselor.

Lucca Marino. În urmă cu patru ani

Misiunea Tate din Fort Worth, Texas, a fost prima în care am știut cu certitudine că nu sunt singura care lucrează pentru domnul Smith. Fiindcă a urmărit imaginile de pe camerele de supraveghere cu câteva zile înaintea sosirii mele, Devon a obținut imagini cu celelalte persoane trimise în același scop. După cum l-am rugat, și-a dat toată silința ca să găsească informații despre cei care au încercat să recupereze tabloul din casa Tate.

Acesta este motivul pentru care acum stau pe o stradă nisipoasă dintr-un orășel din Florida și mă uit la o casă roz de pe plajă, absolut încântătoare. Din locul în care mă aflu, nu zăresc oceanul, dar îl aud.

Aleea din față care duce în linie dreaptă spre verandă este construită exclusiv din pietre de forme neregulate. Dacă seamănă cât de cât cu mine, știe deja că sunt aici.

Când sunt la câțiva metri de intrare, ușa se deschide.

— Bună, spun eu, zâmbind larg.

— Te pot ajuta cu ceva?

— Amy Holder? Putem sta de vorbă un minut?

E precaută, fix așa cum trebuie să fie. În locul ei, și eu aș fi în gardă. Trebuie să îți protejezi cu orice preț refugiul de musafirii neașteptați.

— Rămâi pe loc și spune ce vrei.

Dau din cap și mă gândesc la cel mai bun mod de a începe.

— Trebuie să vorbesc cu tine despre misiunea Tate din Fort Worth.

Sprâncenele ridicate sunt singura reacție pe care o obțin de la ea.

— Avem același angajator, adaug eu.

Își încrucișează brațele.

— Ar fi cazul să-ți iei tălpășița de pe-aici.

La naiba. Citesc în ochii ei. Vrea să plece.

Ridic mâna ca să o împiedic să se îndepărteze.

— Și eu aș reacționa la fel dacă ar veni cineva la mine și mi-ar spune una ca asta. Trebuie neapărat să vorbim, dar te las pe tine să alegi locul și momentul.

Scotocesc în geantă, scot chitanța de la benzinăria unde tocmai am făcut plinul și scriu pe spatele ei datele

mele de contact. O privesc în ochi, pentru ca sinceritatea mea să fie clară și îi spun:

— Ai aici numărul meu. Și numele meu adevărat. Puțini îl cunosc. Este important să vorbim. Rămân în Panama City Beach până iei legătura cu mine.

Mă întorc în stradă, bag hârtia în cutia ei poștală și plec fără ca ea să scoată vreun cuvânt. Îmi asum un risc enorm, dar nu am de ales.

Trec cinci zile până când mă contactează.

Mă anunță cu doar cincisprezece minute înainte să mă întâlnesc cu ea în piața agroalimentară de lângă plajă. Este un loc aglomerat și zgomotos, iar dacă aș fi fost în pielea ei, aș fi propus să ne vedem tot acolo.

— Singura Lucca Marino de vârstă apropiată cu tine și cu aceeași culoare a pielii este menționată în necrologul Angelinei Marino din Eden, Carolina de Nord.

Încuviințez din cap.

— Și așa va rămâne până hotărăsc eu.

Ne plimbăm printre tarabe, ocolind în ultima clipă copii mici, până ajungem într-o zonă amenajată cu mese de picnic. Găsim într-un colț îndepărtat o masă liberă și ne așezăm față în față.

— Hai, vorbește.

Trec direct la subiect.

— Am un prieten care mă ajută în timpul misiunilor. A pătruns în sistemul de securitate înainte să încep misiunea Tate. Tu ai ajuns imediat după mine. Ai ridicat falsul pe care l-am lăsat în urma mea.

Rămâne tăcută pentru o clipă, apoi îmi spune:

— Mi-au făcut zile negre pentru că le-am predat un fals și habar n-am avut.

— Cred că e cel mai urât tablou pe care l-am văzut în viața mea. Te înțeleg de ce nu ți-a trecut prin minte că a fost copiat, spun eu ca să destind atmosfera.

Râde. Încet și scurt, dar mă mulțumesc cu atât.

Apoi zâmbetul meu se estompează când mă gândesc la ce urmează să-i spun.

— Știai că nu am fost singurele trimise să-l recuperăm?

Încuviințează din cap.

— Da, mi s-a spus că este nu știu ce test de rahat. Și câștigătorul primește un bonus.

— Cred că a fost mai mult decât un test, rostesc încet. Prietenul meu a reușit să-i identifice pe ceilalți. I-

am căutat apoi, la fel ca pe tine.

— Și?

Îmi dreg glasul.

— Și suntem doar noi. Singurele care au mai rămas.

Amy își îndreaptă spatele.

— Ce vrei să spui?

— Domnul Smith s-a pus pe curățenie și ăsta-i modul prin care s-a descotorosit de oamenii care nu-i mai sunt de folos. La urma urmei, nu e ca și cum ne-ar putea concedia după toate lucrurile pe care le-am văzut și făcut.

Enumăr numele și cauza morții celorlalți, iar ea mă privește fără să clipească.

— Cred că ai fost cruțată pentru că, deși ai plecat cu un fals, ai rezolvat totuși enigma cu spălătoria.

Când l-am rugat pe Devon să îi găsească pe ceilalți care apăreau pe camerele de supraveghere, am făcut-o din motive egoiste. Modul meu de viață este foarte solitar, fiind nevoită să mă mut mereu și să mint în legătură cu cine sunt. Nu i-am considerat pe ceilalți rivalii mei. I-am considerat potențiali prieteni. Ei ar fi înțeles dificultățile unei astfel de vieți și îndeletniciri. Mi-am dorit să formăm un grup în care să ne putem folosi identitățile adevărate și, eventual, să ne ajutăm reciproc sau măcar să ne consultăm în misiunile dificile. Devon a fost cam sceptic cu rugămintea mea de a-i identifica pe ceilalți, dar până la urmă l-am convins. Nici eu, nici el nu ne așteptam ca toți, cu excepția lui Amy, să cadă victime unui accident grav sau unei boli subite la scurt timp după acea misiune.

Amy tace în continuare.

— E doar o chestiune de timp până când vom pica unul din testele lui. Dacă nu era prietenul meu, nu aș fi știut să merg în spălătorie. Mi-a salvat efectiv viața.

Amy își ia ochii de la mine și se uită prin mulțime.

— Nu vreau să stau cu mâinile în sân, așteptând să mă elimine, spun eu.

În sfârșit, obțin o reacție de la ea. Se încruntă, gândindu-se la cuvintele mele și la semnificația lor.

— Și ce ai de gând? Să-ți dai demisia? Am încercat… este imposibil.

Glasul i se frânge și e clar că are multe lucruri pe care nu le poate spune.

— Trebuie să scăpăm de domnul Smith, spun eu.

Amy clatină din cap. Pare să își revină în simțiri. Am speriat-o.

Dar nu am de ales decât să forțez nota.

— Mă gândesc la asta de mult. Dar nu pot acționa singură. Dacă accepți, trebuie să plănuim totul pe îndelete. Să adunăm orice informație despre el. Orice lucru care poate fi folosit împotriva lui. La cât este de necinstit, sigur i-a tras pe alții pe sfoară. Facem rost de detalii și îl dăm apoi pe mâna lor. Îi lăsăm pe ei să îl elimine.

Amy privește într-o parte, cu maxilarul încleștat.

Vorbesc mai departe.

— De asemenea, trebuie să aflăm cine este cu adevărat. Nu ne ajută cu nimic dacă le spunem că i-a trădat, dar nu le dezvăluim și identitatea lui.

Amy clatină din cap. Spusele mele au împovărat-o și nu procesează cuvintele la fel de repede pe cât le rostesc.

— Ne vom proteja cu orice preț, adaug eu. Până în momentul în care vom da cărțile pe față, va trebui să controlăm totul în cel mai mic detaliu.

Amy se ridică și dă să plece, așa că o întreb:

— Ai vreo rudă de care se poate folosi ca să te strângă cu ușa? O persoană pentru care ai face totul ca să o știi în siguranță?

Se gândește mult timp dacă vrea să-mi răspundă sau nu.

— Da, am pe cineva.

Este tot ce-mi spune și nu insist să-mi dea detalii.

— Atunci va trebui să ne asigurăm că este protejată.

În cele din urmă, se întoarce și se uită la mine.

— Dar tu?

— Nu. Eu nu am pe nimeni.

O privesc în timp ce își alege cu grijă cuvintele.

— Ai refuzat vreodată o misiune? I-ai spus că nu vrei să faci ce-ți cere?

Clatin din cap.

— Nu, nu l-am refuzat.

Mă privește cu un aer posomorât și râde nemulțumită.

— Habar n-ai ce o să pățești dacă află ce pui la cale.

Sunt puțin îngrijorată că nu a spus *ce punem la cale,* dar nu pleacă. Nu încă.

— O să încerce să ne distrugă, dar dacă i-o luăm înainte, ar putea fi o explozie controlată, spun în cele din urmă. Ca atunci când detonarea este singura modalitate de a dezamorsa o bombă. O să ne străduim să controlăm

toate detaliile, în așa fel încât, atunci când se va produce explozia inevitabilă, consecințele să nu fie cumplite.

Râde iar, de parcă aș fi naivă. Și poate că sunt.

— Deci chiar vrei să faci asta, spune Amy într-un târziu.

— Nu cred că *avem* de ales, îi răspund.

CAPITOLUL 26

În domeniul meu, există misiuni scurte și misiuni lungi și tocmai am încheiat cea mai lungă misiune din viața mea. Acum, după ce totul s-a terminat, nu mă simt tocmai în apele mele.

Am glumit puțin când am spus că vreau să dorm bușteан trei zile, dar am dormit aproape două. Devon și Amy au umblat tiptil prin jurul meu, asigurându-se că am la îndemână de mâncare și ferindu-se să mă piseze cu întrebările pe care ardeau de nerăbdare să mi le pună.

Fiindcă a fost o misiune lungă și pentru ei.

— În sfârșit te-ai trezit, spune Devon cufundându-se în fotoliul de lângă canapea.

— Mai mult sau mai puțin, spun eu. Mă simt mahmură, doar că n-am băut nimic.

Devon izbucnește în râs.

— Deci e prea devreme ca să desfacem șampania?

— Nu e niciodată prea devreme pentru asta, strigă Amy intrând în cameră și așezându-se pe fotoliul de lângă Devon. Bună dimineața.

— Dacă spui tu.

Mă gândesc ce bine mi-ar prinde o cafea și Amy îmi citește parcă gândurile, punându-mi o cană în față.

Rămânem tăcuți câteva clipe, apoi Amy spune:

— Aș fi vrut să-i văd mutra în seiful băncii, când a deschis caseta de valori.

Devon râde.

— Și eu am spus același lucru.

Ridic din umeri și zic:

— Mi-aș fi dorit să văd că e uluit că i-am luat-o înainte, dar n-a făcut decât să ridice din sprânceană.

În următoarea jumătate de oră, îi pun la curent cu detaliile întâlnirii cu detectivii, fiindcă Devon nu a ascultat interogatoriul.

— Doamne, ce noroc ai avut că a trimis sosia ta perfectă, altfel ai fi fost terminată, spune Amy. Chiar și cu alibiul de la Tyron, ar fi fost greu să-i convingi că nu ești tu în imagini.

Ridic din umeri.

— Am fi putut oricând să te înviem din morți dacă mă păștea închisoarea. La urma urmei, nu sunt o criminală.

Amy izbucnește în râs.

— Da, exista și varianta asta.

— A fost un lucru bun că Amy era deja în coșul de rufe înainte să înceapă filmarea. Am verificat clădirea aia chiar înainte să aduc cadavrul de la morgă, iar camera de vizavi era goală, spune Devon încruntat, apoi adaugă: urăsc când cineva îmi joacă renghiuri din astea.

Îl împing ușor cu piciorul.

— Lasă, nu-ți face sânge rău. Ne-ai salvat pielea de mai multe ori decât am vrea să recunoaștem. Nu poți fi perfect tot timpul.

Până să îl rog să îmi facă rost de un cadavru, credeam că îi cerusem totul lui Devon. Și nu orice fel de cadavru. Un cadavru proaspăt. De femeie. Cu pielea albă. O necunoscută a cărei lipsă să nu fie sesizată de nimeni. De aproximativ 1,70 m înălțime, cu părul lung și blond, pe care să o îmbrac cu acel sacou roșu inconfundabil.

Pentru ca planul nostru să funcționeze, Amy Holder trebuia să moară într-un mod spectaculos.

Când am început să ne pregătim pentru acea zi, ziua eliberării de domnul Smith, niciunul dintre noi nu știa cât va dura până să ajungem aici.

Deși punerea în practică a durat mai mult decât ne-am dorit, planul propriu-zis a fost destul de simplu. Am continuat să ne îndeplinim misiunile, căutând în același timp dovezi că domnul Smith își trăgea pe sfoară clienții. Am căutat informații grele, de dezvăluirea cărora să se teamă sincer. Și, cel mai important, am înțeles că trebuie să descoperim adevărata lui identitate.

Amy a avut dreptate, totuși. Nu ne-am imaginat de ce era în stare dacă se îndoia de loialitatea noastră.

A trebuit să aflăm repede toate informațiile pe care le deține despre noi, ca să ne adaptăm planul. Amy a descoperit că îl trăgea pe sfoară pe Connolly și asta a picat la țanc. Ea a devenit astfel mielul de sacrificiu. A preluat rolul de angajată nemulțumită care o ia razna în misiune. În felul ăsta, domnul Smith trebuia să folosească împotriva ei eventualii ași din mânecă.

Și nu ne-a dezamăgit.

A durat un timp până când Amy mi-a povestit despre Heather, sora ei. În copilărie, după ce mama lor a murit

din cauza unei supradoze, au fost internate într-un centru de plasament și nicio familie nu a fost dispusă să le înfieze pe amândouă. Surorile au fost date în grija unor asistente maternale diferite și au pierdut legătura. După ce a început să lucreze pentru domnul Smith, grație resurselor disponibile pentru realizarea misiunilor, Amy a găsit-o pe Heather. Amândouă ne-am dat seama că, dacă Amy a găsit-o, atunci și domnul Smith este pe urmele ei.

Și, într-adevăr, acolo a lovit-o. Domnul Smith pregătise din timp dovezi care să ducă la arestarea lui Heather pentru consum și trafic de droguri, iar fiica ei cea mică, Sadie, să fie internată într-un centru de plasament. Cel mai urât coșmar pentru Amy și Heather.

După ce domnul Smith le-a amenințat prima oară, Devon le-a mutat pe Heather și Sadie într-un alt stat, sub o falsă identitate. A fost o soluție provizorie, dar mai bună decât nimic.

Am controlat pentru moment explozia.

În avantajul nostru a fost și faptul că Heather și Devon s-au înțeles foarte bine și el a devenit foarte protector cu ea și cu fiica ei. Nimeni nu se mai putea apropia de ele.

— Ce înseamnă asta pentru Heather și Sadie? o întreb acum pe Amy. Se vor întoarce în Tulsa?

— Lui Heather îi place în Phoenix. Nu m-ar mira dacă o să rămână acolo. Schimbarea le-a priit, zâmbește Amy cu subînțeles, întorcându-se spre Devon. Am auzit că s-ar putea să te muți și tu în Phoenix.

— Tot ce se poate, spune Devon ridicând din umeri, dar zâmbetul îl dă de gol.

După ce Heather și Sadie au evitat pericolul imediat, Amy s-a mutat în Atlanta, unde s-a comportat imprevizibil și dezechilibrat. Domnul Smith a fost nevoit să ia singura măsură cu putință: să trimită pe cineva să recupereze informațiile deținute de Amy.

Cel mai mare risc pe care ni l-am asumat a fost să presupunem că îmi va da mie această misiune. Am făcut în așa fel încât Amy să o ia razna într-un moment de pauză pentru mine, astfel încât să fiu disponibilă. În plus, ca să fiu sinceră, eram una dintre cele mai bune angajate ale domnului Smith. Am pregătit și un plan de rezervă, în cazul în care nu m-ar fi trimis pe mine, dar, din fericire, nu a trebuit să îl folosim.

Domnul Smith a trimis oameni care să mă supravegheze în timp ce o urmăream pe Amy, dar aceștia nu s-au uitat suficient de atent la barmanul care o servea și nici nu au observat că Devon nu îi punea alcool în pahar. Nu li s-a părut ciudat că, de fiecare dată când Amy a țipat la mine și a dezvăluit informații critice, s-a întâmplat în public, într-un moment propice pentru noi, asigurându-ne astfel că vestea ajungea la el.

De asemenea, le-a scăpat din vedere și faptul că Amy a ales Atlanta ca să iasă cu bine din situația grea în care intrase, un oraș care a fost și este casa unuia dintre cei mai vechi prieteni ai mei – și o celebritate, pe deasupra – și care îmi putea oferi oricând un alibi. Tyron a avut grijă să ne spună că serile de marți îi convin cel mai mult.

Amy și-a jucat perfect rolul. A apărut pe filmările multor camere de securitate când a ieșit din bar și a traversat strada spre hotel. S-a clătinat tot drumul. Era în logica lucrurilor să uite țigara aprinsă pe undeva. Am scos-o din camera de hotel în căruciorul menajerei, pe care l-a preluat apoi Devon până în parcare, la mașina care îi aștepta acolo. De atunci, Amy s-a ascuns în această cabană.

Am vrut să-l fac suspicios pe domnul Smith, dar nu m-am așteptat să aibă dovezi concrete care să mă implice în uciderea ei.

Asta a fost o surpriză pentru noi toți.

După Atlanta, prima parte a planului nostru s-a încheiat. Aveam destule informații ca să îl îngropăm. Iar „moartea” lui Amy a ferit-o de răzbunarea lui.

Ne mai trebuia doar numele lui adevărat.

Era rândul meu. Trebuia să îl forțez să folosească informațiile pe care le deținea împotriva mea. Să controlez propria mea explozie.

Heather și Sadie erau punctul vulnerabil al lui Amy, dar în ceea ce mă privea, nu eram sigură unde va lovi. Așa că trebuia să continui jocul până când aflam ce cărți avea în mână.

Călătoria a fost forma mea de instabilitate. Știam că antrenorul Mitch este cea mai bună soluție pentru a descoperi cine este cu adevărat domnul Smith și că, jucând această carte, vom obține în sfârșit dovada decisivă împotriva lui.

A trebuit să îl aștâț pe Mitch și am știut că întâlnirea cu Andrew Marshall îl va face pe domnul Smith să-și piardă cumpătul, fiindcă a fost mereu convins că am date compromițătoare despre guvernator.

Am aprins chibritul pentru bomba pe care o pregătise pentru mine.

Sau, cel puțin, așa a crezut el.

— Știi unde e Smith acum? întreabă Amy, întrerupându-mi șirul gândurilor.

Devon tastează ceva pe laptop.

— Nu am informații confirmate. Familia Connolly se va ocupa de el în stilul propriu, ceea ce înseamnă că, foarte probabil, nu vor rămâne părți identificabile din trupul lui.

Cuvintele lui mă înfioară. După tot răul pe care l-a făcut, domnul Smith își merită cu vârf și îndesat soarta, totuși Devon știe că îmi vine greu să mă împac cu gândul că eu i-am hotărât destinul.

Adevărul este că ajunsesem într-o situație de care pe care.

— Acum, după ce s-a terminat totul, îndrăznesc s-o spun: au fost momente în care am crezut că îmi vine de hac, spun cu glas domol.

Devon oftează.

— Da, sosia lui Lucca m-a surprins total. Nu mi-am dat seama ce urmărește.

— Aș fi vrut să o salvăm, spun eu.

Amy se apleacă spre mine și mă strânge de mână.

— Am fi făcut-o dacă am fi știut ce plănuiește. Dar ea este ultima lui victimă.

Dau din cap și încerc să mă consolez cu asta.

— Ți-ai dat seama cât de adânc a fost implicat Ryan?

Devon ridică privirea din laptop. Am amânat această întrebare pentru că nu eram sigură că vreau să aflu răspunsul. După ce a plantat informațiile despre Amy în casa părinților lui James, Devon a plecat în Virginia, unde locuia domnul Smith. În timp ce domnul Smith mergea cu mine la bancă, Devon a pătruns în computerul lui personal și, odată ce și-a dat seama unde să caute, a reușit să descopere fiecare aspect al afacerii sale.

— Singura lui implicare este cea despre care știam deja. De-a lungul anilor, Smith a apelat la serviciile lui. Pe măsură ce Ryan și-a dezvoltat afacerile, interesul lui

Smith a devenit tot mai mare. Cred că planul lui era să preia afacerea lui Ryan, așa cum ți-a spus. Din informațiile pe care le-am strâns până acum – și va mai trece un timp până le voi parcurge pe toate – Ryan îl cunoștea din interacțiunile anterioare, dar nu bănuia amploarea și obiectivele organizației lui Smith.

Amy se așază pe scaun, uitându-se când la mine, când la Devon.

— Atunci de ce Smith îi dădea informații despre propria lui afacere?

Devon ridică din umeri.

— Nu știu exact. Bănuiesc că Smith avea motivele lui, dar dacă nu-l vom întreba pe Ryan, nu vom ști niciodată.

— Ei bine, se pare că nu vom ști niciodată, spun eu.

Amy izbucnește în râs.

— Pe bune? N-ai de gând să-l întrebi?

Nu reușesc să-mi ascund grimasa.

— Nu pot să-l întreb!

— Bineînțeles că poți! spune Devon, concentrându-se din nou asupra laptopului.

— Ce rost ar avea? Misiunea este încheiată. Și, de acum înainte, voi păși pe calea cea dreaptă. Adio, activități ilegale în ce mă privește.

Amy dă ochii peste cap.

— Asta nu înseamnă că trebuie s-o termini cu el. El este într-o zonă gri din punct de vedere moral, iar tu la fel. În plus, este al naibii de sexy și, foarte probabil, grozav în pat.

— Mă aștept ca peste trei luni, cel mult, să mă sune și să-mi spună: „Devon, deci am o treabă care…”

Felul pițigăiat în care îmi imită vocea mă face să râd și să-mi dau ochii peste cap.

— Vrei să spui peste cel mult o lună, adaugă Amy.

Iau pernele de pe canapea și le arunc în ei.

Rămânem în cabană încă trei zile, timp în care Devon scotocește printre celelalte fișiere ale domnului Smith pe care le-a copiat din computerul său. Dar această perioadă departe de lumea reală nu poate dura o veșnicie.

— Bine, doamnelor, eu am plecat, spune Devon, cu rucsacul și geanta în spate.

Și-a încărcat deja echipamentul în mașină. Este primul dintre noi care pleacă, iar Amy și cu mine îl îmbrățișăm pe rând, însă doar eu îl conduc pe verandă.

— Am reușit, spun eu.

Zâmbește cu toată fața.

— Am reușit într-adevăr.

Face o pauză, apoi spune:

— După ce n-o să mai crezi că ai terminat-o cu viața asta, dă-mi de știre.

— *Chiar* am terminat-o, îi spun, dar fără convingere. În plus, ne putem întâlni ca să ne distrăm! Nu trebuie să fie totul legat de muncă.

Devon se îndreaptă spre mașina lui, râzând.

— Bineînțeles că putem. Eu sunt oricând gata și te aștept.

Își aruncă lucrurile pe bancheta din spate și pornește la drum.

Amy pleacă următoarea.

— Îmi trimiți un mesaj după ce te muți? mă întreabă ea.

— Da. Și ne vedem peste vreo două săptămâni.

O ajut să-și care bagajele la mașină, după care ne îmbrățișăm și rămânem așa o vreme.

Apoi pleacă și ea.

Eu mai rămân puțin la cabană. Am lucruri de rezolvat, planuri de făcut, decizii de luat, dar, pentru o săptămână binecuvântată, am parte de liniște.

Alias: Evie Porter. Cu patru luni în urmă

Este joi și Ryan Sumner sosește la ora obișnuită. Ca de fiecare dată, oprește la cea mai îndepărtată pompă de benzină.

Azi s-a îmbrăcat un pic mai lejer, înlocuind cămașa obișnuită cu un tricou de golf cu sigla clubului local. Mă întreb ce a făcut diferit în această zi de joi.

Îmi ridic puțin fusta și îmi trec mâinile prin păr ca să îl fac să cadă exact așa cum vreau.

Am știut de la bun început că aceasta va fi cea mai periculoasă misiune a mea. Domnul Smith m-a trimis aici ca să mă distrugă.

Trebuie jucat ca la carte. Nu voi încălca regulile, nu voi fura startul. Voi lăsa lucrurile să decurgă de la sine. Și voi aștepta ca domnul Smith să mă lovească cu toate armele înainte să reacționez.

— Bună, spun eu, apropiindu-mă de mașina lui.

E surprins, dar ascunde asta fără efort.

— Bună, îmi răspunde cu un zâmbet larg.

E mult mai chipeș decât în poze.

Înclin capul în direcția mașinii mele care stă într-o rână, cu anvelopa din stânga spate complet dezumflată.

— Am vreo șansă să îmi dai o mână de ajutor? Tata m-a învățat cândva cum să schimb roata și, teoretic, cunosc elementele de bază, dar situația este cam intimidantă în viața reală.

Zâmbetul îi crește și îi luminează toată fața. Este, într-adevăr, o față foarte frumoasă.

— Bineînțeles, spune el. Doar să termin aici și trag imediat lângă tine.

Îi răspund cu un zâmbet electrizant și mă întorc la mașina mea.

Parchează lângă mine și mă privește când coboară de la volan. Mă sprijin de capota mașinii lui, etalându-mi calitățile exact cât trebuie. Ryan se duce la portbagajul mașinii lui, scoate cricul și îngenunchează în fața cauciucului dezumflat. Mă ghemuiesc lângă el și privirea i se oprește asupra picioarelor mele câteva secunde, întocmai cum speram să se întâmple.

Știu din informațiile pe care le-am obținut despre el că îi place să joace golf și tenis, deși nu excelează la

niciunul dintre sporturi. Mai știu că a studiat la LSU și că a fost responsabil cu organizarea evenimentelor de socializare pentru frăția din care făcea parte. Știu de asemenea că, în primii doi ani de facultate, a avut o relație cu o fată care l-a părăsit ca să învețe în străinătate.

— Îmi pari foarte cunoscut, îi spun în timp ce deșurubează primul prezon al jantei.

Mă privește și îmi spune:

— Tocmai voiam să zic același lucru despre tine.

— O cunoști pe Callie Rogers? Este o veche prietenă de la LSU.

Judecând după expresia lui, îmi dau seama că recunoaște numele, dar nu și-o amintește exact. I-am studiat colegele de facultate etichetate în postările prietenilor-prietenilor lui, dar niciodată în postările lui. Numele lor trebuie să îi sune cunoscut, dar nu într-atât încât să le întrebe despre mine.

— Era prietenă cu Marti Brighton?

— Da!

— Cred că am întâlnit-o o dată sau de două ori când era cu Marti, spune el și își vede mai departe de treabă.

Odată identificate cunoștințele comune, nu mai suntem străini și conversația decurge cu ușurință. Chiar dacă a schimbat deja anvelopa, Ryan mai zăbovește câteva clipe. Ne sprijinim amândoi de mașini, față în față.

— Ar trebui să îți fac cinste cu ceva de băut, spun eu. Măcar atât să fac pentru că m-ai ajutat.

Se apleacă, apropiindu-se ușor de mine.

— Te las să-mi faci cinste dacă accepți invitația mea la cină.

Fină manevră din partea lui.

— Simt că te cunosc deja, chiar dacă nu am făcut oficial cunoștință.

Întind mâna, deși stăm deja aproape unul de celălalt.

— Eu sunt Evie Porter.

Își strecoară mâna în palma mea.

— Ryan Sumner.

— Ei bine, Ryan, spun eu. Un pahar și o invitație la cină sună grozav.

— Vii după mine? întreabă el.

— Sigur, îi răspund eu.

Oprim în fața unui mic bistro și Ryan ajunge lângă portiera mea înainte să apuc să o deschid. Întinde mâna, ajutându-mă să cobor.

Intrăm în restaurant și cere o masă pe terasă. Chiar dacă suntem în Louisiana, în această perioadă a anului este încă răcoare. Fusta scurtă nu mă apără de frig, dar răsuflu ușurată când văd că în jur există mai multe radiatoare. În copacii care mărginesc terasa sclipesc luminițe. Este un loc de vis pentru o primă întâlnire.

Comandăm vin și antreuri și vorbim, vorbim, vorbim neîncetat. Se aplecă spre mine și îi imit mișcarea.

— Spune-mi mai multe despre tine, mă roagă chiar în momentul în care ne este adus felul principal.

Gândurile despre mama și rulota înghesuită pe care o numeam casă – pe care mama a transformat-o într-un adevărat cămin – mă apasă și, pentru prima dată, nu vreau să fiu eu prima care minte. Vreau să îi povestesc cum m-a învățat să cos și cum am făcut rochii pentru toate animăluțele mele de pluș. Cum organizam petreceri pentru păpuși și ne comportam de parcă aveam sânge albastru. Vreau să îi spun despre harta lumii atârnată pe perete. Cum aruncam cu săgeata de darts și apoi învățam tot ce puteam despre locul în care nimeream.

Dar nu mă abat de la scenariu și îi spun că părinții mei au murit într-un accident de mașină și acum încerc să-mi găsesc drumul în viață. Strecor mai mult adevăr în poveste decât ar trebui. Îi ofer mai mult din mine decât altcuiva.

Mâna lui alunecă pe suprafața mesei și îmi iau inima în dinți, anticipând cât de plăcută va fi atingerea lui. Și, într-adevăr, așa este.

Mult prea plăcută.

Așa că mi-o retrag ușor. Nu într-atât încât să se simtă respins. Ci doar atât cât să păstrez puțin distanța. Îmi înalț în minte un zid emoțional, cărămidă cu cărămidă. Ryan Sumner este doar o misiune. Una care nu va dura. Este fermecat de Evie Porter: o născocire a imaginației mele.

E timpul să îmi amintesc exact cine este ea și ce caută aici.

E timpul să trec la treabă.

Evie Porter. În prezent

Ryan este în curtea din față și împinge înainte și înapoi mașina de tuns deasupra ierbii perfect verzi. Soarele la apus aruncă o strălucire aurie asupra casei albe cu două etaje, făcând-o să sclipească.

Mă zărește și oprește imediat motorul. Poartă o pereche de pantaloni scurți kaki, vechi și decolorați, și un tricou bleu destrămat pe la margini.

Sunt pe trotuar și mă uit cum mă privește. Câteva minute, niciunul dintre noi nu se mișcă.

Au trecut trei luni de la acea dimineață din hotelul din Atlanta.

Mă întâmpină la jumătatea drumului. De picioare și de pantofi i s-au agățat fire de iarbă, iar mâinile îi sunt pline de pete de ulei.

Îi cercetez fața, încercând să detectez schimbările, cât de mici, care s-au petrecut între timp.

— Sper că vrei să mai vorbim, spun eu.

Ryan scoate o cârpă din buzunarul de la spate și se șterge pe mâini. După o pauză lungă, ridică în sfârșit privirea spre mine și face semn cu capul spre casă. Fără să aștepte să vadă dacă îl urmez, ocolește clădirea și se îndreaptă spre curtea din spate.

Într-un colț al curții, îmi atrag atenția trei șiruri lungi de legume și zarzavat.

Ryan aranjează față în față cele două scaune Adirondack și îmi face semn să mă așez. Îl aleg pe cel cu spatele la curte. Nu pot să mă uit acum la grădină.

Scoate două beri dintr-un frigider din apropiere și îmi întinde una.

— M-am gândit că ar fi mai bine să vorbim departe de privirile indiscrete ale patrulei cartierului. Ar trebui totuși să-ți mulțumesc pentru că, după spectacolul de pe alee, bătrânele de pe strada mea m-au ocolit atent și au încetat să îmi mai facă cunoștință cu nepoatele lor.

— Dacă vrei să-ți fie târât numele în noroi, cheamă-mă la orice oră, îi spun luând o gură de bere.

— Nu a fost niciodată așa imaculat cum ai crezut inițial. Să știi că putem oricând să renunțăm să ne mai prefacem.

Inspir adânc și expir prelung, încercând să îmi recapăt stăpânirea de sine.

— Nu știu de unde să încep. M-am… prefăcut atât de multă vreme.

Ryan își înclină capul, studiindu-mă. Devon, Amy și cu mine putem specula până ne iese fum pe urechi, dar adevărul este că nu cunoaștem varianta lui Ryan și ce știa el despre mine sau despre domnul Smith. Singurul lucru pe care îl cunoaștem cert este că Ryan a făcut afaceri cu domnul Smith și că a fost singurul proprietar al operațiunii din estul Texasului după moartea bunicului său.

În plus, știu că între noi treaba a rămas în coadă de pește și că timpul nu a diminuat dorința mea puternică de a-l revedea.

— De vreme ce ți-ai făcut timp să vii să vorbești cu mine, ar trebui să te las pe tine să începi.

Pune berea pe măsuța laterală, apoi se lasă pe spătarul scaunului și își împreunează mâinile după ceafă.

— Nu eram pregătit pentru tine. Știam că încerci să obții informații despre afacerea din Glenview când ți-am reparat roata? Nu. Mi-am dat seama că e ceva în neregulă înainte să te întâlnesc. Și la serviciu, și acasă cineva îmi muta lucrurile. Îmi dispăreau chestii. Situația s-a înrăutățit după ce te-am cunoscut, dar nu am asociat-o cu prezența ta. Absolut deloc.

Îmi zâmbește strâmb și ridică din umeri ca și cum ar ști că ar trebui să îi fie jenă, dar nu îi este.

— Un asociat vechi mi-a spus că a auzit zvonuri că s-a infiltrat cineva în afacerile mele și a vândut informații despre transporturi celui care a oferit cei mai mulți bani.

— Un asociat? întreb eu.

Clatină din cap.

— Ajunge, nu-ți mai spun nimic până nu-mi spui și tu despre tine.

Ia o gură mare de bere și pune sticla pe masă.

— Ai fost o țintă. Am avut… probleme cu șeful meu, care era nemulțumit de mine. Când am fost desemnată să mă ocup de tine, nu știam dacă ești sau nu o misiune adevărată. Ca oricare alta. Șefului meu… îi plăceau jocurile. Mă testa ca să se asigure de loialitatea mea. Inutil să-ți mai spun că nu știam dacă nu cumva și tu faci parte din joc.

Ryan mijește ochii încercând să înțeleagă ce spun, fiindcă vorbele mele nu i se par suficient de clare.

— Asta sună… aiurea rău. Șeful tău pare un jegos ordinar.

Râsul meu ne surprinde pe amândoi.

— Nici nu-ți imaginezi.

Ca să fiu sinceră, este mult mai greu decât aș fi crezut.

— Dacă asociatul care te-a avertizat că cineva a vândut detaliile despre transporturile tale este același tip cu care vorbeai pe coridorul motelului din Tennessee, atunci înseamnă că l-ai cunoscut pe șeful meu.

Se apleacă ușor și dintr-odată atitudinea lui nu mai e deloc relaxată.

— Nu știam că ne-ai auzit vorbind. De asta te-ai speriat și ai plecat? Și da, el era tipul. Dar el era șeful *tău*?

Ochii îi strălucesc, încercând să se dumirească.

— Mi-a spus că tu ești cea care îmi fură fișierele.

— Da, e genul lui de manevră. Să întărâte un om împotriva celuilalt este distracția lui preferată.

Sau, mai bine spus, *era* distracția lui preferată.

— Credea că așa obține cele mai bune rezultate. Când o parte lucrează împotriva celeilalte, nimeni nu are încredere în nimeni. Și el urmărea nestânjenit de pe margine.

Ne studiem din priviri. Comparăm ceea ce credeam unul despre celălalt cu ceea ce aflăm acum.

— Când ți-a spus că eu sunt cea care te fură? Și de ce ai rămas cu mine după ce ai aflat că trădez? îl întreb.

Dacă Ryan ar fi fost domnul Smith, așa cum am crezut la un moment dat, ar fi fost firesc să mă țină aproape de el.

— Mi-a trimis un mesaj chiar înainte să plecăm din secția de poliție. M-a rugat să ne întâlnim. Mi-a spus că are niște informații pentru mine. Când te-am adus aici cu mașina și ți-am zis că trebuie să trec pe la birou, am fost să mă văd cu el.

Râde, dar nu e râsul lui. Se uită spre curtea din spate.

— Privind în urmă, îmi dau seama cum m-a jucat pe degete. Mi-a spus că l-a abordat cineva care a apelat în trecut la serviciile mele și i-a propus să elimine intermedierea mea. Dar m-a făcut să cred că este de *partea mea.* Că avea grijă să le dejoace planurile. Mi-a

spus că tu mă folosești ca să obții informațiile financiare, dosarele clienților, registrul transporturilor mele. Mi-a dat „dovezi”. Mi-a spus că te întâlnești cu omul tău din Atlanta ca să îi oferi restul informațiilor pe care le ai despre mine, fiindcă ți-a promis să te scape de problemele cu poliția. Am acceptat să rămân aproape de tine. Am vrut să știu cine se află în spatele manevrelor. Cine te-a trimis să le faci treaba murdară. Eram înnebunit de furie. Am rămas în mașină pe alee și am citit tot ce mi-a dat.

În cele din urmă, Ryan se întoarce și mă privește, aplecându-se înainte, cu coatele sprijinite pe genunchi.

— Dar atunci am fost mai nedumerit ca niciodată, spune cu glas puternic, dar liniștit. Toate dovezile lui erau modificate. Transporturile importante erau datate cu o săptămână mai târziu decât planificasem. Cantitatea de marfă era mai mică. Numele cumpărătorilor erau schimbate. Nu avea nicio logică. Și a fost suficient ca să mă îndoiesc de spusele lui. Apoi am intrat în casă. Te-am căutat. Te-am găsit în duș și erai… dărâmată. Plângeai atât de tare, încât am crezut că o să te frângi într-un milion de bucăți. Simțeai la fel ca mine. Știam că îmi lipsește o informație crucială.

Îmi zâmbește trist.

— Am decis să mă las purtat de val ca să văd unde mă duce.

Privirea lui este atât de intensă, încât întorc capul. Tușesc ca să-mi alung tensiunea din voce și spun într-un târziu:

— Nu a fost singurul care s-a ținut de jocuri. Era important să rămână furios pe mine. Mai furios decât era deja. Trebuia să pierd complet încrederea lui. Pe de altă parte, nu voiam să pună laba pe afacerea ta. Nu voiam să devină o mică rotiță în mecanismul organizației lui. Așa că am schimbat detaliile.

Ryan se întinde, apucă picioarele scaunului meu și mă trage mai aproape de el.

— Spune-mi tot.

Respir adânc și îi povestesc despre Devon și Amy, fără să le dezvălui numele. Îi povestesc despre Eden, Carolina de Nord, și despre viața în rulotă până la moartea mamei. Îi povestesc despre domnul Smith și George și cum am aflat foarte târziu că sunt unul și același om. Îi povestesc despre femeia care mi-a furat

identitatea și despre cum domnul Smith le-a curmat viața ei și lui James doar ca să demonstreze ceva.

La un moment dat, în timp ce mă eliberez de povară, Ryan mă trage în poala lui. Stau cu capul sprijinit pe pieptul lui, iar el îmi mângâie părul, ascultându-mi toate secretele.

— Îmi pare rău că James a fost implicat în asta. Dacă aș fi știut ce îi așteaptă, aș fi găsit o modalitate să îi salvez.

— Știu.

Stăm în tăcere până când soarele apune complet.

Ar trebui să-mi fie rușine de cât de ușor mi-am reluat rutina vieții de zi cu zi alături de Ryan. Singura diferență este că acum amândoi suntem sinceri în privința activităților noastre dubioase.

Astăzi este joi și Ryan se pregătește să plece în estul Texasului.

— Mă întorc pe la șase, îmi spune în timp ce își umple termosul cu cafea.

Poartă blugi și un tricou, pentru că nu trebuie să mai pretindă că pleacă la birou.

— Te aștept.

Mă apropii de el și îl îmbrățișez.

Își îngroapă fața în gâtul meu și mă acoperă cu sărutări.

— Vrei să cumpăr niște carne în drum spre casă?

— Hmmm, sună perfect. Avem o tonă de dovlecei și zucchini pe care să-i punem pe grătar. Vecinii fug deja de mine.

Ryan izbucnește în râs.

— Așa se întâmplă când îți transformi jumătate din curtea din spate în grădină și dai la toată lumea legume ca să scapi de ele.

Mă sărută încă o dată și spune lipit de buzele mele:

— Încearcă să fii cuminte cât sunt plecat.

— Încerc, dar nu promit, îi răspund râzând.

Pleacă și îl privesc până dispare.

Îmi termin cafeaua și mă îndrept spre micul birou pe care mi l-am creat într-una din camerele de oaspeți. Am nevoie de câteva minute ca să se instaleze și să pornească

toate echipamentele. Devon a creat acest spațiu și ne luăm de fiecare dată toate măsurile de precauție.

Lansez un apel pe linia securizată și Amy răspunde.

— Bună dimineața, îmi spune pe jumătate adormită.

A păstrat prenumele, dar acum folosește numele de familie Porter. Se pare că nu am fost singura care a tânjit după o legătură cu cineva.

— Bună dimineața, îi răspund conectându-mă la forumul fanilor King Harvest.

Se deschide o fereastră de alertă care îmi arată că am mesaje noi și în difuzoarele computerului meu se aud primele măsuri din refrenul melodiei *Dancing in the Moonlight.*

— Două mesaje noi, îi spun eu.

Amy cască, apoi spune:

— Deschide-le și hai să vedem ce vor, domnișoară Smith.

Este partea mea preferată a dimineții.

MULȚUMIRI

Scrierea acestei cărți a adus o mulțime de schimbări: am trecut de la piața de carte *young adult* la piața de carte pentru adulți și am pășit pe un drum nou alături de alt agent literar și alt editor. A fost o experiență uluitoare!

În primul rând, mulțumesc din suflet agentei mele Sarah Landis. De la prima noastră conversație, entuziasmul și dragostea ta pentru *Cine minte primul* au fost de neegalat. Am acum o susținătoare înflăcărată a acestei cărți, precum și o nouă prietenă. Sunt extrem de recunoscătoare pentru îndrumarea și sprijinul tău.

Mulțumesc tuturor celor de la agenția literară Sterling Lord Literistic, în special Szilviei Molnar și echipei care se ocupă de drepturile de difuzare în străinătate. Sunt încântată că această carte va fi publicată în întreaga lume!

Mulțumesc agentelor din industria filmului Dana Spector și Berni Barta pentru că au crezut în această carte și au găsit o echipă incredibilă pentru versiunea sa cinematografică. Sunteți cele mai bune!

Când o carte găsește editura perfectă, se întâmplă ceva magic. Pamela Dorman, Jeramie Orton, Marie Michels și Sherise Hobbs, sunteți o echipă editorială de vis și vă mulțumesc că am beneficiat de competența și de sprijinul vostru! Vă mulțumesc pentru toată munca depusă și devotamentul cu care ați modelat *Cine minte primul* în forma pe care o are acum. Mulțumesc celor de la Viking / Pamela Dorman Books and Headline, printre care: Diandra Alvarado, Matthew Boezi, Jane Cavolina, Chelsea Cohen, Tricia Conley, Tess Espinoza, Cassandra Mueller, Brian Tart, Andrea Schulz, Kate Stark, Rebecca Marsh, Mary Stone, Christine Choi, Molly Fessenden, Jason Ramirez, Lynn Buckley și Claire Vaccaro. Știu că în culise muncesc foarte mulți oameni și vă mulțumesc tuturor.

Vă mulțumesc, Megan Miranda și Elle Cosimano, pentru că sunteți cele mai bune partenere și cei mai buni critici pe care și i-ar putea dori cineva. Nu-mi imaginez cum aș scoate-o la capăt fără voi.

Sunt extrem de norocoasă să fiu încurajată de foarte mulți oameni. Mulțumesc soțului meu Dean și fiilor noștri Miller, Ross și Archer, pentru că sunteți cei mai mari susținători ai mei. Vă iubesc enorm și vă sunt recunoscătoare în fiecare zi. Mulțumesc mamei mele, lui Joey și celorlalți membri ai familiei, pentru că sunteți mândri de mine. Le mulțumesc prietenilor care îmi sunt mereu alături. Le mulțumesc din suflet lui Aimee Ballard, Christy Poole și Pam Dethloff, care au avut grijă ca hainele, coafura mea și fundalul fiecărui videoclip pe care l-am filmat să fie perfecte. Este nevoie de un sat întreg ca să crești un copil!

Și, nu în ultimul rând, le mulțumesc cititorilor mei! Indiferent dacă aceasta este prima carte scrisă de mine pe care o citiți sau dacă ați fost alături de mine de la început, vă apreciez pe fiecare dintre voi!

Evie Porter are tot ce și-ar putea dori o fată: un iubit devotat, o casă splendidă, un grup de prieteni unit.
Singura ei problemă?
Evie Porter nu există.

Noua identitate i-a fost oferită de misteriosul său șef, domnul Smith, odată cu cea mai recenta misiune. Evie Porter trebuie să afle cu orice preț secretele lui Ryan Sumner, un bărbat extrem de atrăgător, dar cu un trecut și un prezent învăluite în mister.

Dar cum va putea să-și ducă misiunea la bun sfârșit când s-a îndrăgostit nebunește de Ryan și tot ce își dorește este o nouă viață alături de el, departe de minciuni, de domnul Smith, de șantaje și organizații mafiote? Evie trebuie să rămână cu un pas înaintea trecutului, în timp ce se asigură că există un viitor pentru ea.

„Noua carte a lui Ashley are tot ce ți-ai putea dori de la un thriller: identități secrete un șef misterios și un joc de-a șoarecele și pisica care m-a ținut în suspans pe tot parcursul cărții. Iar finalul m-a luat complet prin surprindere!”
– Reese Witherspoon –

Evie Porter are tot ce și-ar putea dori o fată: un iubit devotat, o casă splendidă, un grup de prieteni unit. Singura ei problemă? Evie Porter nu există.

Noua identitate i-a fost oferită de misteriosul său șef, domnul Smith, odată cu cea mai recentă misiune. Evie Porter trebuie să afle cu orice preț secretele lui Ryan Sumner, un bărbat extrem de atrăgător, dar cu un trecut și un prezent învăluite în mister.

Dar cum va putea să-și ducă misiunea la bun sfârșit când s-a îndrăgostit nebunește de Ryan și tot ce își dorește este o nouă viață alături de el, departe de minciuni, de domnul Smith, de șantaje și organizații mafiote? Evie trebuie să rămână cu un pas înaintea trecutului, în timp ce se asigură că există un viitor pentru ea.

„Noua carte a lui Ashley are tot ce ți-ai putea dori de la un thriller: identități secrete, un șef misterios și un joc de-a șoarecele și pisica care m-a ținut în suspans pe tot parcursul cărții. Iar finalul m-a luat complet prin surprindere!"
— Reese Witherspoon

BOOKZONE

ISBN 978-630-305-289-2

virtual project

[1] MBA = *Master of Business Administration* (Master în administrarea afacerilor). MRS *degree* = diplomă MRS, termen peiorativ derivat de la „Mrs.”, prescurtarea cuvântului „doamnă”, cu referire la tinerele care merg la facultate doar ca să își caute un soț. GED = General Educational Development/ Diploma (aproximativ, diplomă de bacalaureat) (n. tr.).

[2] Ferma Colinele Ascunse (n. tr.).

Table of Contents

CAPITOLUL 1
CAPITOLUL 2
CAPITOLUL 3
CAPITOLUL 4
CAPITOLUL 5
CAPITOLUL 6
CAPITOLUL 7
CAPITOLUL 8
CAPITOLUL 9
CAPITOLUL 10
CAPITOLUL 11
CAPITOLUL 12
CAPITOLUL 13
CAPITOLUL 14
CAPITOLUL 15
CAPITOLUL 16
CAPITOLUL 17
CAPITOLUL 18
CAPITOLUL 19
CAPITOLUL 20
CAPITOLUL 21
CAPITOLUL 22
CAPITOLUL 23
CAPITOLUL 24
CAPITOLUL 25
CAPITOLUL 26
MULȚUMIRI

Table of Contents

CAPITOLUL 1	5
CAPITOLUL 2	10
CAPITOLUL 3	17
CAPITOLUL 4	23
CAPITOLUL 5	24
CAPITOLUL 6	31
CAPITOLUL 7	37
CAPITOLUL 8	50
CAPITOLUL 9	58
CAPITOLUL 10	72
CAPITOLUL 11	78
CAPITOLUL 12	87
CAPITOLUL 13	101
CAPITOLUL 14	110
CAPITOLUL 15	131
CAPITOLUL 16	139
CAPITOLUL 17	155
CAPITOLUL 18	164
CAPITOLUL 19	185
CAPITOLUL 20	210
CAPITOLUL 21	221
CAPITOLUL 22	227
CAPITOLUL 23	244
CAPITOLUL 24	251
CAPITOLUL 25	262
CAPITOLUL 26	273
MULȚUMIRI	289